

«27»

11 Σεπτεμβρίου:

Δεν έβρεχε, αλλά οι πρώτες ψιχάλες άρχισαν ήδη να πέφτουν,
και να χαράζουν το τζάμι του έρωτα και της αγάπης

27 Οκτωβρίου:

Κάποιες σταγόνες βρήκαν το ταίρι τους
και άρχισαν να βαδίζουν χέρι-χέρι .

Καμία φορά όμως, ο άνεμος λυσσομανούσαι
αλλά τα δάκρυα της βροχής είχαν δεθεί τόσο σφιχτα μεταξύ τους,
που προστάτευαν το ένα το άλλο

Όμως απ' το πάθος του έρωτα και του ανέμου το τζάμι
ράγιζε όλο και περισσότερο.

Αυτές όμως προχωρούσαν ανέμελα.

Κι όταν η μια σταμάταγε,
η άλλη της έδινε λίγο από το νερό της,
για να ξαναρχίσει να τρέχει

Κι αν χρειαζόταν η μια να στερέψει από νερό
για χάρη της άλλης...

Θα το έκανε !

Μόνο που το ένα δάκρυ

είχε αρχίσει να στερεύει και να κουράζεται,
για χάρη του άλλου,
ενώ το άλλο προσπαθούσε να του δώσει
τελευταία στιγμή λίγο από το νερό του,
για να συνεχίσουν να προχωράνε μαζί,
μέχρι που...

26 Μαρτίου:

Κάποια στιγμή ο άνεμος φύσηξε τόσο δυνατά,
που το τζάμι έσπασε
και οι σταγόνες χάθηκαν

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Carpe Diem*

«Άδραξε τη μέρα» έγραψε ο Οράτιος.

Δύσβατο το μονοπάτι που χάραξε,
όταν η ιστορία γράφεται με μαύρο μελάνι.

Ο Βελζεβούλ χαϊδεύει την υδρόγειο
και οι πύλες της κόλασης
με καλωσορίζουν σε κάθε γωνιά.

Βηματίζω προς τα δεξιά,
με χαιρετάει με ένα μειδίαμα ο χάρος.
Η όψη μου στρέφεται στα αριστερά,
ρεκβιέμ ψάλλει μια ληγμένη ψυχή.

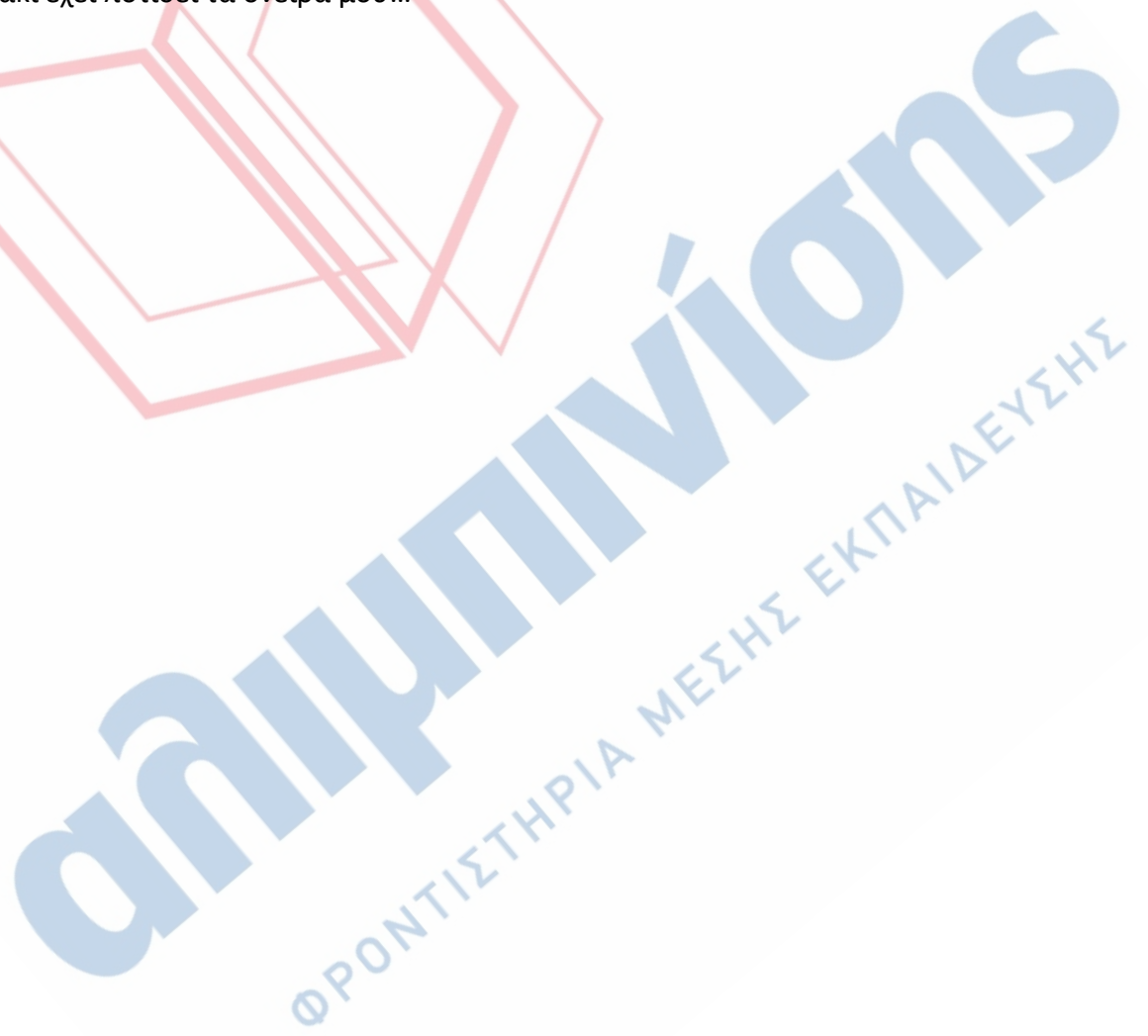
Βλέπω τις κακουχίες να περιφέρονται
και να τραγουδούν με καχεκτικά χαμόγελα.
Το πλήθος χειροκροτά τους πρωταγωνιστές
ενός κονσέρτου παραφωνίας.
Έχει «ξεχάσει» πως το ρόδο
πληγώνει περισσότερο από τον κάκτο...

Προσπάθησα να φτάσω ένα χρωματιστό βιβλίο
και να διαβάσω για τη θετικότητα της ζωής.
Οι σελίδες του όμως έγιναν σαΐτες
που προσγειώθηκαν στη φλόγα της καρδιάς μου.

*λατινική φράση, που μεταφράζεται ως «εκμεταλλεύσου/άδραξε τη μέρα» (Οράτιος, Ωδ. 1.11.8)

Ψάχνω και εγώ μια σχισμή να αποδράσω,
μα η σελήνη δεν φανερώθηκε απόψε.
Ίσως να αναμένω την επόμενη πανσέληνο,
κάποια παλίρροια θα με ξεβράσει...

«Άδραξε τη μέρα» έγραψε λοιπόν ο Οράτιος
και αναζητώ τους αστέρες
σε μια χούφτα θολερού ουρανού.
Το αστικό φαρμάκι έχει ποτίσει τα όνειρα μου...



Nuda Veritas

Μια περσόνα του θεάτρου,
προσωπείο του θανάτου,
στα εδώλια σεργιανίζει
και βρυχάται αποβραδής!

Λόγια φτερωτά μιλίχια
ζώνουν της ψυχής τα μύχια
σαν ηχήσει στο σανίδι
ένας όρκος διφυής.

Στο στρατί της προδοσίας
ξάφνου ο μάντης Τειρεσίας
τη σκηνή περιδιαβαίνει,
της αλήθειας εραστής.

Μαρμαρώσαν οι αγύρτες,
της απάτης οι τεχνίτες,
τα κιτάπια τους μαζέψαν,
σωριαστήκαν καταγής!

Στέκει αγέρωχη η αλήθεια
στης ζωής τα επινίκια
και στον θρόνο του θιάσου
βασιλεύει εφεξής...

Αγάπη, δύσκολο να την βρεις, εύκολο να τη χάσεις

Όταν σε κοιτώ
το μυαλό μου το κάνει

Όταν σε βλέπω
η καρδιά μου πετάει

Είμαι τροπαίος
φοβάμαι να μείνω
πρέπει όμως εγώ
να το προσπαθήσω

Μία σου ματιά
αρκεί για να με δώσει
και μια σου αγκαλιά
για να με δυναμώσει

Θα σ' αγαπώ ως
το τέλος του κόσμου
μέχρι ξανά εσύ
να με κάνεις δικό σου

Θα είσαι πάντα
η δική μου μούσα
ακόμα κι αν λείπεις

Αν φύγεις
θα μείνω μισός
και αν με παρατήσεις
θα είμαι κενός

Τελικά με άφησες

και έμεινα μισός

μα... δεν περνάει

είμαι υπομονετικός.

Αγκάθια στα φτερά

Ο κόσμος μόνο υποκρισία
Στην αρχή καλός και έπειτα απουσία
Δεν θέλω άλλο να 'μαι θύμα στην ιστορία
Μα η ζωή αυτή έχει διορία

Κάποια στιγμή τελειώνει χωρίς ή με ησυχία
Όμως είχε νόημα? είναι η απορία
Πέρασα καλά ή ήταν τραγωδία?

Εντάξει είχε λύπες μα και πολλές χαρές
Στιγμές αμέτρητες, μα δεν θυμάμαι τις μισές
Κυρίως θλίψη δάκρυα
Κάθε κίνηση μία ανασφάλεια

Αγκάθια βγάζουν όλοι με το διαφορετικό
Γιατί σε αυτόν τον κόσμο θεώρησε κομπλεξικός
Το λάθος όμως είναι να κρίνεις χωρίς να ξέρεις
Γιατί πόνο και θλίψη σε άμοιρους θα φέρεις

Ταλαιπωρημένα πλάσματα χάνουν την ζωή τους
Γιατί άκουγαν σχόλια από άλλους τρίτους
Που δεν σκέφτονται διπλά πριν πούνε την κουβέντα
Και τα φτερά των άλλων τα θέλουν τσακισμένα

Αυτά τα φτερά λοιπόν μην τους τα στερείτε
Γιατί έχουν όνειρα μα κανείς δεν ασχολείται
Ας κρίνουμε τον εαυτό μας πρώτα Γιατί δεν είμαστε σε θέση
Να μιλάμε για άλλους που δεν μας έχουν φταίξει

Αγκάθια στο δέρμα μας

Ήθελαν να σκοτώσουν κάθε τι όμορφο υπάρχει μέσα μας.

Κάθε συναίσθημα που αντιτίθεται στο σύστημα,

να καλυφθεί από τόνους άμμου.

Μια απέραντη έρημος θαμμένων ιδεών, εδώ κι εκεί.

Κάκτοι και κουφάρια παντού.

Άριστα φυτά με αγκάθια και ζόμπι να γυρνούν το γρανάζι,

9 το πρωί με 9 το βράδυ εναλλάξ κι αντίστροφα.

Χρήμα - δύναμη, δύναμη - χρήμα.

Θεόρατοι οι κάκτοι,

απ' έξω φαίνονται δυνατοί, πετυχημένοι.

Έχουν ό, τι χρειάζονται είτε πάλεψαν, είτε όχι.

Αγόραζαν άπειρα μολύβια, όλων των αποχρώσεων.

Και πέννες ντελικάτες,

τις πιο όμορφες που μπορείς να σκεφτείς.

Η λαμπερή τους συλλογή ήταν πλέον έτοιμη.

Άρχισαν ν' αποτυπώνουν όμορφες ρέπλικες της ζωής τους:

«το μυστικό της επιτυχίας», «πώς να αποκτήσεις δύναμη»,

«δέκα τρόποι να μανιπουλάρεις τους ανθρώπους»

και άλλα, που έγιναν μπεστ σέλλερς

και αντιμετωπίστηκαν ως μανιφέστα.

Τα κουφάρια δύστροπα κι ευκολόπιστα,

απ' έξω φαίνονται κουρασμένα, χλωμά

έχουν το χρώμα του νεκρού,

χρώμα που το κληρονόμησαν.

Τα μολύβια τα βλέπουν σαν πολυτέλεια

κι αν τύχαινε κι αγόραζαν κάποιο

θα έγραφαν για τα ψευδεπίγραφα όνειρα

που τους προκαλούν τους πιο αρρωστημένους οργασμούς.

Για την ικανοποίηση που θα ένιωθαν

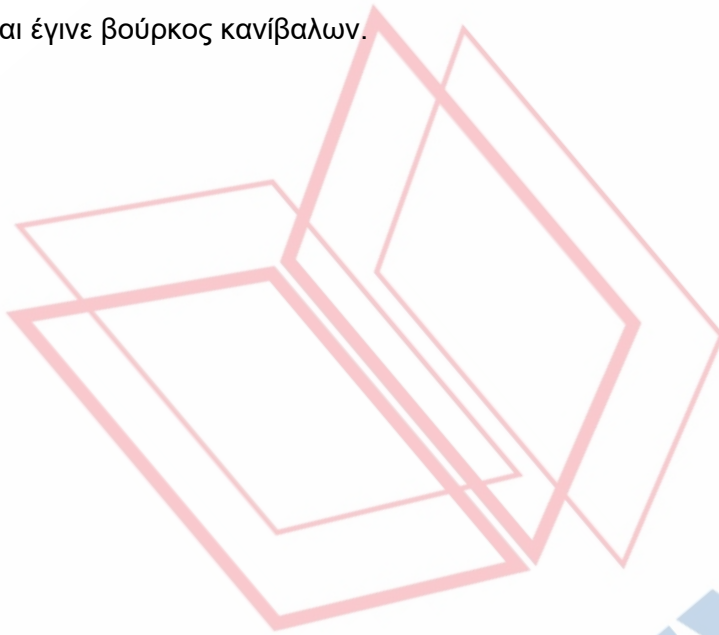
αν στέκονταν καμαρωτοί στην κορυφή του αμμόλοφου

προβάλλοντας τα καλογυαλισμένα, μυτερά τους αγκάθια.

Οι ζωντανοί νεκροί άρχισαν να πατούν ο ένας τον άλλο.

Όσο περισσότερα πτώματα άφηγαν στο διάβα τους
τόσα αγκάθια γεννούσε το δέρμα τους.

Ο λάκκος που είχαν αφήσει
πίσω τους οι κάκτοι ολόκληρες γενιές,
συνέχισε να γεμίζει
και έγινε βούρκος κανίβαλων.



αημπινίσις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Άγνωστος Χ

Είσαι κι εσύ μια μεταβλητή,
ψάχνεις να βρεις τον εαυτό σου
Τις σκέψεις σου ποιος θα απλοποιήσει;
Κλάσματα ανάγωγα μες στο μυαλό σου

Ελπίζεις στις μέρες που θα 'ρθούν,
μαζί τους θα τις φέρουν οι συνεπαγωγές
Τα αρνητικά πρόσημα πάντα σε μπερδεύουν
τα όνειρά σου κλείνεις μέσα σ' απόλυτες τιμές

Άγνωστοι μεταξύ αγνώστων,
Χορεύουν μέσα σε διτετράγωνες εξισώσεις
Κρύβεσαι κάτω από μια ρίζα
κι ακόμα δεν ήρθες να με σώσεις

Αν μια μέρα βρω για σένα μια λύση,
τότε κι εμένα να λύσω θα μπορέσω.
Εσύ θα έχεις βρει τον εαυτό σου
κι εγώ σε ένα πεδίο ορισμού θα χωρέσω.

Αγώνας η ζωή

Ένας αγώνας η ζωή!
Αγώνας για πρόοδο, για προκοπή!
Αν θες, προσπάθησε, αγωνίσου, διεκδίκησε!
Πάντα με όραμα, με ήθος, με χαμόγελο!

Είναι πολλές οι αντιξοότητες, πολλές οι ανατροπές!
Μα κι αν ακόμη ο στόχος δεν επιτευχθεί,
Είναι χαρά, είναι τιμή μαχόμενος να πέσεις!

Είναι ανάσα και βάλσαμο παρηγοριάς μαζί
Να ξέρεις πως φιλόποινα εργάστηκες,
Πως τις δυνάμεις σου και αντοχές κατέθεσες
Το όνειρο να φέρεις πιο κοντά!!

Μόνο στο νου σου κράτησε πως πρέπει
Μέχρι το τέλος να παλέψεις!
Και έστω και ξέπνοος και ρημαγμένος
Στο τέρμα σου να φτάσεις!

Γιατί αλήθεια, στη ζωή νικά,
ΌΠΟΙΟΣ μέχρι ρανίδας αγωνίστηκε!!!

Αδικία

Πνιγμένος σε λόγια και υποδείξεις

Πως μπορεί κανείς να αποδράσει

Από μια αδικία που ξεφεύγει

Σε κάθε σημείο της ύπαρξης του;

Ίσως φοβάμαι την αλήθεια των φοβιών μου

Και ασφυκτιώ να βρω μια κατασκευασμένη ευτυχία

Όπως αυτή μου μοιάζει συνετή

Ίσως η ψευδαίσθηση πληρότητας

Μπλεχτεί στον ιστό της αδικίας

Και να είναι πλέον δύσκολο να ξεχωρίσω

Ό,τι αδυνατώ να αγαπήσω

Από αυτό που πίστευα πως ήξερα

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αδράνεια

Δεν γνώρισε κανείς τον κόσμο όπως τον ήθελε

Παρεμβάλλονται σε όλες τις πραγματικότητες

Αποστάγματα συναισθημάτων

Αλλοιώνονται, εξατμίζονται

Εξαφανίζουν τη μελαγχολία

Που η όψη της είχε καταβάλλει

Το άλλοτε κενό σου πρόσωπο

Κάθε παραμόρφωση φαντάζει απαρηγόρητη

Σε ένα πλέγμα ουδετερότητας

Που με ατέρμονους ρυθμούς

Πνίγει κάθε στοιχείο βιωματικότητας

Και ματαιώνει τις αναζητήσεις μας

Έτσι προσπαθώ να δω αλλιώς τη ψυχρότητα

Το κρύο που με ωθεί να μαζεύομαι

Να νιώθω μια θαλπωρή

Καθώς το σώμα μου συνεργάζεται

Και καταρρίπτει ό,τι σε συνθήκες ανυπαρξίας

Μου έμοιαζε ακλόνητο

Αδύναμη Περσεφόνη

Γυναίκες.

Γυναίκες μητέρες, Γυναίκες σύντροφοι, Γυναίκες νοικοκυρές, Γυναίκες παντού. Γυναίκες Ιερές.

Γυναίκες καταπιεσμένες, θλιμμένες, σκοτωμένες και εσύ ακόμα να το πεις;

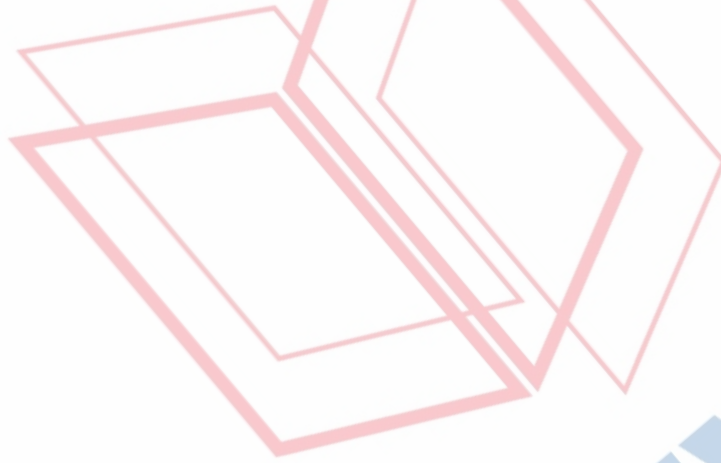
Γυναικοκτονία λέγεται. Και άλλη, ακόμα μία, πόσες πια;

Δεν είναι έγκλημα πάθους, δεν είναι μία αδύναμη στιγμή

Είναι το μίσος, είναι του θανάτου η κριτική

Γυναικοκτονία λέγεται. Τις αδερφές μας σκότωσαν και εσύ ακόμα να το πεις;

Ο Άδης άπληστος τις θέλει όλες, δεν του αρκεί η Περσεφόνη, μην του χαρίσεις άλλη μια.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αιθεροβάμων;

Καρδιές χρωμίου πλαγιάζουν στην ακρογυαλιά,
ένας σιγανός πόλεμος έχει ξεσπάσει.
Η προβολή του κινδύνου σβήνει
Στο κεφάλι μου είναι αποπνικτικά
Ματαιότητα και άκαρπα δέντρα
Κανείς από αυτούς δε νιώθει
Τα φρικιαστικά κόκκινα πανωφόρια τους δε θα με τυλίξουν
Δε θα ξυπνήσουν, θα βυθιστώ μαζί τους πάνω που επέστρεψα
Πολύ ενδιαφέροντες για να ενδιαφερθούν
Κι εμένα, σαν τορπίλες ρέουν τα δάκρυα απ' τα μάτια
Γυαλιστερές εκρήξεις σε προσώπου μονοπάτια
Χριστόφορος Κολόμβος στον χάρτη της ψυχής,
πνίγω τους Μάγια και παύω να νιώθω.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αιώνια φιλία του κακού...

Και κάθε φορά,
που ένα δάκρυ κυλά
έχω παρέα τον σιδερένιο φίλο μου.

Και κάθε φορά,
που σταματάει η καρδιά
Έχω τον σιδερένιο φίλο,
να χαράζει ζωγραφιά
πάνω στο σώμα μου...

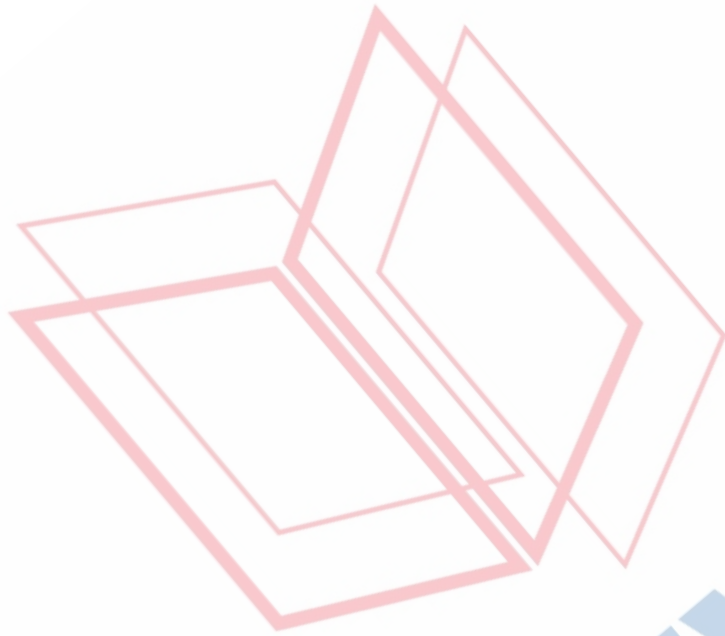
Τα σημάδια αυτής της ζωγραφιάς,
μένουν αιώνια
Αιώνια και στη μνήμη μου,
η φιλία μας...

Τα σημάδια αυτής της ζωγραφιάς,
θυμίζουν τις κόκκινες μέρες που χαράζουν.
Τις κόκκινες μέρες,
που δείχνουν από νεαρή ηλικία,
τις δυσκολίες της ζωής...

Ίσως,
αυτός ο σιδερένιος καλός φίλος,
να είναι και ο εχθρός,
η πηγή του κακού...

Ίσως,
αυτός ο σιδερένιος καλός φίλος
να είναι και ο σωτήρας,
η πηγή του καλού...

Δύσκολη φιλία...για να χαθεί...



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αλίκη

Η Αλίκη

Περνά μέσα από τούς ανθρώπους με τον ζέφυρο

Σε μία θάλασσα νερά του δρόμου δάκρυα

Παραμερίζει πλάκες και ερείπια

Σε μία πολιτεία σταχτογκρίζα και αστεία

Μία Εστία θέλει να αγκαλιάσει το αίμα που τρέχει στις φλέβες της

Αρτηρίες, να απλώσει μεταξύ την αγάπη της σε ολόκληρη εκείνη

Να υφάνει τα μαλλιά της, Αλίκη, φωνάζει συχνά

Φοβάσαι την αλήθεια, φοβάσαι τους ανθρώπους

Θα πέθαινε η Εστία για να πει Φοβάμαι κι εγώ

Μία θεά φοβάται, μεγάλο κρίμα που την καταδικάζει

Να μην παραδεχτεί

Ούτε όταν τα ουράνια σώματα γυρίσουν με ίλιγγο και αφανιστούν

Ούτε όταν οι τρικυμίες γλυκίσουν από τη σονάτα των σειρήνων

Ατέλειωτη σονάτα

Να μην παραδεχτεί

Πότε να μην συνθέσει μία μελωδία περίεργη, παραμυθένια

Μία ωδή στην ύπαρξη της

Στα λινά νήματα που σαν να μπλέκει όταν τεντώνει τα χέρια της

Όταν ο ήλιος απολαμβάνει τους πόρους τους ώμους της

Στα πρωινά που λικνίζεται στα δωμάτια σαν κορίτσι της άνοιξης

Και ο αέρας άθελά του δίνει ρυθμό στο ανθρώπινο αίμα της

Η Εστία αδυνατεί να ζήσει με αυτή

Τουλάχιστον η Αλίκη ζει μέσα της

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ - ΑΛΙΚΗ

ΚΡΑΚ

κανένα σκοτάδι δεν φοβήθηκα
όσο το μάτια μου
ούτε τις σκόρπιες λέξεις
όσο τα χέρια που λεπταίνουν
από τον λαιμό
αλλάζοντας τρόπους
αφού δεν είναι μόνο ένας ο θάνατος
ψάχνω με ποια σιωπή να αγαπηθώ
περιφέροντας τον αδέξιο κρότο
που κάνει ό,τι σπάει
από μέσα

αλημπνίωνs
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΓΓΕΛΟΙ

μην ξοδευείς
θυμήσου κάποτε
κρεμόμασταν από τα μπράτσα τους
ασώματοι
μυρίζαμε λιωμένη βανίλια και μαλακτικό
με απροσδιόριστη δευτέρα παρουσία
-σύσταση των αγγέλων-
θυμήσου τότε
ήμασταν ατρόμητοι
δεν λογαριάζαμε τελείες και παύλες
αρκεί που σχηματίζαμε σύννεφα
για να χορέψουμε στη βροχή
βασίλευαν τα μάτια μας
θυμήσου
όπως πορεύεσαι με τον ζεστό πόνο
που ξύπνησε απ' το όνειρο
και κλαίει απαρηγόρητος
πως οι σωστές ερωτήσεις
δεν δόθηκαν ποτέ
όταν έπρεπε

ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

πρώτα κοιμούνται τα παιδιά
θα 'ναι οι διακόπτες μας σκυφοί
ώσπου να ξημερώσει
στις μύτες θα αγαπιόμαστε

μέρες θανάτου στα σκαλιά
θα 'ναι οι πόνοι αντικρυστοί
ώσπου να μας σκοτώσει
στις νύχτες θα χανόμαστε

φώτα με ρίγη τα φιλιά
θα 'ναι οι έρωτες μικροί
ώσπου να μας πληγώσει
στις σφαίρες θα γεννιόμαστε

μυρίζει αγάπης λεμονιά
θα' ναι οι μέρες μας ανθοί
ώσπου να μας σκεπάσει
στο χώμα θα κοιμόμαστε

αλλημπινίσιας
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αμωναχός

Κάπως έτσι έρχεσαι πρόσωπο με πρόσωπο με την μοναξιά..

Τις μαγικές και δύσκολες αυτές ώρες..

Που οι αισθήσεις σου λειτουργούν στο έπακρο..

Που υφαίνεις το βαρύ πέπλο της ύπαρξης..

Και ψάχνεις μέσα σου..

Περνούν τα πάντα από τα φίλτρα σου..

Και κάπου εκεί γνωρίζεις τον εαυτό σου..

«την μοναξιά ο άνθρωπος να μην την φοβάται..

Γιατί ποθαίνει αμωναχός και αμωναχός γεννάται»

Τελικά πότε καθαρίζεις;

Και κάνεις την μοναξιά σου έναν κοινό τόπο για αγάπη;

Ίσως ποτέ...

Αφήνω λοιπόν όλους αυτούς να χλευάζουν..

Την ψευδαίσθηση τους δεν θα χαλάσω..

Πάντα ήμουν αυτός που φτιάχνει..

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΗ....

Τον ξάστερο ουρανό αναζητά ο ήλιος...

Ένα ανθισμένο λουλούδι αναζητά το βουνό...

Ένα χαρούμενο κελάηδημα αναζητά το δέντρο...

ΑΝΑΖΗΤΩ ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Το γέλιο του μωρού αναζητά η μάνα...

Το δάκρυ της χαράς αναζητά ο απελπισμένος...

Την αγκαλιά της συντρόφου αναζητά ο ερωτευμένος...

ΑΝΑΖΗΤΩ ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Τη στάλα της βροχής αναζητά το χώμα...

Την αχτίδα του Ήλιου αναζητά το σύννεφο...

Την ηχώ της φωνής αναζητά η έρημος...

ΑΝΑΖΗΤΩ ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Κι όταν τη βρω... Θα την κρατήσω σαν φυλακτό:

σαν τον ουρανό, σαν το λουλούδι,

σαν το κελάηδημα, σαν το γέλιο,

σαν το δάκρυ, σαν την αγκαλιά,

σαν τη στάλα, σαν την αχτίδα,

σαν την ηχώ...

σα να είσαι και πάλι εδώ,

να μοιραστούμε τα χρώματα της άνοιξης,

να γίνουμε και πάλι ένα μέσα στη δίνη της αγάπης...

Αναζητώντας τον Κ.Π.Κ

Όταν προσπάθησαν να δολοφονήσουν το «γιατί» και το «επειδή»

τα διέσωσα με Ποιήση.

Σε ευάερια και ευήλια όνειρα

τοποθέτησα την ψυχή μου,

συλλαβίζοντας τον έρωτα

στους ερημικούς δρόμους

του κόσμου μας,

διάτρητος απο αστέρια

να διαστέλλομαι διαρκώς

όπως το σύμπαν.

Τότε

όρκον ομνύω

στην εξουσία των αισθημάτων

επι των εγκεφαλικών νευρώνων.

«Κωνσταντίνε»,είπα στον Καβάφη,«εσύ που ξέρεις

απο άλγους δοκίμες,

εν φαντασία και λόγω,

βοήθησε εμε τον ανθρωπάκο, τον πολύπαθο,

μαζευέ τις στιγμές της μοναξιάςμου

σαν τις σταγόνες τις βροχής.

Δώδεκα του ονείρου, στην Αλεξάνδρεια,

ακούγοντας αόρατους θιάσους

σαν έτοιμος απο καιρό

ήρθα να σε συναντήσω»

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΝΗΜΗΣ

Καθώς διαβάτη που περνάς στέκεις
και με κοιτάξεις,
το ρίγος είναι της καρδιάς
γιατί δικός μου μοιάζεις.

Μην είσαι του μπαμπά σου γιος και
του παππού σου εγγόνι,
της μάνας σου ο μικρότερος
και της γιαγιάς τ' αηδόνι;

Μην είς' αυτός που φόραγε κοντά
τα παντελόνια,
τότε που πήγαινες σχολειό
κι ο κύρης σου στ' αλώνια;

Μην είν' η μάνα σου αυτή
που ανοίγει το κατώι,
αέρας φρέσκος για να μπει σαράκι
μη το τρώει;

Και τώρα... κοίταξε ψηλά
στο μπαλκονάκι βγαίνει,

ηλιάζει όλα τα προικιά
και πάλι ξαναμπαίνει.

Σκουπίζει, πλένει και γοργά
το σπίτι να ετοιμάσει,
το φαγητό ολόφρεσκο
όλους να σας χορτάσει.

Και καφεδάκι αχνιστό
τ' απόγευμα κερνάει,
σ' αδέρφι, φίλο ή γνωστό
που τύχει να περνάει.

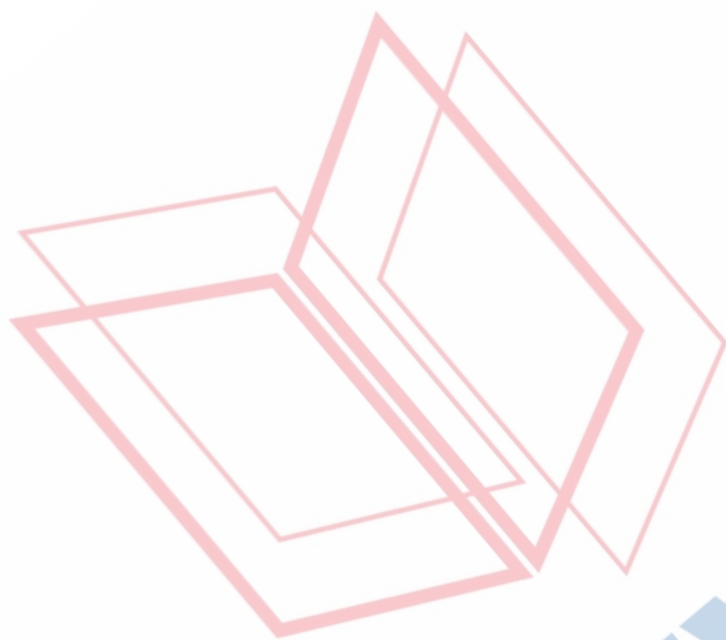
Κι όταν η νύχτα έρχεται
μαζί με το φεγγάρι,
την προσευχή τους κάνουνε
κι ο ύπνος ας τους πάρει.

Σφαλούν πορτιά, σφαλούν θυριά
σφαλούν και ματοκλάδια,
πενήντα χρόνια πέρασαν
κι είν' η καρδιά μου άδεια.

Μην είς' εσύ λοιπόν αυτός
που ο Θεός τον στέλνει,
στο σπίτι των προγόνων του
ζωή να μ' ανασταίνει;

Έλα!, και βάλε το κλειδί

και άνοιξε την πόρτα,
αέρας νά' μπει καθαρός
να γίνω όπως πρώτα.



αθμπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Γαλάζιες θάλασσες πλατιές χάνονται ολόγυρά μας
Λαμπρές ακτίνες του ηλίου τυφλώνουν τα όνειρα μας
Πέρα απ' τους ερήμους ναούς που χτίσαν για τον Δία
Και τους απέραντους γιαλούς κρύβεται η αλήθεια

Πώς ασφαλείς να είμαστε μας μάθαν στα σχολεία
Όμως οι ράγες έκλαψαν στη μαύρη τραγωδία
Και πόνεσαν τα κόκαλα τα σώματα χαθήκαν
Οι στάχτες σκόνη έγιναν μέσα στην κρύα νύχτα

Τούτο ωστόσο το κακό που έβρηκε τη χώρα
Κάνεις δεν το περίμενε ποτέ καμία ώρα
Σαν είδαν τα ψηλά βουνά και μύρισαν τη χλόη
Κανένας τους δεν νοιάστηκε για τη δική της κόρη

Παρηγοριά δεν έδειξαν στη μάνα που είναι μόνη
Μα πάλι πίσω στις δουλειές γρήγορα τρέξαν όλοι
Διέδωσαν για τους αρχαίους, μα τους νέους αποκρύψαν
Κι ο Πλάτων αναστέναξε που κι εμάς Έλληνες είπαν

Θα συνεχίζουν διαρκώς το ψέμα να προβάλουν
Τη Σαντορίνη και την Κω στις καρτ ποστάλ να βάζουν
Και θα πεθαίνουν θα πονούν μέχρι να καταλάβουν
Πως αν δεν μονιαστούν ξανά ποτέ δεν θα ησυχάσουν

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Τα βράχια ράγισαν απ' τις φωνές,
τ' αστέρια τα κατάπιε η φωτιά,
η στάχτη σαν απαλό χιόνι πέφτει στη γη.

Στο κάθισμα
ο αέρας παίζει το σκισμένο ύφασμα.
Πόσα μέτωπα ακούμπησαν στο τζάμι και
ξεκουράστηκαν,
πόσοι δείκτες ζωγράφισαν καρδιές
από τα χνώτα τους...

Με χαρτοπόλεμο στα μαλλιά,
αποκόμματα συναυλιών στην κωλότσεπη και
αναψοκοκκινισμένα μάγουλα
σημάδεψαν έναν δρόμο ήσυχο,
σαν μικροί θεοί που
κοινώνησαν με υποβρύχιο και μαλλί της γριάς.

Κανείς δεν θέλησε να γίνει
σύνθημα σε χείλη,
χαρτόνι σε χέρια,
μπογιά σε τοίχο.

Κανείς
δεν θέλει να κάνει ησυχία.

Δεν θα παραπονεθούν ποτέ που
οι γονείς τους θα είναι για πάντα γερασμένοι και
θα αφήνουν τα φώτα στο σαλόνι αναμμένα.

Πώς να αδειάσεις ένα εφηβικό δωμάτιο;

Λίγο πολύ όλα έχουν ειπωθεί.
Το βάρος ζυγίστηκε στους ώμους μας.
Συνομιλούμε με την κάθε μέρα κι
οι λέξεις μας περαστικές σ' ανώνυμα αρχεία.

Η ζωή δεν περιμένει.
Η ζωή θέτει ερωτήματα.

Πόσος θάνατος χωράει σε μια βαλίτσα;

Ανεπάρκεια

Αυτή η σκέψη μ' ακολουθεί, οι λέξεις.

Φόβος της ανεπάρκειας, της έλλειψης.

Ίσως οι λέξεις να αρκούσαν κάποτε, ίσως πάντοτε να αρκούσαν.

Περίεργη σκέψη, έρχεσαι όταν προσπαθώ εκείνες να ξεχάσω.

Κάποιες φορές η άγνοιά τους μου θυμίζει εσένα, αίσθηση του κενού, και άλλες η πληρότητά τους με αφήνει ημιθανή.

Πόσα βράδια πέρασαν με λέξεις χαμένες, μ'αύτες που δεν ειπώθηκαν και ο χρόνος τις έκρυψε κάπου βαθιά.

Σχετικό βάθος των λέξεων, τόσο σχετικό.

Άγγιγμα της θλίψης θα μπορώ να σ'αναγνωρίζω πια.

Βλέπεις.. της νιότης η αφέλεια δεν με διακατέχει.

Υπήρχαν μέρες που δύο άνθρωποι μιλούσαν με ποίηση, με γράμματα τοποθετημένα στη σειρά μια όμορφης εφηβικής μνήμης.

Υπήρχαν νύχτες που τη σιγή δεν κατάφερε η ποίηση να νικήσει και τώρα τα γράμματα φέρνουν στο μυαλό μιας ατυχής συναναστροφής κομμάτια.

Κουράστηκα τη σχετικότητα αυτή.

Αν κάτι μένει είναι η ελπίδα- μα κι'αυτό είναι σχετικό.

Εκείνες, βρίσκονται διάχυτες παντού, χαμένες σε κάθε στίχο.

Οι λέξεις,

Ίσως κάποτε να αρκούσαν, ίσως αύριο να αρκούν.

ΑΝΗΜΠΟΡΙΑ

Εάν σπείρω έναν ανθό
Μες 'την άκλαυτη ερημιά
Αν νικήσω τον καιρό
Κι' ο ανθός βγάλει κλαδιά
Τότε είν' η γη ν' ανοίξει και να σε δώσει πίσω;
Εάν κλέψω δυο φτερά
Στιβαρά και αετίσια
Αν τα ράψω με φωτιά
Σαν τον ήλιο ν' ακουμπήσαν
Ψηλά στον άσπλαχνο ουρανό δεν θα σε αντικρίσω;
Εάν χαθώ μες την στιγμή
Και τα χρόνια μου γλιστρήσουν
Αν οι έγνοιες γίνουνε παιδί
Που κρυφτεί σαν το φοβίσουν
Πίσω απ' τη κάθε μέρα δεν θα κρύβεστε μαζί;
Εάν δακρύσει η μουσική
Και ο ήχος πια σαστίσει
Αν πλακώσει η σιωπή
Και μόνη η λαλιά σ' ζήσει
Τότε με ποια μελωδία θα σου δάνειζες πνοή;
Εάν απαντήσω στο πώς
Γεννήθηκε τούτη η γη
Αν μου το μυσήσουν ακριβώς
Τα δαιμόνια κι' οι θεοί
Δεν θα 'χα μια ευκαιρία να σου έπλαθα ζωή;
Εάν πιάσω απ' την βροχή
Μια σταγόνα σαν κρυστάλλι
Αν την κρεμάσω στ' αυτί
Έσ' τον λαιμό μαργαριτάρι
Δεν θα με αγαλλίαζε αυτή όπως έκανες κι' εσύ;
Εάν μέσα στον βυθό
Που ζουν αναμνήσεις κι' άγχη
Αν το πρόσωπό σου βρω
Και το πλένω απ' το σκοτάδι
Τότε κάτω απ' το κενό δεν θα ανάσαινε και πάλι;
Εάν ο ουρανός ξεχαστεί
Κι' άλλο χρώμα δεν αλλάξει
Αν ένα βράδυ παραπιεί
Και κατεβεί να ξαποστάσει
Ίσως και να σμίγαμε πίσω απ' του ουρανού την ζάλη.

Ανθισμένη αμυγδαλιά

Τελείωσε το όνειρο,
ή μήπως ξεκίνησε ο εφιάλτης.
Μέσα σ' αυτόν τον όλεθρο,
δεν είμαι παρά ένας ιχνηλάτης.

Ψάχνω κι εγώ την ελπίδα,
σε συντρίμια και διαλυμένα πρόσωπα.
Μα έσβησε και η τελευταία ηλιαχτίδα,
το ηλιοβασίλεμα δεν πρόφτασα.

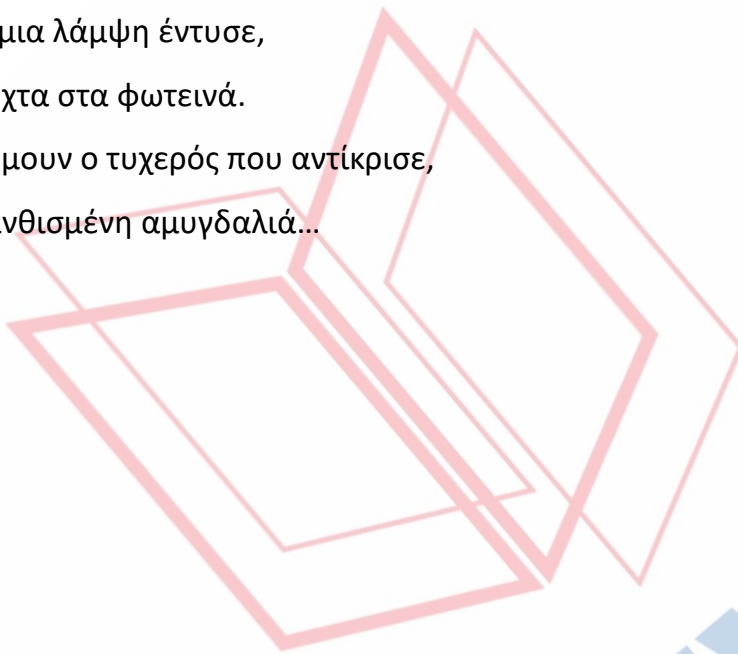
Ο ήχος των σειρήνων
κατακλύζει το μυαλό μου.
Οδυσσέα των ανδρείων,
γιατί άνοιξες τον ασκό του Αιόλου;

Γύρω μου χαμένες ιστορίες,
σκόρπια καμένα παραμύθια.
Στον νου μου μονάχα απορίες,
ποτέ δεν έμαθα την αλήθεια.

Στο βάθος μόνη μια αμυγδαλιά,
από πίσω ματωμένο το φεγγάρι.
Θέλησα να τη νιώσω από κοντά,
«κόκκινο χαλί» απλωμένο στο χορτάρι.

Κραυγές φωνάζουν «Έρχεται!»,
μα εγώ είχα ήδη φτάσει.
Το σώμα μου σωριάζεται,
παραδίδεται στην αγκαλιά της.

Τότε μια λάμψη έντυσε,
τη νύχτα στα φωτεινά.
Και ήμουν ο τυχερός που αντίκρισε,
την ανθισμένη αμυγδαλιά...



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

“ Άνθρωπος είμαι κι εγώ”

**Δίψασα... Δώσε μου να πιώ,
της γνώσης το αθάνατο νερό,
μη με χρεώσεις μόνο...**

**Πείνασα...Δώσε μου να φάω,
της αφθονίας φρούτο δροσερό,
μη με χρεώσεις μόνο...**

**Κρύωσα...Δώσε μου να ντυθώ,
της θαλπωρής σακάκι βαμβακερό,
μη με χρεώσεις μόνο...
Άνθρωπος είμαι κι εγώ.**

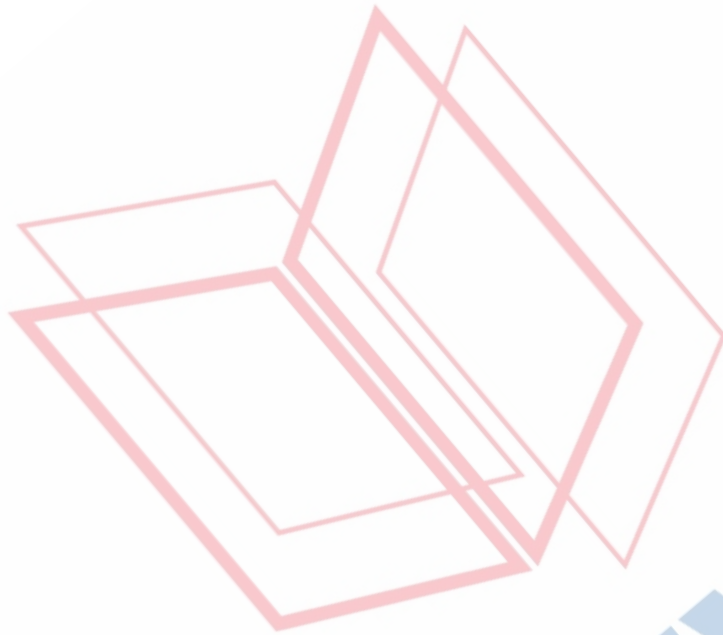
**Νύσταξα...Άσε με λίγο να κοιμηθώ,
στης φιλοξενίας δωμάτιο καθαρό,
μη με χρεώσεις μόνο...**

**Λυπήθηκα...Άσε με λίγο να χαρώ,
της λευτεριάς πανηγύρι αστραφτερό,
μη με χρεώσεις μόνο...**

**Αμάρτησα...Άσε με λίγο να εξομολογηθώ,
της συγχώρεσης δυσκοπότερο ιερό,
μη με χρεώσεις μόνο...
Άνθρωπος είμαι κι εγώ.**

**Κόσμε με ακούς;
Ότι ζητώ αξία έχει, όχι πόνο,
μη με χρεώσεις μόνο...
Κόσμε με ακούς;**

Ότι ζητώ ακούραστα θα σηκώνω,
Μη με χρεώσεις μόνο...
Κόσμε με ακούς;
δικαίωμα έχει και ο φτωχός νους
Αχρέωτα δώσε μου ότι ποθώ,
Γιατί άνθρωπος είμαι κι εγώ...



αλημπνίσια
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΑΝΙΣΗ ΜΑΧΗ

Χτυπά η καμπάνα χτυπά,
Τον χτύπο του θανάτου
Και οι σειρήνες σφυρίζουν,
το σφύριγμα του τρόμου

Πολιορκία της ψυχής σημαίνουν
Το σκοτάδι την κυριεύει,
Ο κόσμος την περικυκλώνει,
Τα γεγονότα την σημαδεύουν

Οι σύμμαχοι απομακρύνονται,
Μόνος θα πολεμήσεις τον πόνο,
Μόνος θα αντισταθείς,
Μόνος θα επιβληθείς

Στη σκλαβιά θα ζήσεις,
Υπήκοος της συνείδησης θα γίνεις
Μέσα στο κελί σου
Θα την υπηρετήσεις

Η μέρα της κρίσης ήρθε
Τις πράξεις που δεν έπραξες πληρώνεις,
Το βάρος η ποινή σου,
Μόνη δύναμη η φωνή σου

Ποτέ κανείς δεν μίλησε
Όμως όσοι βίωσαν, και σε καταλαβαίνουν
Παράξενες και ασυνήθιστες εμπειρίες
Θα πούνε ότι έχουν

Θα είναι μεγάλη η μάχη
Θα είναι και δύσκολη
Αλλά το τέλος της λυτρωτικό
Και η λήξη νικηφόρα

Θλίψη, θυμός και ταραχή,
Παλεύεις μόνος στη ζωή
Κι αυτή η άνιση μάχη μόλις έχει αρχίσει

Άνοιξη

Όταν μπαίνει η Άνοιξη και λουλουδιάζει η πλάση.

Μοσχοβολάνε τα φυτά και πρασινίζει ο τόπος

Γεμίζει ο ουρανός πουλιά κι η θάλασσα ημερεύει

Χτυπάει δυνατά η καρδιά ποθεί να θριαμβεύει

Όταν μπαίνει η Άνοιξη στο μάθημα είναι άθλος

Να βάζεις φρένο στο μυαλό που θέλει να ξεφεύγει

Να φτάνει ως τα σύννεφα να πετάει ως τον ήλιο

Να μιλάει με τους φίλους του , να μοιράζεται τις σκέψεις

Να φωνάζει σε όλους θέλει δυνατά με τις πιο απλές λέξεις

Όχι άλλα μαθηματικά ούτε και ιστορία μόνο βόλτες πολλές

Και μακρινές , ξενύχτι στην πλατεία και σχέδια για διακοπές

Ας κλείσουν τώρα τα σχολεία!

αλημπινίωνs
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ανοιχτό λουκέτο

Δεν είμαστε αρκετοί
δεν είμαστε αποδεκτοί
δεν έχουμε χώρο για άλλες ανασφάλειες
δεν αντέχουμε το ίδιο μας το δέρμα,
λες και αποτελούμε και εμείς
ένα «λιγότερο καφκικό υλικό»

Ντρεπόμαστε να πέσουμε κάτω
ντρεπόμαστε να επιδοθούμε
σε μια δραστηριότητα που μας συμπληρώνει
φοβόμαστε να εκφραστούμε
πνιγόμαστε στην αιδώ που μας καταβάλλει,
λες και η ντροπή θα μας στοιχειώνει
και στον θάνατό μας
Αν εκφραστούμε, είμαστε αδύναμοι.

Αμφισβητούμε την κρίση μας
παραμελούμε τους εαυτούς μας,
περικυκλωμένοι από τα πρέπει των μεγάλων

Ψάχνουμε κάπου να χωρέσουμε
παλεύουμε να μην είμαστε αντικείμενα επίκρισης
ψάχνουμε μια «νομαδική βάση»,
μέσα στο ατέλειωτο χάος της γενιάς μας
και πάντα αποτυγχάνουμε...

Το σπίτι ξεχειλίζει μιζέρια
τα ρούχα μου νιώθουν ξένα
και η πόλη μυρίζει θλίψη

Απαντήσεις

Τι θεωρείται σωστό ;

Τι θεωρείται λάθος;

Ποια είναι η ερώτηση ; και ποιά η απάντηση ;

Γιατί να προσπαθείς αφού θα αποτύχεις ;

Γιατί να αποτύχεις αφού προσπαθείς ;

Γιατί να μέινεις ;

αφου απο την αρχή σκοπεύες να φύγεις .

Γιατί να βιαστείς ;

Γιατί να φωνάξεις ;

Γιατι να εγκαταλείψεις ;

Γιατί να νευριάσεις ;

Τα ερωτήματα γίνονται αιτήματα και τα αιτήματα απαντήσεις .

Φοβάσαι να ανοιχτείς αφού στο τέλος είναι σιγουρο πως θα

απογοητευτείς , θα στεναχωρηθείς , θα πληγωθείς

και το τέλος δεν θα ξανα εμπιστευτείς .

Θα κλειστείς ,

στον εαυτό σου θα αφοσοιωθείς

και έπειτα δεν γνωρίζεις πως θα εξελιχθείς .

Τα ερωτήματα γίνονται αιτήματα και τα αιτήματα απαντήσεις .

Πολλές ερωτήσεις , αλλα πουθενά οι απαντήσεις .

Είναι μπροστά σου θα σου πουν , αλλα εκείνες ΠΟΥΘΕΝΑ !

Θα τις ψάξεις , θα τις αναζητήσεις , θα αγχωθείς , θα ανησυχήσεις .

Και πάλι είναι μπροστά σου θα σου πούν ...

‘Απεγκλωβισμένος των ορίων σου’

Μόνο εσύ από όλους
πήγες να βρεις τι υπάρχει
πίσω από το μισοφέγγαρο της νύχτας
Γιατί εκεί θα βρεις το πλοίο σου να δαμάσεις
και τη σημασία της αλήθειας.
Όταν το τούνελ αποφασίσεις να διαβείς
μην τα παρατήσεις
γιατί καλύτερα θα μάθεις όταν παραπατήσεις
βρήκες την ευτυχία της αλήθειας
και γέμισες την ψυχή σου
γιατί εμπόδια πολλά ξεπέρασες σε όλη τη ζωή σου.

αθηνάπινιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΑΠΕΠΡΩΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Δεν πάλεψες από την δίνη
των πολυκαιρισμένων ανέμων να ξεφύγεις,
μονάχα παρακάλαγες
τη μοίρα να σε σώσει!
Η μοίρα όμως μακριά από επιθυμίες στέκει,
πιστός ακόλουθος του χρόνου,
εσένα κατατρέχει.
Μπορείς αν θέλεις σ' εκείνη ν' αφεθείς,
ολοκληρωτικά σε 'κείνη να παραδοθείς,
ένα μόνο καλά ασφάλισε στα παραθυρόφυλλα του νου σου
και θυμήσου πως όντας αφοσιωμένος σύντροφος της μοίρας σου,
στον προορισμό σου δεν θα φτάσεις,
όχι εκεί που προορίζεσαι,
αλλά εκεί που σε προορίζουν,
εκεί που σε καθορίζουν άλλοι,
εκεί που σε χαρακτηρίζουν άνθρωπο θνητό, ενώ εσύ...
Εσύ ήσουν
ο Κανένας.

αθηνάπινιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Αποχρήτευση

Θεέ μου με εγκατέλειψες
Οι προσευχές δεν εισακούστηκαν
Μες στον σκόνη της συμφοράς.
Μου άνοιξες πλῆρη
του πύρα δε θα κλείσει
Στην πόδι ανεξίτηλο
του ο χρόνος δεν θα σβήσει.
Σβήστηκε το χαμόγελο μου
Πίσω μεσα μου
η αποχρήτευση
Και νιώθω την ψυχή μου
να αναμδέχεται
μύται προσπεθώ να της ξεμύχω.
Ανεστητόσα τα όνειρα μου
Σε έναν κόσμο αληθινό
Ξέκλεψα ένα δευτερόλεπτο
Μα δω που βρίσκεται
Κι αυτά είχαν χαθεί
Στις φαντασιες μου του δρόμου.

Αποξένωση

Θα ήθελα λίγο να σταθείς ξένη διαβατη
δεν πας μακριά για να έχεις το βήμα ανοιχτό
θα ήθελα λίγο να σκεφτείς ξένη διαβατη
το να πετάξω σου φαίνεται τρελό

Στάσου για λίγο, ξαποστάσου ξένη διαβατη
εχεις καιρό και θαρρώ πως τρέχεις
στάσου για λίγο να σκεφτείς ξένη διαβατη
να ανοίξω τα φτερά τι γνώμη έχεις.

Θαρω δεν μιλάς πολύ ξένη διαβατη
και έχεις πάλι το σακάκι σου στον ώμο,
θαρω πως φεύγεις χωρίς απόκριση ξένη διαβατη
στο καλο, ξένη διαβατη, και ας μείνω μόνος.

ΑΠΟΡΙΑ

Δεν ξέρω από ποιο σκοτάδι έρχομαι
Δεν ξέρω σε ποιο τέλος βαδίζω
Ξέρω
Πως γύρω μου όλα παίρνουν βρόμικο φως από τον άπληστο
Παιδιά πεινάνε κι όμως τραγουδάμε
Ήπειροι χάνονται κάτω από τόνους απορρίμματα
Κι η θάλασσα ρηχαίνει ώρα την ώρα
Άγγελοι κατεβαίνουν και κραδαίνουνε λόγια ρομφαίες, τιμωρία θλίψη
Τι κάνουμε, πού ζούμε και ποιοι είμαστε;
Ο κόσμος πόσα χρώματα θ' αλλάξει μέχρι να ανάψει η φλόγα της απόφασης
Όσπου να σηκωθούμε όλοι απ' τους τάφους;
Νεκροί και ζωντανοί, όλοι ανάκατα
Καθένας κι ένα σύμπαν ξεμακραίνει
Κι εγώ που τόσο λίγο ως τώρα βάδισα
Μετράω βήματα στενάχωρα, φθαρμένα
Κι όμως
Θέλω να κολυμπήσω στον ορίζοντα
Σε απύθμενους βυθούς, πες, να πετάξω
Μήπως και σπάσω το γυαλί που λεν απάθεια
Μήπως και γίνω κρίκος σε αλυσίδα
Που απ' αυτήν, θαρρείς, κρατιούνται όλα τα όνειρα
Που απ' αυτήν κρεμείται κάθε μέλλον.

■

Απουσία

Γέμισε σκόνη

το κιτρινισμένο δωμάτιο

Η φωτογραφία στο κομοδίνο

ξεθώριασε κι αυτή

Ο ήλιος μπαίνει σε σπίτια διπλανά

«Έρχομαι» είπες

πάντα αυτό έλεγες

κι άνθιζαν ανεμώνες

σε μια γωνίτσα της ψυχής

Μαζί με θάλασσες χωρίς το κύμα

μαζί με φως του αποσπερίτη

κι απέραντο ουρανό

Τώρα μετράω τα χρόνια

μαζί με τη σκόνη

της απουσίας σου που κιτρινίζει

Με άδεια αγκαλιά κοιτάζω τα κύματα

και κλαίω σαν παιδί στο σκοτάδι

Φοβάμαι πολύ για τις ανεμώνες

ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΛΥΚΕΙΟΥ

Είχαν τριάντα χρόνια
Να βρεθούν ,της
τελευταίας
τάξης οι παλιοί
συμμαθητές
φιλία και αγκαλιές
και αναμνήσεις σχολικές
της πενταήμερης τις
ζαβολιές ,τραγούδια
λέγαν δυνατά
όπως στις ανέμελες
τις εκδρομές , στο τέλος
ξανάγιναν παιδιά
της τελευταίας τάξης
οι παλιοί συμμαθητές

Απωθημένο ήτανε

Κοιτάζω στον καθρέφτη μου
νομίζω βλέπω εσένα,
παιχνίδισμα είναι του φωτός
ή μισοειδωμένα

μάτια, χείλη και στιγμές
απλώνονται ένα ένα
γιατί για κάθε ανάσα μου
ανάγκη έχω εσένα;

Μαζί ήθελα να ζήσουμε
Βράδια ονειρεμένα
μακριά σου ας γινότανε
να ζω ευτυχισμένα

σκέψεις, κουράγια μάζεψα
να ζω χωρίς εσένα
μα μου χρωστάς ζωής στιγμές
και ζω με απωθημένα

Αριάδνη

Τα μαλλιά σου με γεύση και οσμή φουντουκιού
Τα μάτια που κάνουν κάθε έκφρασή σου αθώα
Οι καμπύλες που σε κάνουν επίγεια Αφροδίτη
Τα ρόδινα χείλη που μου ψυθιρίζουν "φίλα με"
Το βελούδινο δέρμα της Κλεοπάτρας
Και η ομορφιά της κλεμένης Καρυάτιδας

Οι αλμυρές στιγμές που σε έκαναν πιο δυνατή
Η αεικίνητος θέληση που με καθηλώνει
Η σισύφεια φοβία που έχεις να πληγωθείς
Η κάλπικη διάθεση για κοινωνική αποδοχή
Μια πολύπαθη ψυχή που επιθυμεί λύτρωση
Κοσκινίζεις τώρα αξίες, ιδανικά και ανθρώπους

Κοσκίνισες και εμένα, αλλά δεν χάθηκα
Με περίσσια σιγουριά με χάζεψες
Σαν πολύτιμο πέτρωμα από το Σέρρο Ρίκο
Με έκρυψες μέσα σε ένα πευκοδάσος πυκνό
Μόνο εσύ ξέρεις που είμαι και που βαδίζω
Και εγώ μόνο το δικό σου μίτο καρτερώ κι
αναγνωρίζω

Αστικά κελιά

Εγώ θέλω να ζω πλάι στο κύμα,
με τι τσιμέντο φτιάχνεται η θάλασσα;

Θέλω να εισπνέω και να εκπνέω την αλμύρα,
τι είδους καυσαέριο να 'ναι αυτό;

Θέλω να βγαίνω ν' ανταμώνω ουρανό,
κεραίες και καλώδια βλέπω τώρα.

Αστροφώτιστα να είναι όλα τα βράδια μου,
μα αστέρια εδώ, είναι μόνο τα φανάρια.

Κι αυτό το γκρι το απελπισμένο ποιος του φταίει,
που όσοι σιχαίνονται τις πόλεις το σιχάθηκαν;

Ποιος έψαχνε την ευτυχία και τη βρήκε
σε αυτές τις μουντές και αχανείς πολιτείες;

Ατέρμονη διαδρομή

Δεν βλέπω μπροστά μου.
Από την αγωνία δεν βλέπω μπροστά μου
Από την ελπίδα δεν βλέπω μπροστά μου
Από τα δάκρυα δεν βλέπω μπροστά μου

Ακόμα και μ'ένα βήμα τη φορά
Παραπατώ.
Εκεί που οδεύω δεν φτάνω κι ας προσπαθώ
Τα μάτια μου ανοίγω για να δω
πού στέκομαι, πού πάω και πώς θα βγω
Από αυτή τη συνεχή διαδρομή που έχω βαλθεί να ακολουθώ
Και τα όνειρα που θέτω στον Θεό

Μα πού οδεύω αλήθεια αναρωτιέμαι
Τι τα μάτια μου ανοίγω για να δω;
Πού οδηγεί η διαδρομή που έχω μπροστά μου;
Τι όνειρα έχω θέσει στον Θεό;

Κι αν η απάντηση δοθεί στα ερωτήματα αυτά που έχουν τεθεί;
Θα συνεχίσω άραγε να περπατώ στη διαδρομή αυτή;

ΑΤΙΤΛΟ

Σαν τη φώνη ακούσεις

Η καρδιά θα μεγαλώσει

Σαν τη μνήμη θυμηθείς

Η καρδιά θα παγώσει

Σαν την αγγίξεις ,η καρδιά

Θα ξεχυλήσει

Χρόνο δεν μετρά ,πηγαίνει

Και γυρίζει

Άλλες φορές γρήγορα

Άλλες φορές αργά

Άλλα πάντα γυρίζει

Η αγάπη

Όντως εγώ !

Εγω ο ποταπός ,ο άδης

Του παραδείσου

Κατακερμάτησα το εμείς

Που έχτυσες ,

το εγώ μου

Κατέκαψε τα πάντα.

Μα αν μ'αγάπησες και το για πάντα

Ισχύει

Ο χρόνος δεν θα υποκριθεί .

Αυθαίρετη μελαγχολία

Σαν γριές αντιμετωπίζουν τους πονεμένους
Τους παραμελούν όταν έρχονται τα δύσκολα
Μόνο όταν παθαίνουν νοιάζονται
Μόνο όταν τους τρώνε τα σκουλήκια τους θυμούνται
Έως ότου τους χωνέψουν
Και τότε πάλι αφετηρία

Σαν γέρους βλέπουν τους πληγωμένους
Τους ζαλίζει η οσμή της βρωμιάς τους
Μα δεν μπορούν να πλυθούν οι γέροι
Είναι επαναπαυμένοι
Μα δεν μπορούν να πλυθούν οι λυπημένοι
Να ξεβγάλουν τη καταφρόνια απ' τα κορμιά τους
Είναι εξαντλημένοι

Αυθαίρετη μελαγχολία

Σαν γριές αντιμετωπίζουν τους πονεμένους
Τους παραμελούν όταν έρχονται τα δύσκολα
Μόνο όταν παθαίνουν νοιάζονται
Μόνο όταν τους τρώνε τα σκουλήκια τους θυμούνται
Έως ότου τους χωνέψουν
Και τότε πάλι αφετηρία

Σαν γέρους βλέπουν τους πληγωμένους
Τους ζαλίζει η οσμή της βρωμιάς τους
Μα δεν μπορούν να πλυθούν οι γέροι
Είναι επαναπαυμένοι
Μα δεν μπορούν να πλυθούν οι λυπημένοι
Να ξεβγάλουν τη καταφρόνια απ' τα κορμιά τους
Είναι εξαντλημένοι

Και σαν κοιτάξεις τα σύννεφα που χαζεύαμε
μαζί

Μην κλάψεις, δωσ μου την υπόσχεση αυτή

Και σαν φύγουν αυτά κι έρθουν αλλά νέα

Φτιάξε καινούρια καράβια και πανιά

Να σε πάνε εκεί που δεν κατάφερε η δική μου η
ματια

Αφέσου στο κύμα, στον άνεμο, στο χάος του
βυθού

Μη φοβηθείς και φύγεις

Ζεις το όσο μπορείς

Αγγελο θα έχεις τη θυμηση μου

να σε συντροφεύει, να σε προστατεύει

Κι όταν αρχίζεις να μπερδεύεσαι με το νερό και

να μην βρίσκεις τον ηλιο

Εγώ εκεί βράχος θα στέκομαι για να πάρεις μια

ανάσα και να συνεχίσεις το ταξίδι το μακρύ

Και σαν θα βρεις αυτό που η καρδιά σου ποθεί
χαλογελα και κοίταξε ψηλά

Να ξέρεις το μάτι θα σου κλείσω, γλυκά θα σε
φιλήσω και θα φύγω σιωπηλά

Αχ βρε χρόνε...

Τον χρόνο τον μισώ.
Πάντοτε τρέχει βιαστικός,
αφρόβλεπτος, αχνώδης,
δίχως σταματημό.

Ποτέ δεν ξεκουράζεται.

Τρέχει, τρέχει

κι όσο περνάει ο καιρός,
τόσο πιο γρήγορα αυτός τρέχει.

Βρέχει χιονίσι αυτός θα τρέχει.

Μα το χειρότερο δεν είναι αυτό.

Είναι που δεν χυρνάει ποτέ πίσω.

Που χάνεται μπροστά σου,

ξεμακραίνει

και πίσω μένεις να κοιτάξεις

γιατί όσο και να τρέξεις

ποτέ δεν θα προφτάσεις.

Μην την ταλαιώνεις

την κουρασμένη σου ανάσα.

Άσε το χρόνο να κυλά

κι όταν τα καταφέρεις

θα σταματήσει αυτός να τρέχει.

Θα συμβαδίζετε μαζί

κι εσύ ας μην το ξέρεις...

Βήτα – Άλφα

Τα λεξικά συχνά δεν αναγνωρίζουν
πως στο αλφάβητο υπάρχει ιεραρχία.
Θα έπρεπε να υπογραμμίζουν
ότι τα γράμματα δεν έχουν όλα εφάμιλλη αξία

Το άλφα διαρκώς εκθειάζεται,
φερόμενο σκνηρώς.
Απ' όλους υπολήπτεται,
ως σε σκοτάδι φως.

Ωστόσο το βήτα ποθεί,
αλλά το έργο του παραγκωνίζουν.
Η αυθεντία το τιμωρεί.
Με τις έγνοιες της βιωτής το βασανίζουν.

Μέμφεται λοιπόν κι αυτό
την ανθρώπινη ευνοιοκρατία,
Που το 'χει καταδικάσει δυσσεβώς
σε αιώνια δυστοπία.

Θεωρεί πως την ευήθειά του εκμεταλλεύτηκαν
και πλέον ασπάζεται τον ρεβανσισμό,
γιατί ποτέ δεν σκέφτηκαν
αν Βήτα – Άλφα είν' όνομα πιο ταιριαστό.

«Βουτιά στη Ζωή»

Η θάλασσα είναι σαν τη ζωή.

Αβέβαιη και απρόβλεπτη,

ρίχνοντας με σε βαθιές αναζητήσεις.

Είναι ένα ταξίδι ανεξερεύνητο με προκλήσεις
και ανατροπές στο δρόμο.

Ταυτόχρονα όμως είναι και ο μαγευτικός καθρέπτης του ουρανού.

Γεμάτη αναμνήσεις και εμπειρίες που αξίζει να ζήσω,
ακόμη και όταν είναι φουρτουνιασμένη.

Κάθε κύμα της είναι μία σκέψη που χάνεται στον απέραντο βυθό.

Κάθε ρεύμα της είναι η αποφόρτιση από τη πραγματικότητα.

Η θάλασσα είναι ένας αμίλητος ακροατής.

Αγαπώ την ησυχία που επικρατεί

κάθε φορά που βουτώ στο βυθό

και τη δυνατότητα να χαθώ σε αυτόν.

Η θάλασσα είναι ένα απέραντο μυστήριο

που με καλεί να το εξερευνήσω,

μαγεύοντάς με από τον θησαυρό του βυθού της.

Όσο πιο βαθιά καταδύεσαι, τόσο πιο πολλά μυστικά ανακαλύπτεις.

Σαν την ζωή, ένας ατελείωτος θησαυρός γεμάτος μυστήρια και στιγμές.

②

"Πες το αβέρι σου;"

Κάθε αβέρι είναι ένας άνθρωπος,
λίγα αναγκυριζέται,
στο ποτό το φως κανένα απ'αυτά δεν αγκαριζέται.
Μα την ηβυρία και το βουζούκι,
λίγες πια προφορές ξεκινηζέται.

Το παρακάτω ποίημα αναφέρεται στους Έλληνες αγωνιστές λίγο πριν την ένοπλη σύρραξη με τούρκικα στρατεύματα την 25^η Μαρτίου, η οποία θα σημάνει την έναρξη της επανάστασεως ενάντια στον τούρκικο ζυγό.

ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Μέρα του Μάρτη ξημέρωσε
Τους στρατιώτες δροσάτο φως τους έλουζε.
Απο νωρίς νωρίς έκαναν προετοιμασίες,
την γαλανόλευκη θα τρέμουν οι τούρκοι ταραξίες.

Είναι ετοιμότατοι οι Ρωμιοί,
Σαν τους σκληρούς Σπαρτιάτες.
Πολύ λιγότεροι μπορεί ,
έναντι σε χιλιάδες.

Η νίκη είναι μακρινή,
μεγάλος ο νόστος για την ελευθερία.
Σε ένα κόσμο απόκοσμο,
πολεμάνε τα θηρία.

Κλέφτες και αρματολοί,
έγιναν αμαρτωλοί.
Βάφουν τα χέρια τους με αίμα,
για τον σταυρό και την σημαία.

Είναι η μοίρα τους αυτή,
πρέπει να αντισταθούνε.
Σαν ακρίτες προστατεύουν,
το ιερό χώμα που πατούνε.

Στον σουλτάνο ποτέ δεν γονατίζουν,
το έργο του Ύψηλάντη οφείλουν να συνεχίσουν.
Καμία κακουχία δεν μπορεί να τους λυγίσει,
το πνεύμα του ελληνισμού παντού θα αντηχήσει.

Μεσά στην φλογερή βροχή, ακούγεται μία παιδική φώνη,
λέει στον τούρκο πως η Ελλάδα έρχεται σαν αστραπή.
Θα έχει η χώρα γιορτή, το υπέγραψε ο θεός,
θάλασσα γη και ουρανός κάτω απ' το δικό του φώς.

Για έναν δικό μας άνθρωπο

Αφού ξυπνούσα, έφτιαχνα τον καφέ μου, θα σ' έπαιρνα τηλέφωνο.

Για να σου ευχηθώ χρόνια πολλά...

Μπορεί να γελούσες με εκείνο το γέλιο που θα διαπερνούσε το καλώδιο της γραμμής, εκείνο που θα έτρεχε στους δρόμους, ανάμεσα από τις θυμωμένες εξατμίσεις των αυτοκινήτων.

Και εκκωφαντικά θα έφθανε στο σπίτι μου, θα άνοιγε τις κουρτίνες και θα γέμιζε με φως το χώρο.

Μα είναι καιρός τώρα που δεν το ακούω.

Κάποιοι θα πουν ότι υπερβάλλω, αλλά έτσι με δίδαξες να κάνω.

Να υπερβάλλω στην αγάπη.

Να υπερβάλλω στο να νοιάζομαι, αν και δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω ποτέ...

Το γέλιο αυτό, λοιπόν, θα καθόταν δίπλα μου, γεμάτος νερά ο χώρος.

Πάντα, όπου βρισκόσουν, ακούγονταν νερά. Κι εσύ η ίδια, από νερό ολάκερη ήσουν.

Ίσως γι' αυτό κανείς ποτέ δεν δίψασε κοντά σου.

Ούτε από αγάπη, ούτε από προσοχή, ούτε από φροντίδα.

Νερά και γέλια βροντερά. Και μετά εκείνη η σιωπή...

Το βλέμμα να μακραίνει κοιτώντας, ποιος ξέρει τι, σαν να ψάχνει μια χαραμάδα να ξεφύγει, σαν να θέλει να μην είναι, ή να είναι αλλά και κάπου αλλού.

Να μην το ξεχάσω να στο πω! Χθες, δέχθηκα μιαν επίσκεψη. Μόλις άνοιξα την πόρτα, νόμισα ότι μπήκες εσύ!

Από τη μία είναι αστείο, γιατί δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποια ομοιότητα.

Από την άλλη είναι θλιβερό, γιατί δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποια ομοιότητα.

Όμως ορκίζομαι πως, κλείνοντας την πόρτα, είδα νερά στο διάδρομο....

Σήμερα που λες, ίσως ερχόμασταν σπίτι σου.

Θα είχες κάνει μια προετοιμασία... για έναν κόσμο ολάκερο.

Και θα σε άφηνα να με περιποιηθείς γιατί τάχα μου θα ήμουν κουρασμένη.

Τόση παράσταση για εκείνη την αγκαλιά σου που έμοιαζε με αιώρα μπροστά στη θάλασσα, σε ένα μεσημέρι που σπάει την πέτρα, κατακαλόκαιρο κι εσύ θέλεις σεντονάκι.

Αυτό είσαι μέσα μου. Σεντονάκι στην πιο καυτή μέρα του Ιούλη, μεσημέρι, κοντά στη θάλασσα.

Ζητούσες πάντα να είσαι το λυχναράκι στη νύχτα της ζωής σου.

Όχι ήλιος, ποτέ, ούτε καν φωτιά που άναψαν έφηβοι σε παραλία, ημέρες σχολής. Μα ένα λυχναράκι.

Να βλέπει ο γερο-ψαράς στη βάρκα, καταμεσής του νερού, να περνάει το δόλωμα, να μην τρομάξει τα ψάρια.

Κατά βάθος, δεν θέλει να τα πιάσει. Μόνο να νιώσει το νερό να τον ταξιδεύει.

Έστω και για λίγο....

Για πάντα

Πάντα σε νιώθω σαν μια θολή, γλυκιά και εγκάρδια δύναμη.
Σε αισθάνομαι κοντά μου αλλά είσαι πάντα τόσο μακριά .

Πέρα από τις χρυσές πόρτες του παραδείσου , πίσω από τα
λευκά μάρμαρα του Παρθενώνα , εκεί που συναντάει το αύριο
το σήμερα και ο ήλιος το φεγγάρι.

Είσαι το χαμόγελο, η ανάμνηση , το αεράκι του χειμώνα .
Μια ιδέα, ένας ύμνος , μια ιστορία.

Σε κρατώ σε μια κρυμμένη γωνιά της καρδιάς μου.
Εκεί που φυλάω τους μεγαλύτερους θησαυρούς μου.
Εκεί που φέγγει ο Αυγερινός και περιμένει την Πούλια.

Κάτω από την φτερούγα του αγγέλου.

Στην Ανατολή
Στη Δύση

Στα αστέρια.

Για τη σόμπα που σιγοκαίει

Ή από αγάπη ή από φόβο γίναν όλα...
κι έμεινες να μου θυμίζεις μελαγχολία
γιατί στο πρόσωπό μου σχηματίστηκε
η απελπισία αυτού που δεν γεννήθηκε,
η νοσταλγία του απωθημένου,
του ανεκπλήρωτου, του προσδοκώμενου, του πιθανού
μα και το πρόσωπό σου ήρθε και πήρε
όλη τη θλίψη μου,
μου θυμίζει το παρελθόν μου,
τα λάθη μου, εμένα
κι όταν πλέον μου μιλάς, σε παρακαλώ,
μην έχεις το ίδιο βλέμμα,
με αυτό το βλέμμα έκαψες την καρδιά μου
και μ' άφησες να απορώ τι σου έκανα,
πως σε πλήγωσα και μετανιώνοντας
έκλαιγα στις νύχτες στα σιωπηλά,
όταν η καρδιά μου δεν βάσταγε άλλο πόνο,
τι παιχνίδι έπαιζες τόσο καιρό
και ποιος λήθαργος με ταξίδευε μακριά του;
από τι τυφλώθηκα και δεν έβλεπα μπροστά μου;
από εσένα, από την ιδέα του τι σε είχα,
από την ιδέα του τι θα μπορούσες να με είχες
ή από την ιδέα μου μαζί σου;
στο όνομα ποιανού θεού
παραδίδουμε -αφελώς- τις φλεγόμενες καρδιές μας
ώστε κάποια μέρα να μην έχουν κανένα νόημα;
Γιατί μόνο εγώ μένω να νιώθω την φλόγα,
όσο εσύ μου θυμίζεις ότι την έσβησες...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΙΗΤΗ

Φυλά τις μνήμες του να μη λησμονηθούν
σ' ημερολόγιο σε ώρες σκοτεινές
Δια σιδήρου και πυρός ακροβατούν
οι αφηγήσεις του λιτές, εκφραστικές

Κρυφές στιγμές που περιμένει μ' αγωνία
να ζωντανέψουν όσα η ψυχή αναζητά
να πιασουν μελάνι για να γράψουν ιστορία
σαν παραμύθι που μιλά για τα παιδιά

Στου ουρανού τις ανεμόσκαφες συχνάζει
Κάπου της πόλης την ανάσα συναντά
Πότε χαρές πάνω στα πρόσωπα διαβάζει
πότε με λύπες βρίσκεται αντικριστά

Μιλά γι' αγάπες και για θάλασσες βαθιές
για τις πατρίδες και για ήρωες μεγάλους
Μύθοι κι αλήθειες μες στους στίχους του ποητές
Πορείες ζωής που οδηγούν σε κόσμους άλλους

Μοιάζουν οι λέξεις του με λόγχες κοφτερές
χαράζουν στο μυαλό ιδανικά κι αξίες
Μιλούν τα λόγια με εικόνες σιωπηρές
δημιουργούν ψυχές και κοσμοθεωρίες

Γιατί η οθόνη αυτή

Η αλήθεια είναι πλέον ζούμε σε μια οθόνη
Τηλέφωνα μηνύματα μα στο δωμάτιο μόνοι

Δε λέω μια συσκευή ανέσεις σου προσφέρει
Μα μόνο άνεση θα είμαστε από παιδιά έως γέροι

Η οθόνη αυτή μόνο εθισμό θυμίζει
Μα αν δεν είναι τσιγάρο ή ποτό κάνεις δεν θα μιλήσει

Μπαίνεις σε ένα δωμάτιο και βλέπεις την εικόνα
Μπλε φως στα πρόσωπα όλων και η ησυχία ούτε νότα

▼ Γιατί η οθόνη αυτή είναι ανάγκη για όλους?
Κανείς ποτέ δεν έχει βρει τους λόγους

▼ Γιατί η οθόνη αυτή αποξενώνει εσένα?
Και δεν θες να περνάς λίγο χρόνο με εμένα?

Γιατί η οθόνη αυτή όλα να τα προσφέρει?
Και κάθε άνθρωπος έξω την έχει δεδομένη?

Γιατί η οθόνη αυτή να με εθίζει τόσο?
Και για να μην είναι στο χέρι μου θα πρέπει να το κόψω?



Γιατί μπορεί



Σα να μεγάλωσα πολύ και διερωτώμαι όλο γιατί...

Γιατί φωνάζουνε πολλοί για όσα συμβαίνουν στη ζωή?

Ποιος φταίει άραγε και τι πρέπει να γίνει πλέον τι?

Το Σύστημα, οι Πολιτικοί ή μήπως όλοι λίγο πολύ?

Αναρωτιέμαι εάν μπορεί ένας μονάχα ή όλοι μαζί

έχοντας Έναν Εμπνευστή να δώσουμε νέα πνοή

και μια διάσταση καινή, υπεύθυνη και ικανή,

φιλότιμη, ειλικρινή, τίμια, δίκαιη, τολμηρή,

αισιόδοξη, εργατική με μία μόνο προοπτική:

Μία Πατρίδα που θα βγει μέσα απ' τις λάσπες

μαχητική, φρέσκια, με δύναμη πολλή, με όρεξη να εργαστεί!

Για να κερδίσουμε όλοι εμείς αξιοπρέπεια ζωής,

όραμα ελληνικής ψυχής!

Γκρεμίστε

Τούβλο τούβλο

Γκρεμίστε

Γεμίστε με ρωγμές όλα τα πρέπει

Δώστε χώρο κι ευκαιρίες στα θέλω

Χαρίστε τους ωκεανό να αναδυθούν

Είναι κρίμα να παραμένουν ατλαντίδες

Σαν λουλούδια ανάμεσα σε γκρίζους τοίχους

Απρόσμενα, κάπως καταδικασμένα

Εντούτοις, δίνουν το παρόν

Γκρεμίστε καθετί αδιαμφισβήτητο και πρότυπο

Φυσήξτε με δύναμη και αφήστε κάθε κόκκο αυθεντίας να χαθεί

Κι αν δεν σε σκοτώσει θα σε κάνει πιο δυνατό

Ή πιο ζωντανό

Η αλήθεια πρέπει να ειπωθεί

Δεν θα είναι αναίμακτη διαδρομή

Θα γκρεμίσουμε γυαλιά, ακραία, τσουχτερά

Αλλά το αίμα μην το φοβηθείς

Το στίγμα σου να αφήσεις με τόλμη, με οργή.

Αναθεωρείτε

Κι αν ποτέ ξεπεράσετε τις προστακτικές μου

Γκρεμίστε τες κι αυτές

Γκρεμίστε με και εμένα

Μία φωνή αρκεί για να σπάσει την ηχώ

Εφόσον το πιστέψει

Διπλά εκεί θα την καμαρώνω εγώ

Έχω, δεν έχω στερέψει

Δικαιοσύνη καθ' οδόν ή εν αναμονή;

Μας θερίζετε σαν να μην είμαστε τίποτα.

Φρίκη, χάος και μίσος αντηχούν μέσα μας και μας κυριεύουν.

Γιατί; Γιατί έτσι άδικα χάνονται οι ζωές μας

σαν κλέφτες που μόλις έχει φυσήξει ο αδύναμος αέρας;

Ένα έργο που διαρκεί αιώνες η κατάντια της ανθρωπότητας.

Και εσείς μας «αγαπάτε», μας «ζείτε», μας «κλαίτε»...

Αν ξεσηκωθούμε, τίποτα δεν σας σώζει.

Γιατί η θέση σας δεν σας αρμόζει,

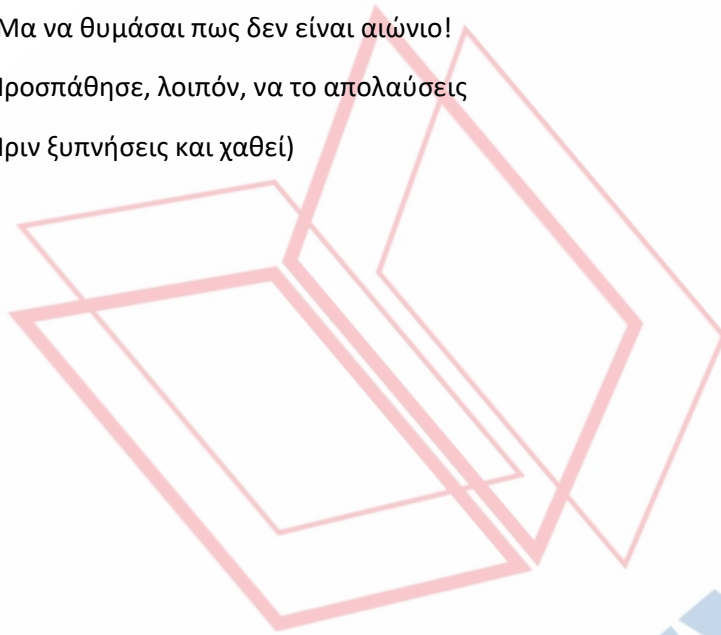
γιατί είδαμε ότι αυτόν τον λαό τον κοροϊδεύατε,

γιατί φταίχτες για τις συμφορές μας είστε εσείς.

Μην επαναπαύεστε... θα έρθει η δικαιοσύνη!

Κοιμήσου, ονειρέψου
Μόνο εκεί είσαι ελεύθερος πραγματικά
Μην σπαταλάς τον ύπνο σου
Είναι η δική σου ώρα, η μόνη ώρα που σου ανήκει
εξολοκλήρου Στα όνειρα σου αφέντης είσαι εσύ!
Μη φοβάσαι!
Αυτά δεν τα 'χουν αγοράσει ακόμη!
Εκεί μπορείς να είσαι ο εαυτός σου
Ή τέλος πάντων ο,τι σου έχει απομείνει...

(Μα να θυμάσαι πως δεν είναι αιώνιο!
Προσπάθησε, λοιπόν, να το απολαύσεις
Πριν ξυπνήσεις και χαθεί)



“Δίχως τέλος”

Τι και αν φτιάχναμε οι δυο μας
μόνο εγώ και εσύ * τον δικό μας κόσμο,
τη δική μας ταινία, τα δικά μας όνειρα.
Ένα βιβλίο κακό στο εξώφυλλο
μα στον καρπό του πλούτος χωρίς όριο.

Είσοδος απαγορευμένη, κανείς επισκέπτης
τη πρώτη παράβαση εσύ την έκανες
φυγάδες άλλον χωρίς σκέψη
λύπη, ντροπή, καταδίωξη και μετάνια
μα τι απο όλα αυτά ξεγράφει την απιστία στου βιβλίου μας στα κεφάλαια;
Σελίδες σκοτεινές, καταγεγραμμένες και αναμνήσεις άσβηστες
κάθε σελίδα τη προσπέρασα και στης συγγνώμης τα δάκρυα πνιγόμεν αστμάτητα.

Κάθε γραμμοσκιασμένο λάθος που πονούσε φαινόταν όμορφο
ένα τέλειο λάθος, μια τέλεια συνέχεια.
Η σκέψη το μυαλό δεν γνώριζε
οι μνημες όμως έδειξαν το πέρασμα.

Σαν κάθε συγγραφέα που τη ψυχή του δίνει στα βιβλία
εγώ επέλεξα να δώσω καρδιά και ησυχία.
Η καρδιά μου χωρίστηκε στων κεφαλαίων τα μέρη
και η ησυχία απλόθηκε στις αιχμές της κάθε λέξης.

Έγω το τέλος της ιστορίας μας δεν θέλω να μάθω
τα κομμάτια μου περιμένουν στη συνέχεια το άνθος
περιμένουν να ξαναγυρίσεις να ενώσεις τα κομμάτια
δυστυχώς όμως οι ρογμές θα φαίνονται στα μάτια.

Στον κόσμο τον δικό μας που φτιάξαμε
τα σύνορα δεν έχουν όρια
και στην ταινία μας αυτή, ο εφηβικός μας έρωτας άφησε το στίγμα μας στη κάμερα.
Το κάθε όνειρο μας έδωσε ζωή και φτιάξαμε αυτή τη θάλασσα με το απέραντο “εμείς”.

Και ο έρωτάς μας δεν ήταν απλός
επέλεξα να τον γράψω σε βιβλίο,
κάθε μου κομμάτι έδωσα και τα λάθη μας δυνάμωσαν
μας έμαθαν τη ζωή, τη συγχώρεση, τη κατανόηση και την αποδοχή
έμαθα αγάπη χωρίς όρια,
πως είναι το εμείς και το μαζί.

Μα το οτί τότε δε ξέχασα μου έδινε δύναμη, να ζήσω τη συνέχεια.
Οι σελίδες αυτές οι σκοτεινές που δεν κράτησαν πολύ.

Το βιβλίο αυτό δεν τελειωσε
και οι κάμερες συνεχίζουν να έχουν το στίγμα μας,
η θάλασσα απλώνει το εμείς
και ο κόσμος ο δικός μας πλέον άλλους δεν χωράει.
- σαγαπώ -

Δύο Αδέλφια

Δυο αρουραίοι

Ζούσαν αγαπημένοι

Τα δύο Αδέλφια κοιμήθηκαν

Και μπλεχτικαν οι ουρές τους

Ξύπνησαν

Και είδανε τι παθανες το βράδυ

Οι ουρές τους μπλεχτικαν

Φυλακιστικαν μεταξύ τους

Μες στην δυσκολία

Χάσανε τις ελπίδες

Χάσανε την αγάπη τους

Χάσανε τα πάντα

Και όσο περνούσε ο χρόνος

Τόσο η τρέλα κέρδιζε

Ο ένας κουραστικε τον άλλον

Μάλωναν μεταξύ τους

Κι ο ένας τώρα πλέον τρελός

Τραβούσε τον αδελφό του

Περιπλανιώταν και

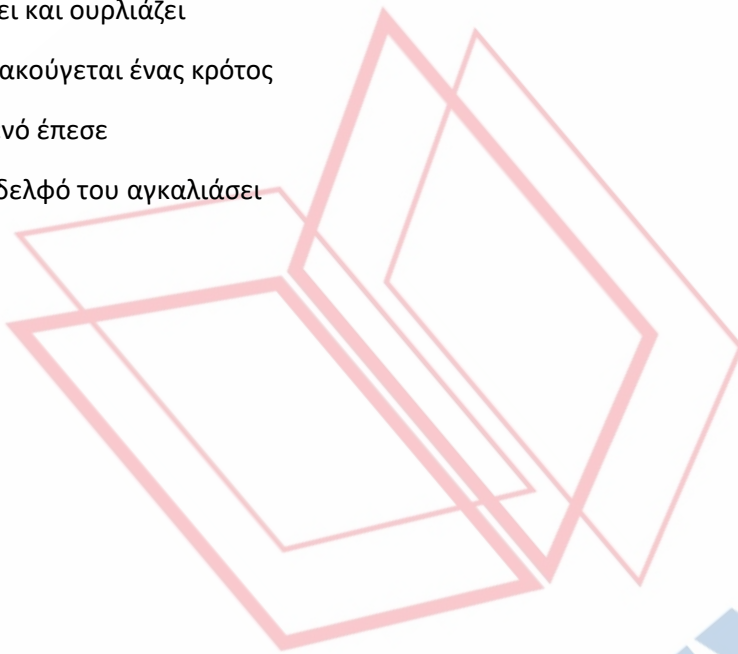
Μες την πάρα ζάλη του

Θυμήθηκε τις πράξεις του

Γύρισε πίσω του και κοιτάξε

Με ένα μαύρο δάκρυ
Τον αδελφό του Νεκρό
Και αρχίσει να κλαίει

Θρηνεί μέσα στην λυσα του
Αφρίζει και ουρλιάζει
Κάτω ακούγεται ένας κρότος
Στο κενό έπεσε
Τον αδελφό του αγκαλιάσει



αημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ...

Μέσα μου φωνάζει μια κραυγή
γύρω σιωπή,
άδειο το τρίτο πιάτο στο τραπέζι
κι η μουσική σταμάτησε να παίζει.

Στο ίδιο τέμπο χτυπάει η καρδιά,
τρέχει για να προλάβει,
για λίγο σταματά, στη σκέψη...
δεν έχει καμία βλέψη,
τ' απομεινάρια να γευτεί, μιας ιστορίας...
που το τέλος της ήταν συνάμα η αρχή της.

Μέσα μου φωνάζει μια κραυγή
σπάει του πόθου ανείπωτες σιωπές
είναι θαρρώ στιγμές,
αυτές που άδοξα ταιριάζουν μία μία.
Σχήμα παράταιρο, φάλτσο σε τούτο το ρυθμό
σαν έστησε χορό,
ανολοκλήρωτη στην πράξη η ιστορία.

Μέσα μου φωνάζει μια κραυγή
κι η σιωπή πιο δυνατή,
κάνει τα μάτια να βουρκώνουν
στη σκέψη πως ποτέ τα χείλη δεν επρόλαβαν
δυο λέξεις ... δυο λέξεις να ειπωθούν.

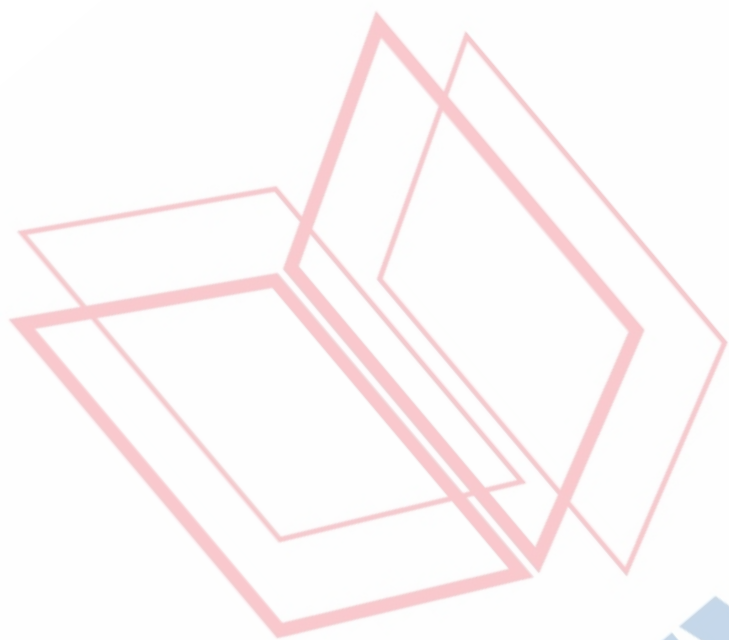
Δυο λέξεις που μέσα μου
λάβα πυρονόφλογα καίνε τα σωθικά μου
και με δυο χείλη ερμητικά κλειστά
μιλούν τα μάτια, μιλάει το βλέμμα,
δυο λέξεις που κραυγάζουν
Σε θέλω! Σ' αγαπώ!

“Πάμε κι όπου βγει” σαν ακούστηκε
το τρένο μετωπικά συγκρούστηκε
Μα λίγες μόνο είχαν μείνει στάσεις,
αφού συχνά μικρές οι αποστάσεις...
Να, κράτησε μόλις δώδεκα λεπτά
τώρα μάνες θρηνοούν τα παιδιά αυτά
Ένα σύντομο ταξίδι φοιτητών
αποδείχθηκε μοιραίο των νεκρών
Κι άλλοι λένε για κατάρρα των Τεμπών

Όχι δεν ήτανε ανθρώπου λάθος
αλλά μια κρατική δολοφονία
Έφυγαν στης ηλικίας το άνθος,
κάνανε με τον χάρο συμφωνία
Εισιτήριο χωρίς επιστροφή...
ΠΟΤΕ ξανά αυτή η καταστροφή!
Οι πάνω θέλουν του κόσμου τη σιωπή
“Ο λαός δε συγχωρεί!” έχουμε πει
νήματα ζωής έχουν πλεον κοπεί!

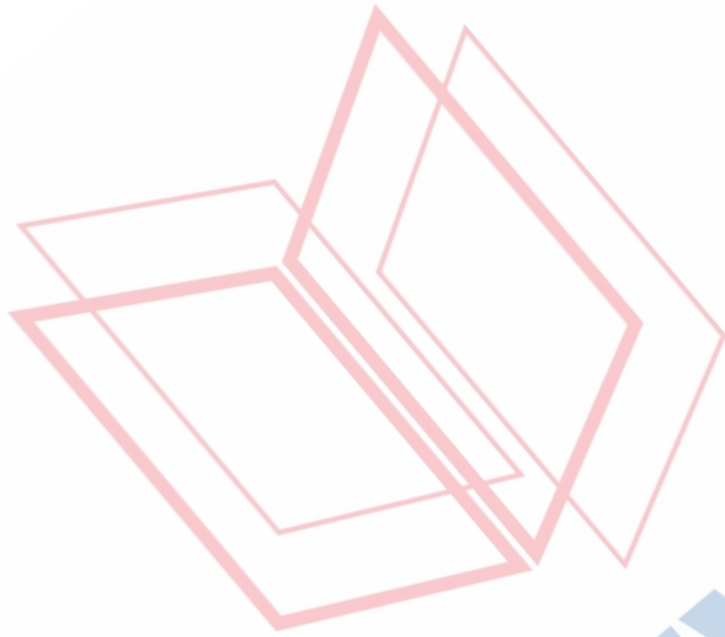
Με τα μάτια θεοσκότεινα
πώς να τα δεις όλα ρόδινα;
Του πόνου δάκρυ κύλησε
στα σπίτια λιβάνι μύρισε
Πρώτη τρίτου, ημέρα τραγική
μια τραγωδία ελληνική
εικόνα ανατριχιαστική

Όχι δεν ήτανε ούτε ατύχημα
που κάποιοι βαφτίσανε δυστύχημα
Τι να το κάνεις το εθνικό πένθος
ενώ κανείς δεν κλαίει για το έθνος;
Παντού απεργίες και συνθήματα
μα πίσω δεν φέρνουνε τα θύματα
Νιώθετε της νεολαίας την οργή
γι’ αυτούς που βρίσκονται κάτω απ’τη γη
Θα δούμε αν κάτι από αυτό βγει



αθηνιόνις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ



αθηνιόνis
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

12 Λεπτά

Δώδεκα λεπτά

Ένα πέμπτο της ώρας

Τίποτα μπροστά σε ολόκληρη ζωή

Αν όμως ...

Γυρνάς στη φοιτητούπολή σου

Είσαι εκεί τη λάθος στιγμή

Τα δώδεκα λεπτά

Ορίζουν το ανείπωτο

Σε φέρνουν στο ανείπωτο

Σε μία φλεγόμενη κόλαση

Η ζωή σε δώδεκα λεπτά;

Σταθμός αποβίβασης; Ο ουρανός...

Λαμπερά στολίδια γεμάτα όνειρα και φιλοδοξίες ανεβαίνουν στον ουρανό

«Ανθρώπινο λάθος» η δολοφονία.

Από τύχη η ζωή.

Αποδιοπομπαίοι τράγοι, φταίχτες πραγματικοί

Πένθη εθνικά, επιτροπές, συγγνώμες

Ποιος φταίει για το φονικό;

Η τεχνολογία καγχάζει στο σύμπαν

Και όμως η χώρα μας

Χωρίς καμιά ντροπή

«πάμε κι όπου βγει»...

Ενώ δεν βγαίνει πουθενά

«Στείλε μου ένα μήνυμα όταν φτάσεις

Να μην ανησυχώ»

«Άσε με ρε μάνα»

Θύμωνα και γέλαγα

Και να! Το μήνυμα δεν έφτασε, δεν εστάλη

Αντ' αυτού...εικόνες, ανακοινωθέντα, τηλέφωνα, γιατροί, νοσοκομεία, φέρετρα κλειστά

Μέχρι τότε;

Ζωή μέσα στον φόβο, ζωή ανάξια

Κάποτε μας μίλησαν για «κράτος πρόνοιας»

Πότε άραγε, θα σταματήσουμε να ζούμε από τύχη;

Δώστε λίγο χώρο στην ψυχή μου

7 ώρες το σχολείο
και άλλες 5 εδώ πέρα.

Άλγεβρα, έκθεση κι αρχαία,
είναι όλα αναγκαία;

Συναρτήσεις, αναλύσεις,
σκόρπιες αναίτιες κινήσεις.
Δεν αντέχω αυτή μου τη ζωή,
σαν πολλά δεν περιμένεις κι εσύ;

Δεν ξέρω τι να πρωτοκάνω,
γιατί όλοι περιμένουν το κάτι παραπάνω.

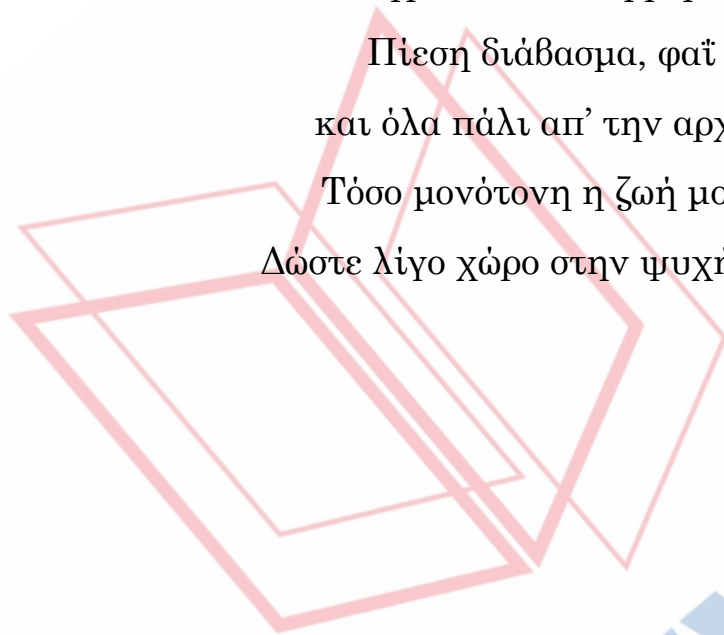
Και λοιπόν κάτι θέλω να σου πω:
Δεν αντέχω θέλω να φύγω από εδώ

Θέλω μια άδεια παραλία
και μια μικρή καινή πλατεία
Ησυχία.

Θέλω μόνο ηρεμία.
Λίγη απουσία από την πολυκοσμία.

Βαβούρα, είναι κουβάρι
η σκέψη μου μέσα στο κεφάλι.
Και όλο « που θέλεις να περάσεις;»
«γιατρός να γίνεις, μην πεινάσεις».

Τι κι αν όλοι μου φωνάζουν
«αυτά τα χρόνια μην περάσουν
είναι όμορφα πολύ»
Μα δεν έχω βρει την γλύκα αυτή.
Πήγαινε έλα όλη μέρα.
Πίεση διάβασμα, φαΐ
και όλα πάλι απ' την αρχή.
Τόσο μονότονη η ζωή μου.
Δώστε λίγο χώρο στην ψυχή μου!



αθημπνίσιας
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Έγινα θάλασσα

Έγινα θάλασσα
Και έπνιξα μέσα μου τα όνειρα μου
Πλοία ελπίδας που ναυάγησαν και ναυαγοί τα αστέρια της καρδιάς μου

Κάθε κύμα ένας καημός
Που δειλά σβήνει απ'την άμμο της στεριάς μου τον χάρτη
Που θα με οδηγούσε στην Γη της φαντασίας

Έγινα ήλιος να φωτίσω τον δρόμο των περαστικών
Να βρουν το μονοπάτι της αλήθειας τους
Βροχή να μην τους πιάσει και την λερώσει

Από την πηγή της δύναμης μου να τους ξεδιψάσω
Και στοργικά στο πλάι τους να βαίνω ως να'ρθει το φεγγάρι

Αφού εγώ στην θάλασσα μου πνίγηκα

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΕΙΚΟΝΙΚΟ ΚΥΜΑ

Κύμα με συνεπαίρνεις και με ταξιδεύεις σε κόσμους εσύ
την πλάση βλέπω από άλλη οπτική
Με ένα κλικ μαθαίνω στη στιγμή
να αποκτώ τη γνώση μιας ολόκληρης ζωής.
Είσαι συνοδοιπόρος της πιο τρανής στιγμής
αναρωτιέμαι μήπως έτσι είναι η ζωή .
Σε σενα εναποθέτω σώμα και ψυχή
γίνεσαι η αιτία μιας άλλης μου αρχής.
Μιας αρχής που ξεκινά με θεμέλια νοερά
εικονικές σχέσεις και ερωτηματικά.

Από το πλέγμα της σύγχυσης έχω παγιδευτεί
προσπαθώ να ξεφύγω μα δεν βρίσκω αρχή.
Φοβάμαι μήπως πνιγώ στην διαδρομή
αδυνατώντας να φτάσω στην απέραντη ακτή.
Καραδοκεί η δίνη της αυτοκαταστροφής
αν δεν αλλάξω πορεία διαδρομής.
Είναι θέμα προαίρεσης ατομικής
η τύχη μιας ολόκληρης ζωής.

Εισιτήριο για το σήμερα

Το ποίημα αυτό γράφτηκε με αφορμή το συμβάν που έγινε στα Τέμπη στις 28/2/2023

Βρίσκομαι εδώ
στο σπίτι μου το ζεστό
που να'ξερα ότι θα επικρατήσει τέτοια τραγωδία,
νόμιζα πως βρισκόμασταν σε καλύτερη πορεία.

Τελικά, από ότι φαίνεται, όλα
πάνε πίσω
και οι άνθρωποι και ο κόσμος,
τίποτα δεν αλλάζει όμως...

Γιατί να ζούμε με φόβο και με αγωνία
ενώ μπορούμε να επιλέξουμε τη χαρά και την ευτυχία;

Μέρα με τη μέρα κάτι καινούριο συμβαίνει και η δυστυχία
τον άνθρωπο προσμένει...

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

~Εκεί στο φως~

Κάθε μέρα που ξυπνούσα με θυμάμαι να πονούσα
Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ με θύμαμαι να αχανακτώ
Παρόλα αυτά συνέχισα να ζω με την ελπίδα ότι θα
ελευθερώθω

Μα δεν χινόζαν να ξεφύγω από αυτών τον εφιάλτη εχώ
Τι και αν προσπάθησα τόσες φορές, μάταια όλο αυτό
Αφού δεν καταλάβαιναν πόσο πολύ με πονούν
Και συνέχιζαν αδιάκοπτα να με καταπατούν
Η μόνη λύση ήταν να ανέβω ψηλά, εκεί στο φως
Μόνο έτσι θα μπορούσα να ξεφύγω δυστυχώς
Δεν νοιαζότανε κανείς έτσι και αλλιώς
Αφού κανείς δεν με ρώτησε γιατί μουδιάζω διαρκώς

.

Έκθλιψη

Λευκό κί αμόλυντο απ' του κόσμου την βοή,
Διπλωμένο άκρη άκρη ώστε να μην τσαλακωθεί,
Μα κάθε στρώση του υιράσματος του έχει μια άλλη οπτική,
Και μια ιστορία που δεν τολμά να ακουστεί

Κάθε δίπλωμα και μια άλλη τάξη,
Που η μία με την άλλη δεν καταφέρνει να ταιριάζει,

Ο πρώτος όροφος ο κάτω κάτω,
γεμάτος λεκέδες και χάος,
Απελπισμένα να ψάχνει το λάθος,
Βυθισμένος στο άγχος σα σκλάβος,

Μετά προχωρώντας πιο πάνω,
Στη μέση περίπου μας φτάνω,
Εκεί που η ζωή βελτιώνει το πλάνο,
Χωρίς να αποφεύγει τον λόγο τον λαοπλάνο και τη διαταγή απ τον σουλτάνο
Δηλαδή τον αφέντη τσαρλατάνο

Ανεβαίνοντας στον όροφο τον κορυφαίο,
Διακρίνεις ανθρώπους με λεφτά μα δίχως έλεος,
Των πιο κάτω κλέβουν τη ζωή,
Και τους οδηγούν σε μια κατάσταση κωμικοτραγική,
Τον κόσμο νομίζουν όλο πως διοικούν μα δεν καταλαβαίνουν οτι τους
υπολοίπους αδικούν. Δεν ενδιαφέρονται αν οι άλλοι βασανίζονται,
Αρκεί αυτοί να καλοπίζονται.

Και όλο αυτό έχω να πω πως συγκαλύπτεται,
Από ένα «καθαρό» λευκό σεντόνι που εδώ και χρόνια υφάινεται

“Ελπίζω...”

Αλήθεια, θα ήθελα να μου γνωρίσεις κάποιον.

Τον πιο καλό σου φίλο·

εκείνον που στέκεται φθαρμένος

πίσω από τον καθρέφτη,

κάθε που φανερώνεται μια κρυμμένη αχτίδα·

εκείνον θα ήθελα!

Ποιος ήτανε αυτός που σε έπεισε

πως κάθε πρωί που ξυπνάς είσαι ο εαυτός σου,

στον κόσμο εκείνο, τον ιδανικά πλασμένο στο μυαλό σου.

Γιατί είσαι εσύ το κέντρο

και τα άστρα οι στρατιώτες σου.

Και τόσο το εγώ πρώτο τη νίκη φέρνει,

που ζητάς κανείς να μη περνά εμπρός σου.

Και ξαναγεννιέται η γη.

Και σπαρταρά το βλέμμα

Και σιγανά ο ήχος της καταστροφής σου

μοιάζει γλυκός περιπατητής που σαλεύει στο γόητρό σου!

Ελπίζω να φύλαξες εκείνη τη στιγμή.

Εκείνο το χαμόγελο, το πρώτο, που χάρισες στη φύση· όταν ακόμα παιδί πάλεψες με το φτιαχτό κύμα.

Και να ακούμπησες τα δάκρυα στη λίμνη να τα φυλάξει· για τους ωκεανούς που θα ζητήσουμε να δούμε.

Αυτό μου φτάνει να ελπίζω...

Ελπίς

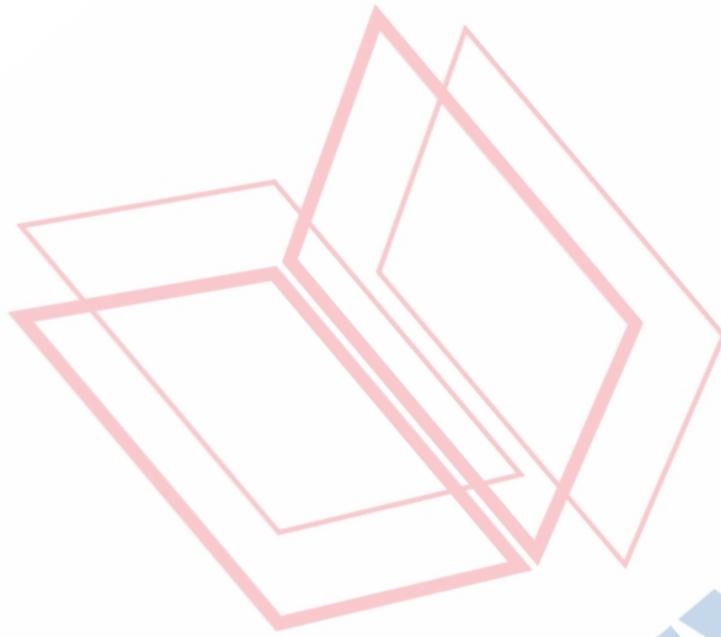
Στο σούρουπο κάποτε σε είδα

Ενώ οι σκέψεις μου νόμιζα πως δείχναν την αλήθεια

Το πέπλο έδιωξες από τα μάτια μου

Γλυκό το φώς που άγγιξε τα βλέφαρά μου

Τι είναι η ζωή δίχως ελπίδα



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Έμπνευση

Δώσε μου την έμπνευση

Χόρεψε μαζί μου

Γίνε βροχή στη ξεραμένη μου γη

Γίνε βιβλίο για να γράψω σκέψεις

Ατόφιες επιθυμίες και ό,τι μέσα

μου φωλιάζει

Βουλιάζω μέσα στην αμφιβολία

και το φόβο

για τα σημάδια που μπορεί να

ξεθωριάσουν

Πάμε μέσα σε όνειρο γαλάζιο,

Όμως πες μου πως δεν θα

Μπερδέψουμε όνειρα και αλήθειες

αλημπνίσions
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ένα λουλούδι

Με έναν κρίνο έρχεται
Με ένα τριαντάφυλλο φεύγει
Μια δάφνη ή ιτιά
-τα βάρια ειδικά-
τον ερχομό σημαίνουν

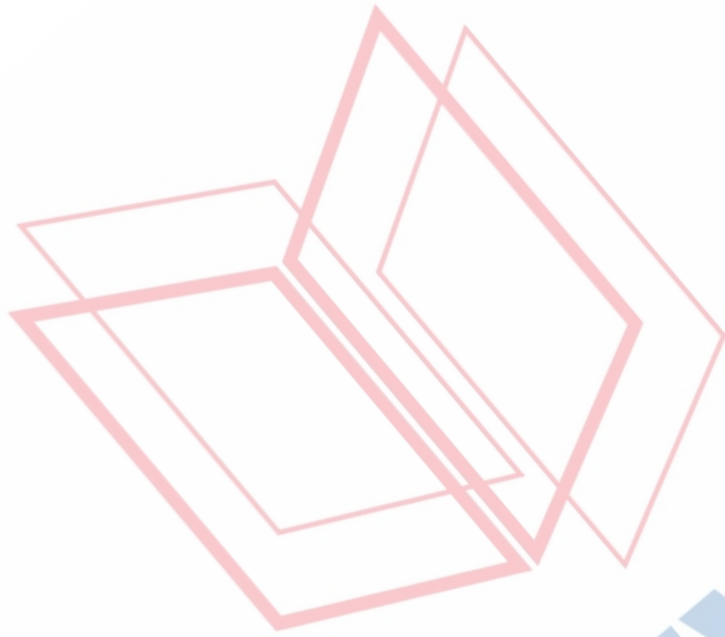
Η ίριδα φέρνει τα καλά νέα
Μα το χρυσάνθεμο τον θάνατο
Τι είναι η ανθρώπινη ψυχή λοιπόν;
Ένα λουλούδι

Σαν η άνοιξη μπαίνει,ανθίζουν τα λουλούδια,
αγαλιάζουν κι οι ψυχές
Και σαν μαραίνονται πάλι τον χειμώνα,
ζαρώνουν κι οι ψυχές

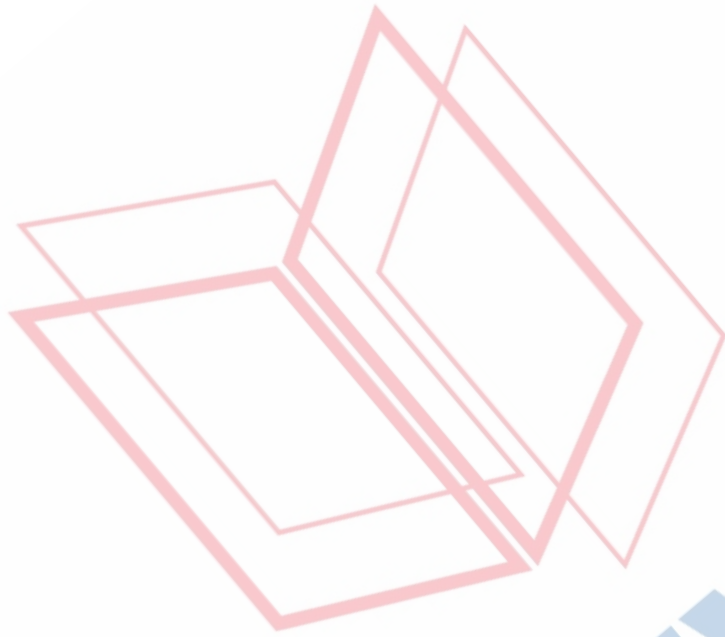
Έναν βίο ανθόσπαρτο ευχόμαστε
Συχνά μπουκέτα ολόκληρα δεχόμαστε
Είτε μονά είτε ζυγά
τι σχέση έχει πια;
Τι είναι η ανθρώπινη ψυχή λοιπόν;
Ένα λουλούδι

Γαρύφαλλα για γλέντι και χαρά
αχ του γιασεμί η μυρωδιά
Μαργαρίτες η κοπέλα να μαδά
για να δει αν την αγαπά
Τι είναι η ανθρώπινη ψυχή λοιπόν;
Ένα λουλούδι

Τι σε κηδεία, τι σε γάμο
τι κι αν φύτεψε στην άμμο
πάντα σπάνιο θα παραμένει
όπως η φλόγα της καρδιάς αναμμένη



αθηνιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ



αθηνιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ένα νυχτερινό πρωί

Ο χρόνος κυλά, μαζί και εσύ
μόνος, ένα νυχτερινό πρωί
βλέποντας την γη και λέχοντας
για αυτό που είχε συμβεί.

Αυτό, που σου πήρε την ζωή
ένα νυχτερινό πρωί, ανήμπορος
πια να δεις την αυγή και
να δείξεις σε όλους αυτή που
σου είχε ραχί -
σει

την ψυχή.

Έτσι ολομόναχος κι εσύ
αχναστεύοντας από κει
ψηλά την ζωή, που πέραν
δεν μπορείς να χευτείς
με αυτή, αναζητώντας
γέα πνοή να βρεις.

5.10

7/

9/

μου λέτε πως μεγάλωσα μα εγω θα
επιμείνω

στην καρδιά μου όσα χρόνια κι αν
περάσουν εγώ παιδί θα μείνω
γιατι παιδί δεν είναι αυτό που μονο
παίζει και ακούει παραμύθια
άλλα αυτο που ειλικρινα δεν βλέπει του
κόσμου την πολλη ασχήμια

παιδί δεν είναι αυτό που μαθαίνει
γράμματα και αριθμούς
άλλα αυτο που ακούει μονάχα της καρδιά
του τους παλμους
ασχημια και άγχος δεν ξέρει τι σημαινουν
και να μαι εγώ που μετράω ποσοι μηνες
μου απομενουν

ο πόνος για ένα παιδί είναι όταν χτυπάει
γιατί δεν έχει νιώσει ακόμα την καρδιά
του να σπαιει

ο πόνος ένα παιδί δεν ξέρει με τι μοιάζει
μεχρι αυτό το σύννεφο που το

περιβάλλει τελικά να σπασει

τα χρόνια έγιναν μηνες οι μηνες μέρες
και λεπτα

πως γίνεται να αλλαζω έτσι απλά και
ξαφνικά

κοιτάω στον καθρεφτη και αυτο που
πλεον βλεπω

είναι των γονιών μου τα χαμένα "θελω"

κοιτάω τον καθρέφτη και δε με

αναγνωρίζω

βλέπω τον πόνο μέσα στα ματια μου και

σιωπηλα δακρυζω

ένα παιδί δεν ξέρει τι είναι όλα αυτά

με την αθωα και μεγάλη του καρδιά

κάποτε όλοι μας υπηρξαμε μικροι

και στην καρδιά μας χώραγε η πλάση ολη

αλλα τωρα πέρασαν οι καιροι

στον νου μας μοναχα το πορτοφολι

μη με κρατάτε αφήστε με να το χαρώ
μη με πιέζετε σας παρακαλω
είμαι αρκετά μεγάλη το μελλον μου να
αποφασισω
άλλα με το ζόρι αρκετά ώριμη για να
ψηφίσω
είμαι αρκετά μεγάλη για να μάθω την
αληθεια
άλλα ποτέ δε θα μαι ετοιμη να την
αποδεκτω
γιατί αν πέρναγε από το χέρι μου
το παιδί μέσα μ θα ειχα σαν φυλαχτο

εγω όμως υποτάχθηκα
και παραδόθηκα στην μοίρα των μεγάλων
αλλα και τι δε θα έδινα ανέμελη να
νιώσω κι αλλο
υπακουω στις συμβουλές των άλλων
συμβουλες που κρυφά μου ψιθιριζουν
και να ξεφύγω όσο προλαβαίνω μου
ψελλιζουν
εγώ δε πρόλαβα είναι για μένα πια αργα

μη βιαστείτε να μεγαλώσετε μείνετε
παιδια

πιστέψτε με αν μπορούσα θα το έκανα
και εγώ ξανα

τώρα πια μεγάλωσα και πισω πως να
γυρισω

Να ζήσω ή να συμβιβαστώ μενει να
αποφασισω

Ένας χάρτης από σημάδια.

Ένας ζωγραφικός πίνακας το σώμα μου.

Γραμμές, καμπύλες, σημάδια...

Κοιτώ τα σημάδια μου και ο καθρέπτης ραγίζει.

Ρυτίδες στολίζουν τα ροδαλά μάγουλα της νοικοκυράς της διπλανής πόρτας.

Ρυτίδες από χαμόγελα γλυκά. Στιγμές ευτυχίας.

Βλέπω τις εμπειρίες της, την ιστορία της.

Τα δικά μου σημάδια δεν είναι όμοια με τα δικά της.

Χαμογέλασε μου, μόνο αυτό ζητάω.

Σβήσε τα σημάδια μου και θεράπευσε τα,

με ένα χέρι τρυφερότητας-

-της τρυφερότητας που αδυνατώ να προσφέρω στον εαυτό μου.

Το είδωλό μου με κοιτάζει με τα απειλητικά του μάτια...

Ένας ανεμοστρόβιλος που ετοιμάζεται να με παρασύρει στο απόλυτο χάος.

Η ψυχή μου.

Δώσε μου ένα σκοινί να πιαστώ, αν όχι το γυμνό σου χέρι.

Χάρισε μου έστω ένα βλέμμα.

Δώσε μου υπόσταση. Ζωή. Αγάπη.

Την αγάπη που δεν μπορώ να προσφέρω στον εαυτό μου.

Ένας ζωγραφικός πίνακας το σώμα μου.

Ένας χάρτης από σημάδια...

Ενηλικίωση

«Είσαι μικρή, θα καταλάβεις» σου λέω
το φως θα ξανάρθει,
η μπόρα θα περάσει
Δεν «πρέπει» να με δεις να κλαίω...

«Είσαι μικρή, θα μάθεις» σου λέω
και σε αγκαλιάζω σφιχτά
τα χέρια μου μία φωλιά
για να σε σώσω απ' όλα τ' άσχημα του κόσμου.

Είσαι μικρή, θα βελτιωθείς. Το ξέρω.
και είμαι περήφανη
που ποτέ δεν παραιτήθηκες
αλλά η φλόγα μας ακόμη καίει.

«Και 'συ μικρή είσαι να ξέρεις!»
μου απαντάς παιδικά,
ενώ μου πλέκεις με λουλούδια τα μαλλιά,
και έχεις δίκιο...

Τώρα εσύ είσαι αυτή, έτσι για αλλαγή,
που με βοηθά να σηκωθώ,
μ' ένα χαμόγελο με χαιρετάς,
αποκρινόμενη: «Να με θυμάσαι στον δρόμο!»

Έπεα πτερόεντα

Κοίτα γύρω σου

Απλώθηκε το σκοτάδι

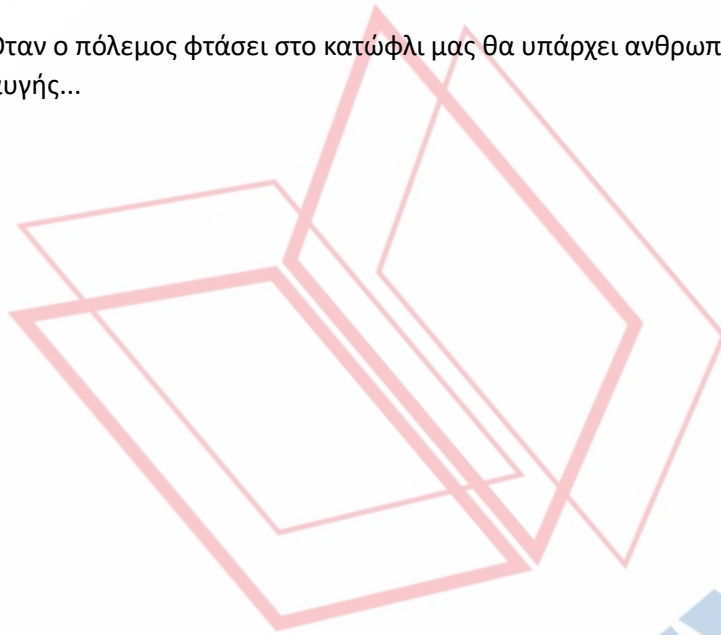
Μάνες κλαίνε τα παιδιά τους χαμένα στην λήθη

Σπαράζουν δίπλα στα κορμιά τους

Κοίτα και πες μου

Αξίζει αυτή η οδύνη;

Όταν ο πόλεμος φτάσει στο κατώφλι μας θα υπάρχει ανθρωπιά ή θα σημάνει το τέλος της αυγής...



αθημπινίσις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Επίδαυρος

Όλοι οι άνθρωποι είναι ηθοποιοί
Άλλοι σπουδαγμένοι, άλλοι μαθημένοι απ' την ζωή
Προσωπεία φορούν καθημερινώς
Κόθορνοι βαραίνουν τα βήματα τους
Μα τι τραγωδία!

Χαμογελούν επιδεικνύοντας τα μαργαριτάρια τους
Μέσα τους ουρλιάζουν, μέσα τους καίγονται
Με χαλκά κυκλοφορούν
Σαν άγγελοι του θανάτου περιφέρονται

Σε τυφλώνουν με την γοητεία τους
Σαν τον Εωσφόρο που έπεσε απ' του παράδεισου τις πύλες

Καλέ μου άνθρωπε!

Αποδέξου επιτέλους
Δεν γράφεις τη δική σου ιστορία
Η ζωή είναι μια παρωδία
Με πρωταγωνιστή τον εαυτό σου
Και σκηνοθέτη τη κοινωνία

ασημπινίσιονς
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Επόμενη στάση

**Επόμενη στάση,
μια ακόμα τραγωδία.**

Ποια συγγνώμη θα ξεγράψει
τα λάθη που μ' αίμα έχετε βάψει;
Ποια υπόσχεση θα φέρει
την «δικαιοσύνη» που συμφέρει;

Μάνες που πενθούν
ό,τι τους απέμεινε,
από αυτό που κάποτε
οικογένεια το λέγανε.

Ότ(αν) φτάσεις,
πες μου πως άξιζε
η ζωή σου που χάθηκε
και στα συντρίμια θάφτηκε.

«Πάμε και όπου βγει!»
Αυτή η αιώνια φράση,
μας έγινε συνήθεια,
πως ήταν η κακιά η ώρα.

Μια σιωπή που σε τρομάζει,
για τις ψυχές που χάθηκαν.
Και μια ακόμη μητρική κραυγή
για τα λουλούδια που χρειάστηκαν.

Το κόστος ενός εισιτηρίου
χωρίς επιστροφή,
μια Ελλάδα δακρυσμένη,
και ένα βαγόνι γεμάτο φοιτητές.

Ευθύνες, σκάνδαλα
και ψεύτικες ειδήσεις,
σ' ένα κόσμο που καλείσαι
μετά να ψηφίσεις.

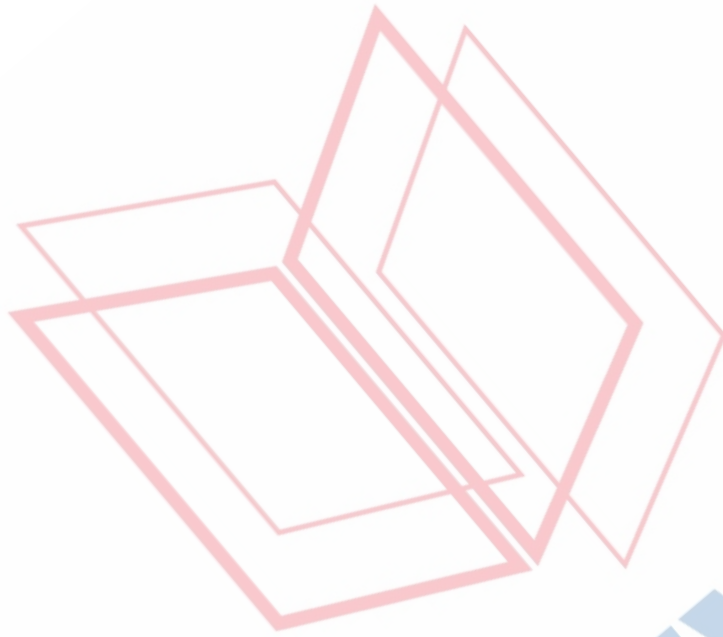
Σε ποια Ελλάδα να πιστέψω,
και σε ποια πορεία να τρέξω
για να κάνω μια αλλαγή
στην σήψη που επικρατεί;

1999,2003,2023
μην ξεχάσετε όσα έγιναν
και εκείνους που για να θυμηθούμε
απέγιναν.

Όλα καλά, μαμά.

Σε λίγο φτάνω.

**Επόμενη στάση,
ακόμα ένα πένθος.**



αθημπνίσions
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Έρως

Σε είδα
Και ξεκίνησα να ονειρεύομαι με μάτια ανοιχτά
Να σε κοιτώ και να χάνομαι
Να βλέπω μέσα σου ελπίδα
Και με άγγιγμα τρυφερό να παίρνω δύναμη
Μεσ'την αγκαλιά μου να σε κρύβω
Απ'την κακία αυτού του κόσμου
Μην σε λερώσουν με την υποκρισία τους
Μην με την ψευτιά τους βλάψουν την ομορφιά σου
Μην σε πληγώσουν
Δεν θα τους αφήσω
Να σε προστατεύω και μέσα από αυτό
Να προστατεύω και εμένα
Σε είδα
Και με σπίθες του έρωτα τυλίχτηκε στις φλόγες
η καρδιά μου
Και από τότε
Περήφανα καιόμενος λέγομαι

αθηνάπινιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ερωτηματικά

Ξέρω ότι είμαστε ερωτηματικά

Με σκέψεις όνειρα και ψευδαισθήσεις

Κουτιά που πρέπει να γεμίσουν

Και ρόλοι που πρέπει να επινοηθούν.

Ξέρω ότι είμαστε ερωτηματικά

Πλανιόμαστε στης ζήσης την αοριστία

Κρατάμε χέρια, παίζουμε, γελάμε

Και το κενό μεγαλώνει.

Ξέρω ότι είμαστε ερωτηματικά

Μέσα σε ένα γυάλινο δοχείο

Διαθλώνται οι σκέψεις και

Τα θέλω μου.

Ξέρω ότι είμαστε ερωτηματικά

Και προσμένω την ημέρα

που θα γίνουμε αυτό που

φοβόμαστε...θαυμαστικά!



Ες αύριον τα σπουδαία

Ειν' άραγες καιρός να πούμε ες αύριον τα
σπουδαία;

Ες αύριον που από καιρό σιμά μας στέκει, με
τες μυριάδες μας αναστολές και των αρχαίων
τη δόξα κατάμονη

Ες αύριον που επέρασεν και - αλλοίμονον-
έγινε ποτέ.

Και τες κραυγές του κόσμου ουδείς δεν
άκουσε, όντες κωφοί απ' της βραδύτης τη
συνήθεια

Ω άνθρωπε αφελή, δεν έχει αύριο για σε, έτσι
που απόθανες στο τώρα

Έτσι που εις όλην τη ζωή "τη εξαιρέσει εμου"
επικαλούσουν, φοβούμενος μη τες βολές σου
απαρνηθείς

Και πλήρης πια από ευτελείς συνήθειες, και
καμωμένος για τες μικροπρέπειες, εγένιτο το
αύριο δικαιολογία απατηλή

Ες αύριον τα σπουδαία λοιπόν,

Και ες σήμερα το τέλος

Εαυτού Μεσσίας

Εαυτού Μεσσίας Κατεβασμένα μέτωπα,

γυρισμένες πλάτες,

κανείς δεν παρέμεινε.

Κι εσύ, σα νέος Ιησούς,

τόσο πληγωμένος

από την απονία του κόσμου,

έπεισες τον εαυτό σου

πως ήσουν γιος του ίδιου του Θεού.

Πως άξιζες στα αλήθεια τριάντα αργύρια.

Μα οι επιστήθιοι προκάλεσαν

τον πιο αβάσταχτο πόνο

που προσπαθείς τώρα να σβήσεις.

τον πόνο του να μην λέγεσαι άνθρωπος αλλά βάρος της γης.

Και το αγκάθινο στεφάνι

φαντάζει στέμμα στο κεφάλι σου.

Κι ο σταυρός,

χρυσός μανδύας στην ραχοκοκαλιά σου.

Και τόσο έχεις ξαφνιαστεί από το φάντασμά σου,

που το αίμα σου θυμίζει όντως κρασί.

Ήρθε η Δευτέρα Παρουσία.

Γιατί κάθε ίαση ξεκινά με πίστη.

ευγνωμοσύνη

Έτοιμη για αύριο;

Καλά, πέρασα τέλεια το τριήμερο

Πως έγραψες;

Έλα, πάμε να προλάβουμε τις θέσεις στο παράθυρο

Συγχαρητήρια για την επιτυχία σου!

Ναι, είμαι πολύ κουρασμένη από το ταξίδι.

Μπράβο σου που τα κατάφερες!

Ναι μαμά, κοντεύουμε.

Έχεις όλη την ζωή μπροστά!

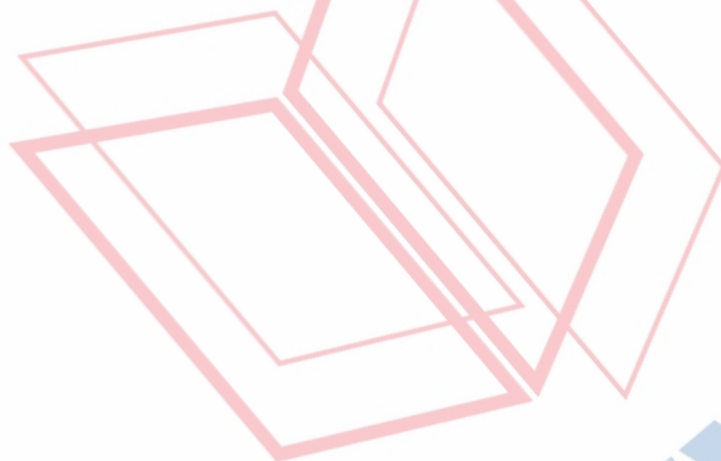
Θα σε πάρω όταν φτάσω, ναι.

Είμαι πολύ χαρούμενος που θα ακολουθήσεις το όνειρο σου!

Καληνύχτα μαμά

Πάμε να το γιορτάσουμε;

“Φεύγεις φεύγεις” ,μαμά έφυγα.



αθηνάπινίσις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ευθύνη

«Είσαι μόνο 17 χρονών».
Αφησέ με τότε να τρέξω, να χορέψω, να χαρώ!
Γιατί να πρέπει το βάρος όλου του κόσμου
εγώ να το σηκώσω;

«Στην Αφρική δεν έχουν να φάνε»
όμως κι εδώ οι άνθρωποι πεινάνε,
διψούν για αγάπη, συναίσθημα, καλοσύνη
Μην πας μακριά, κοίταξε δίπλα σου.

Έχω ένα όνειρο,
μα δεν είμαι η μόνη.
«Επαναστάτρια δίχως αιτία» λες,
Όλο ταμπέλες...

Παντού χρώματα -η κλασσική παλέτα-,
κόκκινο, μπλε ή πράσινο (με βάση το λευκό)
η απληστία πληγώνει, η εξουσία διαφθείρει
κανείς δεν μιλά για την αδιαφορία.

Πολύ θα 'θελα να πω «δεν με νοιάζει»,
να πω «δεν πειράζει»,
μα την ευθύνη τη νιώθω
ριζωμένη βαθιά.

Ευτυχία

Ποιο να 'ναι άραγε
αυτό το εξωτικό πλάσμα;
Παίρνει πολλές μορφές,
σαν φάντασμα χάνεται από τα μάτια;

Πολλοί πιστεύουν πως είναι μύθος,
άλλοι της Σφίγγας γρίφος,
όμως τα πράγματα
είναι πολύ πιο απλά.

Όλοι το κυνηγούν
με απληστία και πόθο
μα αυτό δεν τιθασεύεται,
σαν μια ριπή ανέμου ταξιδεύει.

Πίσω από σύννεφα προβάλλει
κι αυτό όπως ο Ήλιος,
αρκεί να βλέπεις καθαρά,
γι' αυτό κλείσε τα μάτια.

Δεν σου αφήνει χώρο
για άγχος, στρες και φόβο
σαν αιθέρια αύρα τριγυρνά
και σε ελευθερώνει.

Εφηβικό γλυκό όνειρο

Το όνειρο αρχίζει με ουράνιο τόξο
με παιδικά αγνά γέλια

Το όνειρο αρχίζει ευχάριστα
με ένα ποτήρι έντονο κόκκινο κρασί στο δεξί χέρι
με αμέτρητα εφηβικά καρδιοχτύπια στο αριστερό

Το όνειρο αρχίζει με ανθισμένα γιασεμιά
με ένα μήνυμα και ένα χαμόγελο

Το απότομο ξύπνημα του ονείρου
έχει γεύση πικραμύγδαλου

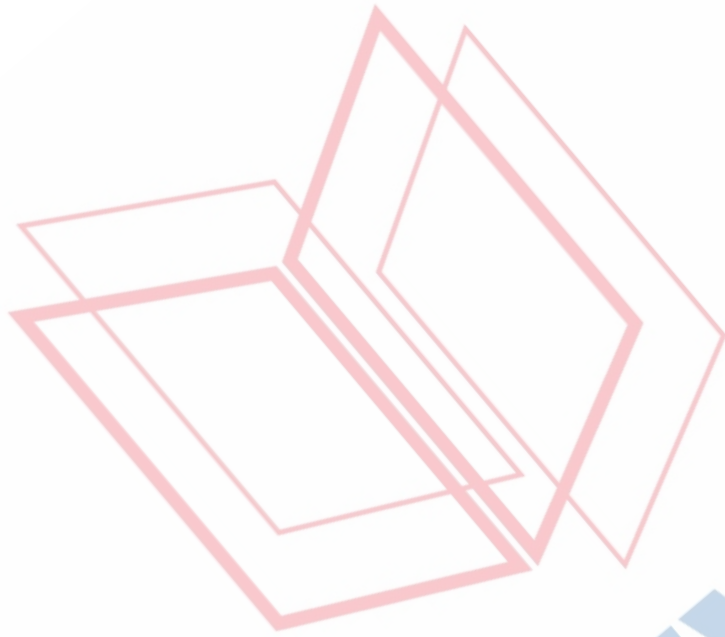
Το όνειρο τελειώνει όταν η καρδιά σπάει
με τα κομμάτια της να παρασύρονται από τον άνεμο
και να σκορπίζονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα

Το όνειρο τελειώνει με το πάγωμα της νύχτας
με το σβήσιμο των αναμνήσεων μιας παλιάς φωτογραφικής μηχανής

Όνειρο γλυκό τελειωμένο
σαν μάνα που χάνει το παιδί της

Σκληρός πόνος

Σκληρό τελείωμα ονείρου



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Έφυγες νωρίς το καλοκαίρι

.....
Έφυγες νωρίς το καλοκαίρι.

Στη βροχή τα βράδια τριγυρνώ.

Μόνος, μες τις σκέψεις μου θρηνώ.

Μια πυξίδα μόνο στο ένα χέρι.

Χτύπησε και πάλι το ρολόι.

Δώδεκα τη νύχτα σε προσμένω

κάτω από ένα δέντρο ερημωμένο.

Κρύβω βιαστικά το κομπολόι.

Τα χέρια σου λευκά και παγωμένα.

Φταίει ο κρύος άνεμος θαρρώ.

Έφτασες με τούτο τον καιρό.

Τα μαλλιά στους ώμους σου λυμένα.

Ένα τραγούδι έπαιζε αργό.

Δάκρυα στα μάτια σου διακρίνω.

Τον χρόνο θα 'θελα να επιβραδύνω.

Εσύ κι εγώ στο απόλυτο κενό.

Μου λες πως μ' αγαπάς και σε πιστεύω.

Το χαμόγελό σου είχα ξεχάσει

Ξέρω, το μυαλό μου έχω χάσει.

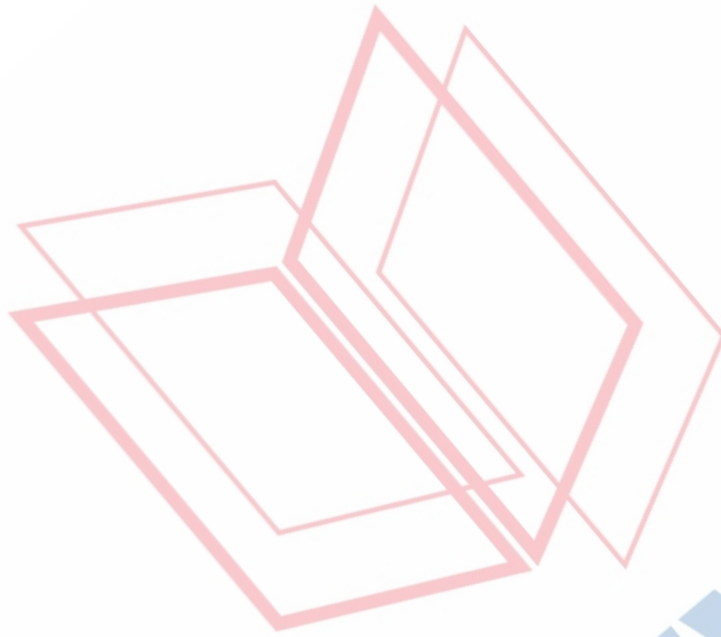
Μόνος μ' ένα φάντασμα χορεύω...

Ξύπνησα δίπλα στα μάρμαρά σου.

Αύριο πάλι θα σ' επισκεφτώ

Με λουλούδια, πρόσωπο σκυφτό

Πόσο μου 'χει λείψει η αγκαλιά σου...



αθημπνίσions
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΖΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΑΣ Ή ΑΓΑΠΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΕΙΣ;

Αναπάντητο ερώτημα η φύση του έρωτα.
Άλλοι τον παρομοιάζουν με το κύμα,
ένα κύμα που σε παρασέρνει, σε ταξιδεύει, σε κυριεύει...
Και εσύ, σαν ακυβέρνητο καράβι βυθίζεσαι στην άβυσσο των συναισθημάτων.

Άλλοι τον παρομοιάζουν με ένα ραγισμένο καθρέφτη.
Όσο και αν φαίνεται σαν αντανάκλαση της ευτυχίας μας,
ένα λάθος, μία υποχώρηση, ένα ψέμα μπορεί να τον θρυμματίσει.
Χάνονται τα κομμάτια και τα γυαλιά χαράζουν σημάδια πάνω μας.
Σημάδια από αναμνήσεις...

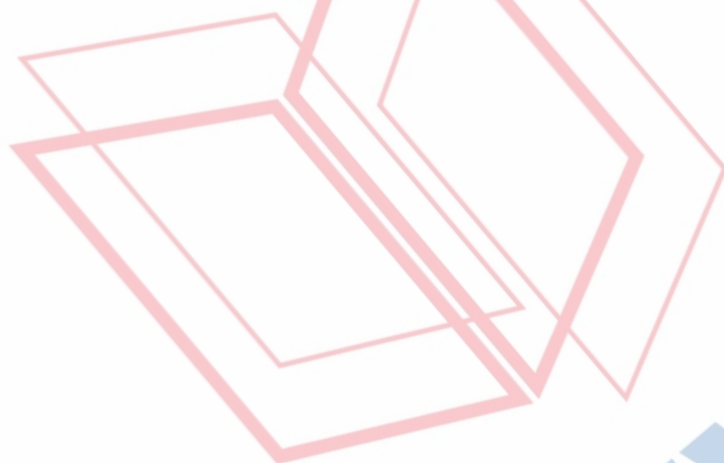
Ο Έρωτας είναι μία ατελείωτη μάχη ανιδιοτέλειας,
ένας πόλεμος που δίνουμε καθημερινά με τον εαυτό μας.
Μία παρτίδα σκάκι· και εμείς... τα πιόνια.
Η καρδιά διατάζει, η λογική φυλακίζεται και το συναίσθημα νικά.

Άραγε, ζεί ο άνθρωπος για να αγαπά ή αγαπά για να ζεί;
Εκφράζει τον πόθο του για να δώσει ή για να κερδίσει;
Λέει το << σ'αγαπώ >> γιατί αγαπά αληθινά ή για να το λάβει ως απάντηση;
Οι απαντήσεις βρίσκονται μέσα μας.

Η αγάπη είναι ζωή.
Το να αγαπάς δεν είναι τίποτα.
Το να αγαπιέσαι είναι κάτι.
Το να αγαπάς και να αγαπιέσαι όμως είναι το πάν!

Ζόμπι

Οι δαίμονες ξύπνησαν. Οι πιο σκοτεινές ψυχές αναστήθηκαν. Τα πτώματα απέκτησαν ξανά ζωή-μα η μπόχα του θανάτου έπνιγε την πόλη. Τα φέρετρα άδειασαν, ο κάτω κόσμος παράξενα σιωπηλός, ο Άδης μόνος. Οι νεκροί ξεχύθηκαν στους δρόμους. Σαν άμυαλη μάζα έψαχνε να στοιχειώσει τους θνητούς. Πεινασμένοι για ζωή οι νεκροί, ποτισμένοι με δίψα, θύμιζαν αγρίμια. Άνθρωποι έτρεχαν τρομοκρατημένοι στους δρόμους, πιο γκρίζοι από ποτέ. Μια γυναίκα κατέρρεε κρατώντας το αποκεφαλισμένο σώμα του παιδιού της. Το κεφάλι του, πεταμένο λίγα μέτρα παραπέρα, η έκφραση τρόμου διαγραφόταν ακόμα στα άψυχα μάτια του. Νεκροί και ζωντανοί, γκρίζοι και πολύχρωμοι, έτρεχαν μανιασμένα, κλοτσώντας το μικροσκοπικό κρανίο. Και εσύ παρατηρούσες. Αμέτοχος θεατής, σχεδόν παρακαλούσες να σε δουν. Παρακαλούσες να σε πιάσουν. Δεν μπορούσες να νιώσεις όμως. Κοίταζες τον τρομοκρατημένο όχλο να διασχίζει τον δρόμο. Προσπαθούσες ξανά και ξανά. Να νιώσεις. Τίποτα. Τι και αν στεκόσουν στη μέση του δρόμου; Σαν σκιές διαπερνούσαν το κορμί σου οι θνητοί. Ανέκφραστος έγενεφες στην μοίρα σου. Φανερά, μα κρυφά, χαμογέλαγες και ψιθύριζες στους θνητούς πόσο τυχεροί ήταν...



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η «δόση» μου το διαδίκτυο

Καταστρέφομαι,

χρειάζομαι μια σανίδα, πνίγομαι.

Ο χρόνος περνά και η πραγματικότητα απομακρύνεται.

Τί να κάνω;

Βοήθεια, χρειάζομαι βοήθεια.

Έχω μπλεχτεί.

Έχω μπλεχτεί στα δίκτυα μιας μπλε οθόνης.

Έχω χαθεί σε μία ψεύτικη πραγματικότητα.

Το μόνο που έχω είναι αυτή,

μία οθόνη που μου λέει μην με κλείσεις.

Η άβυσσος της αγάπης

Μου έδεχαν Πρόσεχε

Πρόσεχε τον κόσμο γύρω σου..

Πρόσεχε το συνανθρώπο σου..

Πρόσεχε...

Κι ως ύψερα πως θα πλυνθεί

Κι ότι στο τέλος θα μου έκανες κακό

Επ'έδεξα να κάτσω στην αγκαλιά σου

Κι να σου δώσω τα φιδιά μου...

Μου πήρες κατε πόδι σημαντικό

Αλλά δεν το επέστρεψες

Πως να το επιστρέψεις αφού το είχες πάρει

Δεν με σκέφτηκες...

Οι σκέψεις μου αλλοξοστράζουν μέσα

στο μυαλό μου

Εχω που είμαι μοναχή με της φωνές στο

κεφάλι μου

με την μοναξιά μου αγκαλιά

Πως να ξαναχαλίσω άραγε

Πρόσεχε είπαν...

Το είπαν έχω δεν ακούω

Βλέπετε είναι αλήθεια ή αγάπη σε τρελώνει

Ενας άφρατος χρεμός που σε θανάτωση

Μου έδεχαν Πρόσεχε...

«Η αδιαφορία σας»

Τι κι όταν φτάσω,
ποιος μου εγγυάται πως θα φτάσω ζωντανή;
Πως οι γονείς μου θα ξαναπιάσουν το σώμα μου στην αγκαλιά τους;
Όχι εν ζωή, αλλά ανέγγιχτο.
Όχι κάτω από συντρίμια, αλλά στη θέση την οποία είχα κλείσει.
Στο κάθισμα το οποίο απολάμβανα τον ουρανό.
Στο οποίο άκουγα μουσική.
Στο οποίο καλούσα τους δικούς μου
υποσχόμενη ότι φτάνω σπίτι.
Κι αν δεν φτάσω εγώ,
δεν θα φτάσει κι ο επόμενος.
Ένα μοτίβο το οποίο επαναλαμβάνεται.
Ένα λάθος το οποίο αρνούνται να διορθώσουν.
Κι αν ζητάς συγνώμη,
μην την αποδίδεις με συλλυπητήρια για το χαμό μου,
αλλά με πράξεις ζωής για τον ερχομό μου.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

«Η αδιέξοδος της άγνοιας»

Όλα είναι μία αδιέξοδος,
Ένας ακόμη λαβύρινθος,
Ένα δημιούργημα του Δαίδαλου όπου χάνεσαι,
όπου χάνεις το ίδιο το νήμα που έχεις ξετυλίξει στο πέρασμα σου.
Ο χαραγμένος μονόδρομος του Μινώταυρου,
στον οποίο οι τοίχοι προσποιούνται,
τυφλοί στ' αυτιά, στο νου, και στα μάτια
τυφλοί ως προς την ακοή, την νόηση και την όραση.
(τυφλός τά τ' ὦτα τόν τε νουν τά τ' ὄμματ' εἶ)
-Δεν τον γνωρίζω
-Τι με νοιάζει
Ένας φόνος που έχει εξιχνιαστεί,
Ένα πτώμα που έχει ξεβραστεί στην ακτή και το παίρνει ξανά το κύμα...

«Η ανθρώπινη ψυχή»

Ποιος τη κυριεύει και τη διοικεί;

Επιστήμονες ψάχνουν να τη βρουν αλλά αυτή τρέχει να κρυφτεί

Μη κλονιστεί, μη μολυνθεί

Από την ασχήμια της λογικής

Γιατί η ψυχή όλα τα νικάει

Με ανυπέρβλητη δύναμη σίδερα λυγίζει και τη φωτιά αψηφάει

Στο τέλος μοναχά αυτή μένει

Γιατί μπροστά στο φόβο η λογική υποχωρεί

Μα ο φόβος δεν εμπόδισε τον πολυμήχανο Οδυσσέα να σωθεί

Έτσι, η ανθρώπινη παντοδύναμη ψυχή αποκτά φωνή

Φωνάζει, φωνάζει!

Πασχίζει να ακουστεί

Οι Σειρήνες της πήραν τη φωνή, την έριξαν στη θάλασσα με δόλο να πνιγεί

Η λογική έχει πλέον χαθεί

Στο πιο βαθύ σημείο του Ιονίου έχει φτάσει δίχως εισιτήριο επιστροφής

Μα την ύστατη στιγμή που όλα φαίνεται να έχουν χαθεί

Που το μπλε της θάλασσας δεν φαντάζει πλέον μπλε και όλες οι υπάρξεις έχουν χαθεί

Κάποιος φωνάζει

Κάτι φωνάζει, έχει μορφή;

Και να, από το πηγάδι των Οινουσσών κάτι ξεπροβάλλει και η πλάση γίνεται πάλι φωτεινή

Φωνάζει

Φωνάζει

Μπορείς να την ακούσεις;

Η Άνοιξη,

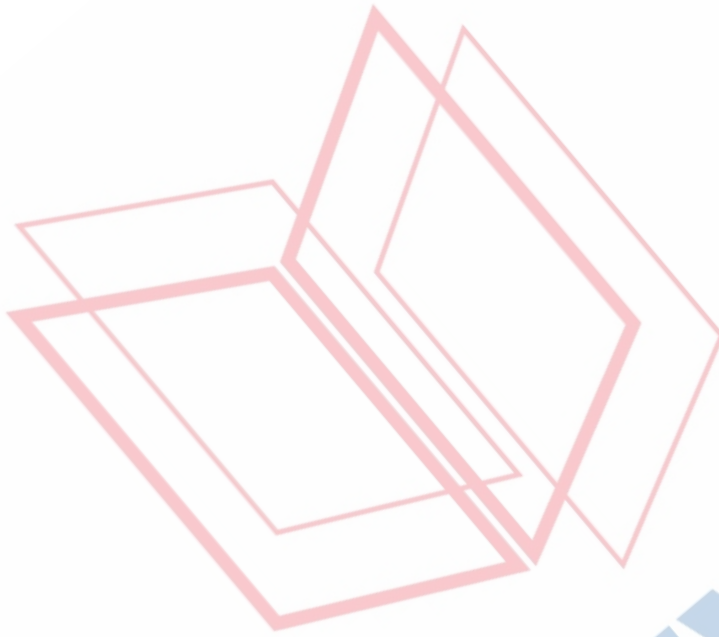
Είναι η εποχή που ανθίζει ολόκληρη η γη, η άνοιξη μας μπαίνει και μέσα στην ψυχή!

Ο Απρίλης είναι ο μήνας με όμορφους καρπούς ,
από όλους ,μεγάλους και μικρούς.

λατρεύεται

Γι αυτό

εγώ Απρίλη μου ,σου γράφω αυτό το γράμμα με λόγια και με μουσική με αγάπη και ζωντάνια!!



αθηνιπινίστ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η Βιβλιοθήκη

Μέσα στο άδειο σου γραφείο

Πλέον βλέπω τις νύχτες

Γεμάτα τα ράφια της βιβλία.

Πρόλαβες άραγε να τα διαβάσεις

Όλα όσα ήθελες ή μόνο κρυφά

Προσεχτικά τα ξεφύλλιζες κάποτε

Μη σκίσεις τις σελίδες κατά λάθος

Και τα επανέφερες σε κάποια θέση

Με ευλάβεια φυσικά και τάξη.

Όχι πως δεν σ' αρέσανε

Μα πάντα εσύ

Κάτι άλλο διάβαζες

Διατριβές, συγγράματα, μελέτες

Όσα σου λέγανε οι άλλοι.

Και άργησα στο κρεβάτι

Να σου διαβάσω κάτι

Όπως εσύ έκανες κάποτε.

Να, τώρα νιώθω

Και τη δικιά μου βιβλιοθήκη

Που βαραίνει.

Η γάτα
(Μια ιστορία που ίσως να έχει φανταστεί)

Είχα να πίνω σε κάτι δουλειές
Κατέβαινα το δρόμο που καθάρισε η βροχή
Δύσκολα ξεχώριζε το χέρι του φέρον από τον ουρανό
Δε τριγυρνούσε ψυχή, μόνο μια γάτα
Κοντοστάθηκε
Έπινε νερό από μια λιακούβα
Ταλαιπωρημένη, η κατμένη
Φαινόταν πως δεν είχε φάει μέρες τώρα
Τη λυγύθκα
Ποιος εγκαταλείπει μοναχό αυτό το άφοιρο ζωντανό;
Πόσο ανεύθυνος μπορεί να είναι κανείς;
Τι σοί άνθρωπος;
Ξπνι, λένε είναι εκεί που βρίσκεται η καρδιά
Μα τι κρίμα που οι καρδιές των ανθρώπων
Δε χτυπάνε ταυτόχρονα για να τις δώσουν ένα σπινι
Πριν συκκιηθώ πλήρως, με αντιλήφθηκε
Φοβήθηκε και πήγε να φύγει
Ξαφνικά ένα όχημα τη χτυπάει
Άρχισε να ουρλιάζει από τον πόνο
Χορηγούσε σε τρελή
Μαχόταν για τη ζωή της
Μια φωνή μου είπε:
« Μην τολμήσεις και την κοιτάξεις
Τώρα από την άλλη το κεφάλι »
Και έτσι έκανα
Η φωνή δυνάμωσε
« Χάσου από δω ηλιθιε
Μόλις σε δουν,
Ποιον νοκίφεις ότι θα κατηγορήσουν;
Φύγε μακριά από το βρώμικο το ζωντανό »

Και έτσι συνέχισα το δρόμο μου
'Ιως όταν εσύπρεγα να μην ήταν εκεί
'Ιως να είχε βρει καμία βούχτη γυνιά' για να πεθάνει
Η' να την είχε ραφίψει κανείς
Άλλωστε τι θα μπορούσα να είχα κάνει διαφορετικό
'Ιως να μην είσαι τόσο άνθρωπος όσο νόμιζα
'Ιως να υπάρχουν γάτες, που να μην έχω παρατηρήσει
Μα δε το σκέφτηκα ποτέ,
γιατί είχα να ράω σε κάτι δουλειές

Η γοητεία του πολέμου

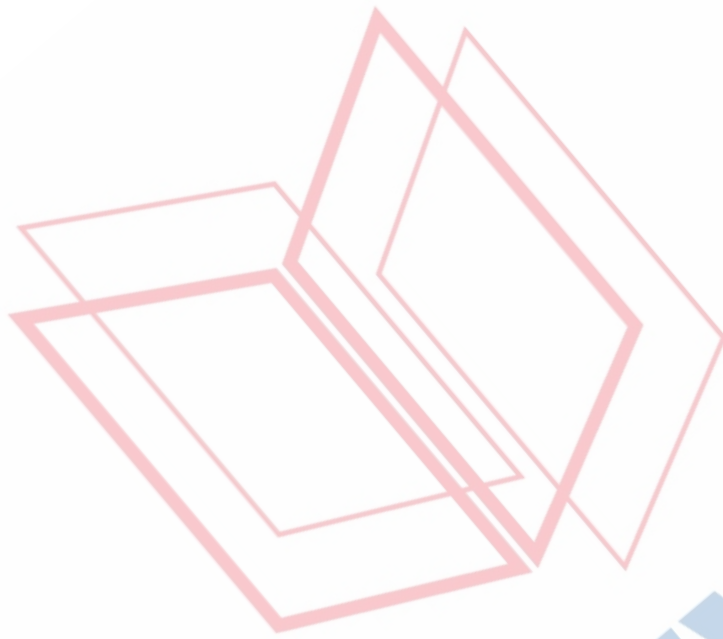
Από μικρό μαγεύτηκες από την
γοητεία του πολέμου
Γενναίους στρατιώτες και
καβαλάρηδες συνόδευες στην
δοξασμένη μάχη
καθώς το έπος τους υφαίνεις
με το αδράχτι της παιδικής σου
φαντασίας

Και όμως μεγάλωσες.
Και είδες με τα μάτια της
ψυχής σου την αλήθεια

Σαν ατίθασα άλογα, βόλια, οι
σκέψεις εισβάλλουν στο μυαλό
σου
Ξυπνάνε βίαια μνήμες από ένα
παρελθόν πνιγμένο στο αίμα

Και εσύ εκεί
Όπως ήσουν μικρός
να παίζεις παρέα με τα
στρατιωτάκια σου

Μόνο που αυτά είχαν σάρκα και
οστά
Και κάποτε,
μια ανάσα γεμάτη ζωή



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

<<Μια φορά και έναν καιρό
σε έναν τόπο μαγικό,
έπαιζαν παιδιά με ήλιο και χαρά,
και όπως χορεύανε τρέλα,
άνοιγαν παντού φτερά
και πεταγανε ψηλά ,
στά σύννεφα και σε βουνά,
σε ρυάκια και πλαγιές,
συντροφιά με πεταλούδες με πολύχρωμα φτερά
και γελαγαν δυνατά.
Γάργαρο γέλιο δυνατό, ήρεμο και τρανταχτό,
θησαυρός λοιπόν αυτός τόσο ακριβός,
τόσο μοναδικός.
Αυτό το γέλιο το γλυκό, το όμορφο, το καθαρό,
συμβολίζει την ζωή μας, το γλυκό, το παγωτό.
Το γέλιο ακουγόταν στις αυλές, αλλά και στις αγορές,
μες στα σπίτια τα μεγάλα, στο σχολείο, στις παιδικές χαρές.
Κάποιος ζήλεψε θαρρώ,
το γάργαρο, το καθαρό, το γέλιο αυτό...
Μερα-νυχτα ανησυχούσε, ξαγρυπνούσε και караδοκούσε...
Πώς μπορούσε να το κλέψει;
Πώς μπορούσε να το κρύψει;
Πώς μπορούσε να το εξαφανισει;
Βλέπετε το γέλιο αυτό, είχε κάτι μαγικό...
Πήγαζε από την ψυχή
και κανείς δεν μπορούσε να το μιμηθεί.
Γιατρεύει πληγές, τις πληγωμένες τις καρδιές,
έδινε δύναμη στη γη, για να μπορέσει αυτή να κινηθεί,
την άνοιξη έφερνε νωρίς,
μοίραζε караμέλες, λουκουμάδες,
έδινε τροφή σε λιβάδια και πλατάνια,
στο ουράνιο τόξο να εμφανιστεί...
Μα αυτός караδοκεί...
Ύπνο δεν μπορεί να βρει...
Πώς μπορούσε να το κλέψει;
Πώς μπορούσε να το κρύψει;
Πώς μπορούσε να το εξαφανισει;
Τα παιδιά όλου του κόσμου,
δίχως συναίσθηση θαρρώ,
παράγουν αυτό το γέλιο το εξωτικό.
Δίχως σκούρες και κακίες,
δίχως ανησυχίες,
δίχως μίσος στην ψυχή,
με αγάπη όμως περισσή,

με ήλιο και με εξοχή,
με λουλούδια και τραγούδια.
Όλου του κόσμου τα παιδιά,
που έχουν μια αγκαλιά,
που έχουν χρόνο για παιχνίδι
και αισθάνονται σιγουριά,
όλα τούτα τα παιδιά,
γέλιο χαρίζουν δυνατό,
όμορφο, χρωματιστό,
γέλιο χαρίζουνε πολύ και ξέρουνε τη συνταγή...
Χρυσόσκονη μοιράζουν,
αστέρια ανεβάζουν,
ήλιο ζεστό, τραγουδιστο
και σοκολάτα παγωτό.
Είναι η ίδια η ζωή,
λίγο πιο τραγούδιστη,
αλεξίπτωτο σε δράση,
άρωμα κεράσι,
φαντασία μαγική, πρίγκιπες,
βάτραχοι νυχτερίδες
σε χρυσή βροχή.
Γιορτή με ξέφρενο χορό,
με τραγούδια και λουλούδια
και σαντιγύ στο παγωτό.
Γιορτή που ανθίζει και χαρίζει,
ένα χαμόγελο ζεστό,
ένα χάδι στο σκοτάδι,
το ραβδί το μαγικό.
Γιορτή που τα πάντα αλλάζει,
τα ομορφαίνει, τα γλυκαίνει,
με φως τα περιλουζει
και τα κάνει όλα διαφορετικά και πολύ αστραφτερά.
Μα αυτός караδοκεί...
Ησυχία δεν μπορεί να βρει...
Βρίσκει τρόπο το λοιπόν,
να σταματήσει τον ξέφρενο χορό,
τα τραγούδια, τα λουλούδια,
και το γάργαρο γέλιο αυτό.
Μαύρα σύννεφα μαζεύει
και τον κόσμο κοροϊδεύει...
Σκοτούρες ρίχνει εδώ και εκεί
και χαλάει η συνταγή.
Άρχισε βαρύ χειμώνα, στην ψυχή και στην καρδιά.
Αποφάσισε λοιπόν:
Να μην δώσει φαγητό,



ούτε πολύτιμο νερό,
ούτε παιχνίδια και χαρά,
ούτε αγάπη, σιγουριά,
σε κάποια από τα μικρά παιδιά.
Συγκέντρωσε φίλους τρομερούς,
κάλεσε τον φόβο και την ανησυχία,
τις σκοτούρες και την αμφιβολία.
Φώναξε και την καταστροφή που ήταν πάντα δυνατή.
Έσβησε δέντρα και βουνά,
έκρυψε την ακροθαλασσιά,
σκέπασε τα πάντα με καπνό,
έσβησε τον ήλιο τον ζεστό,
πέταξε το παγωτό,
έκλεισε το φως των αστεριών,
έκοψε όλα τα λουλούδια,
σταμάτησε όλα τα τραγούδια
και χαρούμενος όπως ήταν,
έκατσε να ξαποστάσει
και το έργο να θαυμάσει...
Τα κατάφερε καλά,
και κάποια από τα παιδιά,
χάσανε το γέλιο, την ανεμελιά
και την ξέφρενη χαρά,
χάσανε την ομορφιά
και γίναν όλα πιο φτωχά,
για να μην πω κουραστικά.
Σταμάτησαν τα παιχνίδια,
την όμορφη γιορτή,
τη χρωματιστή και πλουμιστή ζωή.
Έκατσε λίγο να θαυμάσει,
αλλά και να ξαποστάσει...
Ήταν σίγουρος λοιπόν,
πώς τα κατάφερε καλά...
Αν το γέλιο των παιδιών είχε εξαφανιστεί,
τι άλλο θα μπορούσε πια να τον νικήσει;
Βασιλιάς θα γινόταν σε κάστρο φοβερό,
θα κυβερνούσε τον κόσμο αυτό,
με φόβο τρόμο και αγωνία,
θα χάριζε παντού την δυστυχία,
δεν θα υπήρχαν όνειρα γλυκά,
αλλά μόνο τρομερά,
ούτε χρωματιστές γιορτες,
αλλά μόνο πια καταστροφές.
Έκατσε λίγο να θαυμάσει,
αλλά και να ξαποστάσει...



Όμως δεν υπολόγισε σωστά,
τη δύναμη που είχαν κρυμμένη στην καρδιά
όλου του κόσμου τα παιδιά.
Δύναμη που ξεσηκώνει,
δύναμη που αναβλύζει
και τα πάντα πλημμυρίζει,
δύναμη που όταν θέλει,
το χαμόγελο κυριεύει,
δύναμη που έχει η παιδική ψυχή
και που όλα τα μπορεί,
δύναμη και φως,
της ελπίδας δημιουργός.
Όσο υπάρχει μια σπίθα ζωντανή,
οσο υπάρχει ένα χαχανο γλυκό,
όσο υπάρχει ένα βλέμμα καθαρό,
όσο υπάρχει ένα χέρι παιδικό,
τα πάντα μπορεί να αλλάξει
και γρήγορα να φτιαξει
με της καρδιάς τα μαγικά,
τα παντοτινά φτερά,
τη θερμή της ψυχής,
της φαντασίας της δυνατής,
κάθε εμπόδιο θα σπάσει,
η καρδιά θα προσπεράσει,
ουράνιο τόξο για να φτιάξει.
Κάθε φορά που αναστεναζεις
και κάθε φορά που εσύ δειλιάζεις,
ή που κοπιαζεις,
να θυμάσαι με λατρεία,
των παιδικών χρόνων την μαγεία.
Το μαγικό ραβδί,
που τα πάντα αυτό μπορεί
και να αλλάξει την καταστροφή,
σε ευτυχία μοναδική.> >

IS
ΕΥΣΗΣ

all
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡ

Η Ελλάδα του σήμερα

Αλήθεια, πώς είναι η Ελλάδα σήμερα;
Πόλεις μεγάλες και μικρές, παντού φασαρία και θόρυβος.

Αυτοκίνητα, μηχανές, καυσαέρια...
Κλειστά πεζοδρόμια από κάθε λογής τροχοφόρο
Συγκεντρώσεις, συλλαλητήρια, διαμαρτυρίες
Ζητούν τα δικαιώματά τους!

Μα ποια δικαιώματα;
Σε μια αφιλόξενη κοινωνία,
όπου υπερισχύει ο ατομικισμός και η αχαριστία.
Άνθρωποι κοιμούνται στα πεζοδρόμια, στις στοές,
τυλιγμένοι με κουρέλια που μαζεύουν από τους κάδους,
όπου τα αφήνουν κάποιοι <<φιλεύσπλαχνοι>>...

Τι ειρωνεία, αλήθεια!

Όσο για την Ελλάδα και την περίφημη ομορφιά της φύσης...

Για ποια φύση;

Τα καμένα δάση;

Τα ερειπωμένα χωριά;

Όπου κάποτε υπήρχε ζωή και τώρα ερημιά;

Φύση με ανεμογεννήτριες να παράγουν ενέργεια,

Με χιλιάδες πτηνά διαφόρων ειδών σκοτωμένα,

Από τα πτερύγια της τεχνολογίας.

Μα για ποια φύση μιλάμε; Για τις παραλίες;

Που έχουν καταπατήσει τα ξενοδοχεία και τα ενοικιαζόμενα δωμάτια...

Αφαιρώντας την άμμο και το χαλίκι

Και αφήνοντας γυμνά βράχια.

Αυτή είναι η Ελλάδα που είμαστε διατεθειμένοι να παραδώσουμε στα παιδιά μας;



Η ζωή

Σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορείς να αγαπάς,
γιατί να ρισκάρεις;
Γιατί να τα παίζεις όλα σ' αυτόν τον τζόγο της αγάπης;
Έπαιξα και έχασα...

Τα πόνταρα όλα σε μια στιγμή ζήλιας και τύφλωσης
και τυφλός ξαναγεννήθηκα!

Ένωσα άνθρωπος.

Ένωσα χαρά, ενθουσιασμό, ικανοποίηση.

Ένωσα άγχος, τρέλα και απογοήτευση.

Ένωσα πόνο,

έγινα θνητός.

Μου έδειξες το κάστρο μου που ήταν φτιαγμένο από
άμμο

αλλά δε μου εξήγησες ποιος θα το καταστρέψει

η θάλασσα ή εσύ;

Αλλά...

Πια δεν είμαι τυφλός,

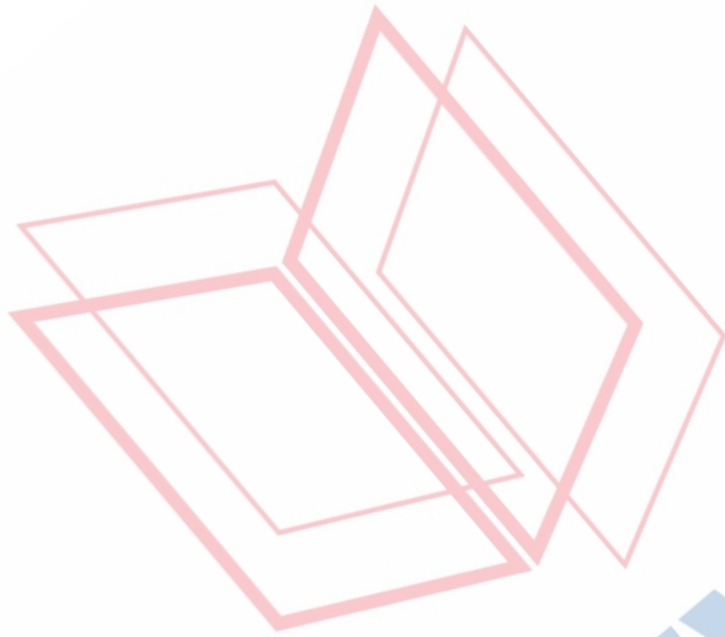
είμαι μονόφθαλμος

και έρχομαι να πω σε όλους εσάς τους τυφλούς

να πέσετε στον γκρεμό και να μη σταματήσετε...,

γιατί σε αυτόν τον κόσμο

υπάρχεις μόνο για να αγαπάς!



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η κακιά η Χώρα

Του Κωστάκη η θητεία

Πήρε άσχημη πορεία

Ήταν προδιαγεγραμμένο

Κι άκρως προγραμματισμένο

Το κακό αυτό να γίνει

Τις ψυχές μας να βαρύνει..

Ενα όνομα δεν φτάνει

Υπουργό για να σε κάνει

Θέλει και μυαλό να έχεις

Τους ανθρώπους να προσέχεις

Τι να πει κανείς για σένα

Τά 'χεις εντελώς χαμένα

Λέξεις προσπαθείς να αρθρώσεις

Με χαρτιά και σημειώσεις..

Όταν άρχισες θητεία

Στου υπουργείου τα γραφεία

Πήραν τα μυαλά σου αέρα

Απ'το γαλιφια ολη μέρα

Πριν περάσει ένας μήνας

Είχες γίνει ένας κηφήνας

Γεύτηκες την εξουσία

Κι έπεσες σε αφασία

Δεν σε ένοιαζε πια τώρα

Τι θα γίνει με τη Χώρα

Ξέχασες και τους κανόνες

Φωτογραφία με υποτιθέμενες ζώνες

Και δεν ξέρω πώς την είδες

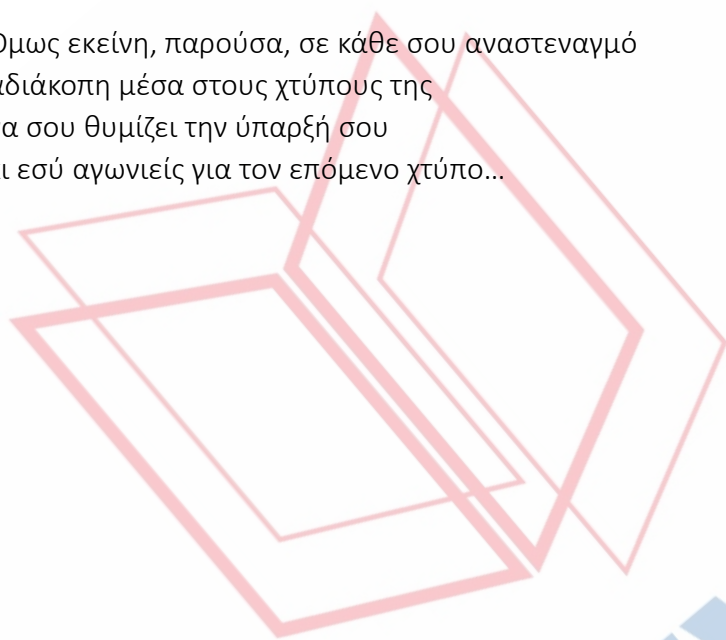
Και «απόβρασμα» τον είπες
Τον Έλληνα που 'χει ματώσει
Την Ελλάδα για να σώσει.
Τι περίμενες να γίνει
Με το τέρας που έχεις γίνει
Είχες άπλετο το χρόνο
Μιά δουλειά να κάνεις μόνο
Ένα έργο να τελειώσεις
Τις Ζωές πολλών να σώσεις..
Εσύ επέλεξες τη μάζα
Και του υπουργού τα ράσα..
Τώρα συγνώμη μη ζητάς
Στα αζήτητα θα πάς..

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η καρδιά

Η καρδιά σου που χτυπάει δυνατά
ο σκληρός εργάτης της ζωής
που δεν πρόλαβε ποτέ της να σου πει
που δεν έκατσε ποτέ να την ακούσεις.

Όμως εκείνη, παρούσα, σε κάθε σου αναστεναγμό
αδιάκοπη μέσα στους χτύπους της
να σου θυμίζει την ύπαρξή σου
κι εσύ αγωνιείς για τον επόμενο χτύπο...



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η κατάρα των Τεμπών

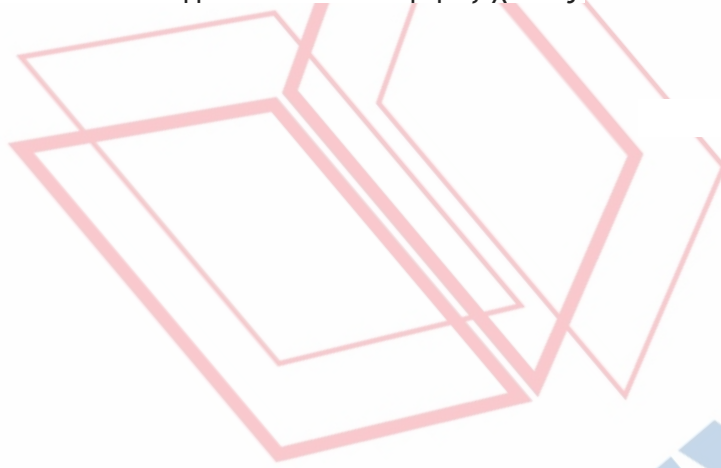
Πρώτη του Μάρτη ξύπνησα πρωί πρωί να πάω στο σχολείο
Ήμουν νυσταγμένη και έξω έκανε κρύο
Πήγαμε στην τάξη, είχαμε χημεία
Και τότε ήταν που έμαθα την ιστορία
Είπαμε καλό μήνα και μας φάνηκε αστείο
Μα κάποιοι είπαν το τελευταίο αντίο
Δυο τρένα ήταν πάνω στις ράγες
Σε δώδεκα λεπτά βρεθήκαν στις κοιλάδες
Γιατί να γίνονται όλα αυτά αναρωτήθηκα
Γιατί να ζούμε με τον φόβο για σιδηροδρομικό ατύχημα
Γιατί το παιδί που το πρωί βαριόταν να πάει στην σχολή του
Τώρα να μην βρίσκεται στο σώμα του η ψυχή του

Και 'κείνη η μάνα περιμένει το παιδί της
Και το κορίτσι περιμένει την κολλητή της
Και το αγόρι περιμένει το κορίτσι του
Αλλά που να 'ξερε πως άλλα έγραφε η μοίρα του
Το τρένο λένε είναι το πιο ασφαλές μέσο
Και ήταν τυχεροί αυτοί που μείνανε απέξω
Μα αυτοί που βρέθηκαν στο πρώτο το βαγόνι
Στάθηκαν άτυχοι που δεν άλλαξαν οι δρόμοι

Ναι ναι νιώθεις ένα déjà vu
Στην Ελλάδα έχει ξαναγίνει μα που αλλού
Είκοσι χρόνια πριν τα παιδιά απ' την πενθήμερη
Που μετά όλοι πάλι ήμασταν ενήμεροι
Πως μια καταραμένη λαμαρίνα γύρισε
Και αυτά τα άτυχα μικρά παιδιά χτύπησε
Πάμε τώρα πάλι στο παρόν
Σ' αυτό το γεγονός το τόσο ατυχόν
Στην Κυβέρνηση υπήρχε μια αναστάτωση
Έρχονται και εκλογές, μην υπάρξει καμιά κατάπτωση
Τρεις μέρες εθνικού πένθους ανακήρυξαν
Μα τα παιδιά στο σπίτι τους δεν γύρισαν
Και έτσι την ονομάσαμε η κατάρα των Τεμπών
Γιατί κανένας δεν είναι αρμόδιος των ευθυνών
Κανένας δεν παίρνει το ρίσκο να αναγγείλει
Πως η χώρα αυτή βρίσκεται σε μια οδύνη

Και κείνη η μάνα περιμένει το παιδί της
Και το κορίτσι περιμένει την κολλητή της
Και το αγόρι περιμένει το κορίτσι του
Αλλά που να 'ξερε πως άλλα έγραφε η μοίρα του
Το τρένο λένε είναι το πιο ασφαλές μέσο
Και ήταν τυχεροί αυτοί που μείνανε απέξω
Μα αυτοί που βρέθηκαν στο πρώτο το βαγόνι
Στάθηκαν άτυχοι που δεν άλλαξαν οι δρόμοι

Άκουσα να λένε “Πάμε και ό,τι γίνει”
Ενώ ήξεραν πως το κακό έμελλε να γίνει
Η τελευταία κουβέντα του πατέρα ήταν “πάρε με όταν φτάσεις”
Γι' αυτό κι εσύ φρόντισε ποτέ να μην ξεχάσεις



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η κοιλάδα των ψυχών

Έτρεχε το τρένο του θανάτου
μες στην κοιλάδα των ψυχών
Φίδι μεταλλικό
που ράγισε στο τέρμα του χειμώνα
Καπνός,
άγγελοι μ' άσπρα φτερά,
πόνος βουβός
πέπλα διάφανα στο χρώμα της φωτιάς
Το εισιτήριο χωρίς επιστροφή
γέλιο που κόπηκε στη μέση
κι ύστερα οι λαμαρίνες φύτρωσαν κοφτερές
στο χώμα
Τώρα οι μανάδες
ψάχνουν για την άνοιξη
Σπέρνουν κυκλάμινα
θρηγούν
κι όλο φωνάζουν
τα ονόματα
μες στα νεκρά βαγόνια

Η Κουβέρτα

Γεννιέσαι και σε τυλίγουν σε μια κουβέρτα

*Γεμίζει με τη μυρουδιά της μάνας
και παρηγοριά σου γίνεται*

*Φτιάχνεις με αυτή σκηνές και κάστρα
κρύβεσαι και ταξιδεύεις*

*Σε βροχερές μέρες σκεπάζεσαι
και σε ζεσταίνει*

*Σε ηλιόλουστες σε αυτήν αναπαύεσαι
και ρεμβάζεις*

*Μεγαλώνεις και όλο ξεχνάς
πού την έχεις ακουμπήσει*

Και ύστερα πια όταν πεθάνεις σε τυλίγουν σε μια κουβέρτα

“Η κραυγή ένα βήμα από τη θάλασσα”

Ξένε, φανήκαμε ανίκανοι.

Δεν καταφέραμε όσα θέλησες,

δεν κυβερνάμε το φως.

Τον πλανήτη που καταστρέφουμε αδιάκοπα

και τις ψυχές που καταδικάζουμε

δεν τις δημιουργήσαμε εμείς.

Φως λούζει μάτια τα πρόσωπά μας,

μα πριν προλάβουνε να δουν τα μάτια

η δύση προφταίνει την ανατολή

και το φως ξεφεύγει από τη ψυχή.

Ας είναι αυτή η τιμωρία μας.

Αδιάκοπο παιχνίδι του ταραίζει τη φωνή των παιδιών·

εκείνη που βουβή στάθηκε πριν γεννηθούν,

καθώς φροντίσαμε.

Και άμα ποτέ δεν νοιαστείς εσύ ξένε, μέσα σε αγνώστους, να
στρέψεις το βλέμμα στο σκοτάδι.

Όταν η φωνή σου πάψει να ακούγεται και βουβαθείς,

σαν όχλος θα ακούγονται τα βήματά σου,

που τη σφραγισμένη νιότη σου να λευτερώσουν θα ζητήσεις.

Κατάπιε τη βοή που σκεπάζει τις σκέψεις σου.

Μη μένεις άναυδος και προσκυνητής κάθε υποταγής!

Σήκωσε το βλέμμα και άκουσε·

Κάποιος σίγουρα σε φωνάζει·

Κάποιος χρόνια τώρα σε φώναζε.

Εσένα ξένε, που μένεις να κοιτάς την ακρογιαλιά

και φαντάζεσαι τη ζωή σαν το παραμύθι που κάποτε μαζί
τραγουδούσαμε.

Γιατί ποτέ δε σκέφτηκες πως κάποιος ήταν εκεί και σε περίμενε,
πως κάποιος σου φωνάζει να σωθείς,
γιατί εσύ είσαι η ελπίδα να σωθεί και εκείνος!

Δεν είσαι μόνος σου ξένε.

Φώναξε γύρω σου,

αλλά μη περιμένεις.

Η κραυγή των λαών χρόνια ανίκανη

προσπαθεί να σκύψει και να χαϊδέψει το πρόσωπό σου.

Μα μη θαρρείς πως θα μπορέσεις να ακούσεις.

Εσύ θα γίνεις η κραυγή!

Και τότε ακόμα ξένος θα θεωρείσαι.

Τι πιο καλό· αυτό θα θέλησες.

Συνέχισε το δρόμο σου·

άλλωστε ξέρω, εσύ ποτέ ούτε μένα άκουσες.

Είναι τόσα που σε περιμένουν σε αυτή την ομορφιά του κόσμου
μας·

αλλά μάλλον μόνο εσένα!

Είσαι ο τυχερός!

Κανείς μας δεν το κατάλαβε.

Τρέχα να ξεφύγεις και συ ξένε από το φως,

μη δει κανείς τη σκιά σου και χαθείς

πρωτού ακόμα κραυγή γενείς.

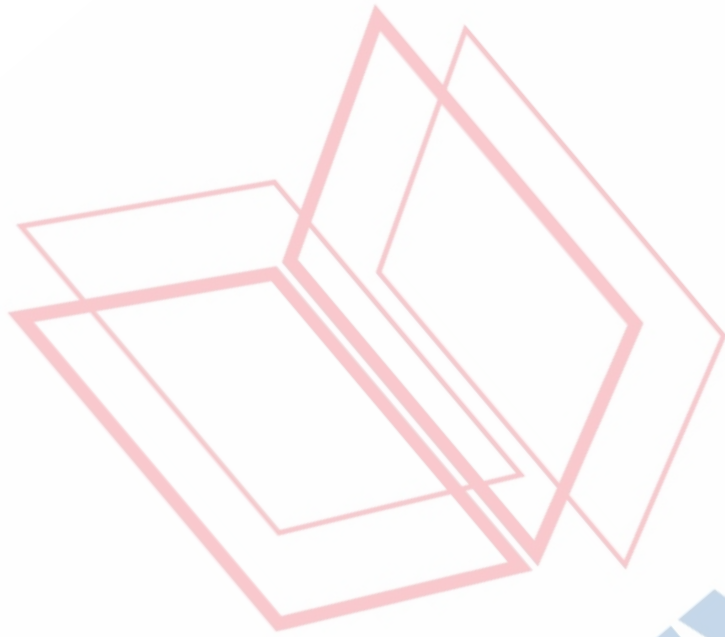
Μα σαν ξυπνήσεις ξένε σε κείνη την ακρογιαλιά,

άρχισε να τραγουδάς ξανά με τους ανθρώπους.

Να μη σταθείς σε εκείνη, αλλά να τρέξεις μέσα στη θάλασσα την
απέραντη, χωρίς γυρισμό να κολυμπήσεις.

Δαμάζοντας το εγώ σου, να μη φοβηθείς να χαθείς, καθώς γνωρίζεις
ότι στεριά θα βρεις μόλις το φως ελεύθερα θα ανταμώνεις.

Εσύ ξένε, που μένεις κρυφός παρατηρητής, τώρα πια θα ξέρω πως
είσαι ο φίλος που άκουσε τη βουβή κραυγή μου, ένα βήμα από τη
θάλασσα!



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η κυρία Πελαγία

Σ' ένα γηροκομείο στον Άλιμο, τα τελευταία χρόνια έμενε μια γιαγιά, η κυρία Πελαγία. Ο γιός της δεν είχε την δυνατότητα να την φροντίζει ο ίδιος και έτσι την είχε αφήσει στα χέρια των νοσηλευτών της μονάδας να το κάνουν γι' αυτόν. Όπως μου έλεγε και η ίδια, δεν είχε πάει να την επισκεφθεί, δεν φαινόταν όμως να του κράταγε κακία. Η νοσταλγία στα μάτια της, όταν μας μιλούσε γι' αυτόν όμως δεν κρυβότανε. Εμένα με αγαπούσε πολύ γιατί κάθε φορά που πήγαινα να επισκεφθώ την προγιαγιά μου (συγκάτοικος της κυρίας Πελαγίας) με μια καλησπέρα μου, το χαμόγελό της έφτανε ως τα αυτιά. Παιδάκι εγώ, δεν μπορούσα να καθίσω σε μια θέση, έτσι έβρισκα τρόπο να τις απασχολώ με ένα παιχνίδι, μια συζήτηση και ένα ανέκδοτο. Κάθε φορά που επισκεπτόμουν την μονάδα, η προγιαγιά μου όλο καμάρι με έδειχνε σε όλους τους ηλικιωμένους φίλους της και τη θυμάμαι που έλεγε «κοιτάξτε, αυτό είναι το δισέγγονό μου!». Η κυρία Πελαγία ήταν η πιο κοινωνική που πάντα θα ανταλάζαμε μια κουβέντα μαζί. Δυστυχώς, η πρόγιαγιά μου, μας άφησε πριν 3 χρόνια με αποτέλεσμα να μην ξαναδώ την κυρία Πελαγία. Ο κάθε άνθρωπος εκεί μέσα, είχε την δικιά του ιστορία, τις δικές του δυσκολίες, όμως η αγάπη και η χαρά που τους προσφέρεις στην ανταποδίδουν και με το παραπάνω!. Την κυρία Πελαγία δεν θα την ξεχάσω ποτέ και εύχομαι να είναι καλά όπου και να βρίσκεται.

Η μαγική σφυρίχτρα

Κλείνω τα μάτια μου
Όλα είναι μαύρα
Προσπαθώ να δω
Κουνάω τα χέρια μου

Σκιές ξεπηδούν
Τρομάζουν
Τρέχουν
Τις κυνηγάω

Απλώνω τα χέρια μου
Προσπαθώ να τις πιάσω
Αυτές ξεγλιστρούν

Πρέπει να τις πιάσω
Πρέπει να βάζω στόχους
Πρέπει να τους εκπληρώνω
Πρέπει να είμαι αρεστή

Βάζω τα χέρια μου στις τσέπες
Ψάχνω την μαγική μου σφυρίχτρα

Μ' ακούτε;
Μη φεύγετε

Μ' ακούτε;
Είμαι μόνη μου

Μ' ακούτε;
Φοβάμαι

Οι σκιές σταματούν
Με πλησιάζουν
Μιλούν χαμηλόφωνα
Είπα ψέματα
Δεν έχω φίλους
Θέλω να κρυφτώ
Πονάω

Γίνομαι και εγώ σκιά
Αγκαλιαζόμαστε σφιχτά
Ψιθυρίζουμε
Είμαστε ακόμα αόρατες;
Φυσάω δυνατά την μαγική μου σφυρίχτρα
Να βγούμε;
Να βγούμε στο φως;
Φωνάζουμε
Υπάρχω!

Η Μάγισσα

Η Μάγισσα φωνάζει και οδείρεται

Ξόρκι όμως αδυνατεί να ρίξει
στους εμπρηστές της

Τα λόγια της στάζουν φαρμάκι
χωρίς δηλητήριο

Ταχύτερα χάνει τη μαγεία της
στο πέρασμα του χρόνου

Γάτα μαύρη περνά
και λαχταρά τη δύναμή της

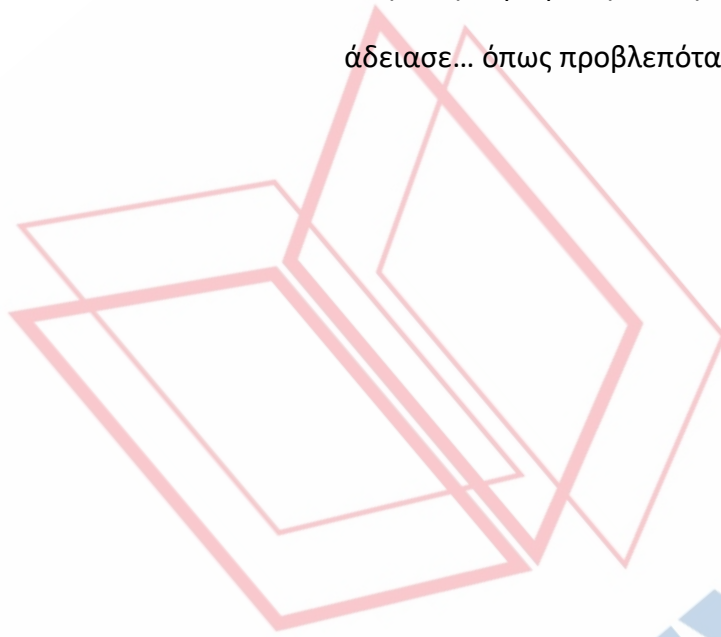
Για έναν <<θεό>> στραγγαλίζουν την ψυχή της
Μίδας είναι για το μίσος

Στα τυφλά υποτάσσονται τα πρόβατα
στο λιβάδι της απελπισίας
μπροστά στον λύκο

Κρίμα η ατυχία...

Οι στάχτες της, η λήθη,
οι χαμένες ελπίδες της ανθρωπότητας

Και η κλεψύδρα με τη σκόνη της
άδειασε... όπως προβλεπόταν



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η Μάνα η δόλια

Η μάνα η δόλια στέκει στη στάση
Τον ώμο γέρνει, στήριγμα να βρει
Το παιδί απ' το χέρι κρατάει σαν φτάσει
Ψωμί τέτοια ώρα δύσκολο να βρει.

Ασθμαίνοντας τρέχει να το παραλάβει.
Τελευταίο το δόλιο πάντα σχολάει,
Με λατρεία στη πόρτα η μορφή της προβάλλει.
Το βλαστάρι της βλέπει και αναθαρράει

Κάθε αυγή και κάθε δέιλι
Το ίδιο μοτίβο πάντα να τρέχει
Μα δύναμη αστείρευτη βγάζει απ' τα χείλη
«Παιδί μου» ψελλίζει και ξανατρέχει

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

Πανηγύρι, ολάκερη η ζωή της
με δίχως σκέψη και δίχως σεβασμό
από το χθες στο σήμερα
πρόοδος μηδέν και βήματα εφήμερα.

Εικόνα με περίγραμμα, άρτια δομημένη
με πλουμιστά στολίδια στο φόντο κεντημένη,
τι κρίμα που στο βάθος της κενή και άδεια,
εικόνα θλιβερή χωρίς περιεχόμενο,
κι εκείνη επιμένει με απουσία, χωρίς ουσία,
να ζήσει η κόρη η καημένη.

Ευγένεια τυπική και χλιαρά ντυμένη
με ανούσιες λέξεις, βαδίζει σα χαμένη.
Κι η μάνα στη γωνίτσα της ...
η μάνα κοντοστέκεται, νιώθει τιμωρημένη.

Δυο μάτια αδειανά, βλέμματα παγωμένα
φωνάζουν σιωπηλά και είναι απελπισμένα.
Έρμη ψυχή πώς στέκεσαι, Μάνα Ιερή, μονάχη;
Πώς μπόρεσες κι αγκάλιασες των αλλωνών τα λάθη;

Η κόρη σε αρνήθηκε κι ακόμα, στα στερνά σου,
έχεις αγάπη φωτεινή μέσα στα σωθικά σου!
Λουλούδια ανθίζουν γύρω σου,
περβόλι η καρδιά σου
τα χρώματα, τ' αρώματα, ευχές θε να γενούν,
παντοτινά, δικά σου!

Η μελωδία της ύπαρξής μας

Η ζωή είναι ένα τραγούδι.

Ένα τραγούδι όμορφο, γεμάτο ζωντάνια και μελωδίες έντονες.
Γεμάτο χαρά, αυτό που η μελωδία του σου μένει,
και τριγυρίζει στο μυαλό σου τα βράδια σιωπηλά.

Είναι τραγούδι από αυτά που ακούς στο ραδιόφωνο,
και ο σκοπός του σε συντροφεύει σε ταξίδια μακρινά,
ο ρυθμός του μαγεύει την καρδιά σου,
που ενώνεται με αυτή και χορεύουν αγκαλιά.

Ίσως πάλι η μελωδία να σε κουράσει.
Να σε ζαλίσει, να σε εκνευρίσει.
Ίσως τα όργανα να ξεκουρδίστηκαν,
ίσως τα δάκτυλα των μουσικών πάλι να πιάστηκαν.

Λάθη γίνονται, λάθη επαναλαμβάνονται
Η παρτιτούρα είναι δύσκολη να την ακολουθήσεις, δύσκολη να την μάθεις.
Θες να κλείσεις το ραδιόφωνο, να τελειώσει το τραγούδι.
Ο σκοπός να σιωπήσει, ο ρυθμός να σταματήσει.

Αλλάζει όμως η στροφή,
και μια άσχημη στροφή δεν κάνει το τραγούδι απαίσιο, δεν το κάνει ανυπόφορο.
Και ακούς, και συνεχίζεις, και τραγουδάς
Γιατί η μελωδία της ύπαρξής μας ποτέ δεν σταματά.

Η μέρα που δεν έφτασε το τρένο

Εκεί που φυσάει ο άνεμος
και ο ήχος της σύγκρουσης φτάνει στο αυτί σου,
νιώθεις το τρέμουλο της γης και πονάει η ψυχή σου.

Βλέπεις μια μάνα με τα χέρια ψηλά, ικετεύοντας
να κοιτά τον ουρανό και να φωνάζει δυνατά:
Που είσαι γιε μου; Με ακούς; Απάντησέ μου...

Μια αιτία ψάχνεις, να κατηγορήσεις κάποιον.
Μα η θλίψη σου θολώνει το μυαλό,
κι η οργή σε κυριεύει, γιατί
ο χρόνος πίσω δεν πάει, ούτε μπρόστα μπορεί να πάει.

Κι όπως οι μέρες κυλούν,
εσύ κάνεις βήματα, αλλά δεν προχωράς.
Μια ματιά στον ουρανό και θυμάσαι τη μέρα που δεν έφτασε το τρένο.

ασημπανίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Πατρίδα

Στην υδρόγειο ολόκληρη

Χώρα ξακουστή

Με τα βαθύ του χρόνου

Παραμένει δυνατή

Μια περιοχή γαλάζια

Γεμάτη έρωτα και πάθη

Της δημοκρατίας η μητέρα Μια

περιοχή γεμάτη άνθη.

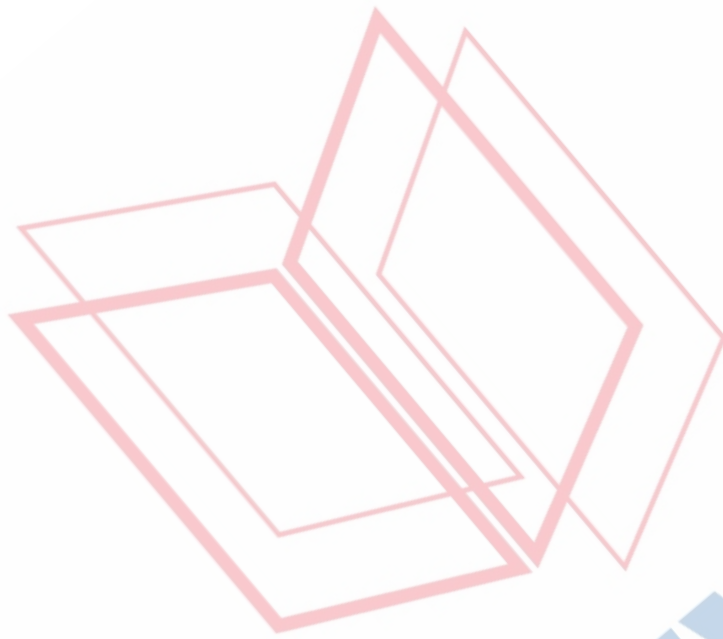
Ακόμα και σε στιγμή κινδύνου

Κοιτά στα μάτια τον εχθρό

αθημπινίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Βλέμμα που σφάζει και με θάρρος

Διώχνει απ' έξω το κακό.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η σιωπή της απώλειας

Ήταν εκείνη την ημέρα που χάθηκες
σαν να'χες πέσει σε ένα μαύρο
πηγάδι.

Ένα βαθύ σκοτάδι που απέρριπτε
το φως,
μα κανείς δεν μπορούσε να
σε βοηθήσει.

Στην αρχή πίστευα πως ήσουν
ακόμα εδώ,
πως θα 'επιστρέφεις όπως
κάνει ο ήλιος κάθε μέρα.

Όμως, η διωπή έγινε ο σύμμαχος
μου, μου έδειξε πως η παρουσία
σου είναι πια ιερή.

Σκέφτομαι τα παλιά τα χρόνια που
πέρασαν,
τις στιγμές που μοιραζόμασταν
τα όνειρά μας.

Τώρα πια, μένει μόνο η ανάμνηση,
ένas χρόνος που δεν επανέρχεται
ποτέ.

Όμως ακόμα και στο σκοτάδι,
υπάρχει ελπίδα, η φάσχα
που καίει παραμένει
ακέραιη.

Μπορεί να μην είσαι πλέον
εδω μαζί μας,

αλλά ζούμε με την ελπίδα
πως εκεί που θρίσκεσαι θα θρεις
την αιώνια ηρεμία που ψάχνεις
έκει που η αχαϊη παραμένει
ζωντανή.

Η Σκλαβιά της Αγάπης

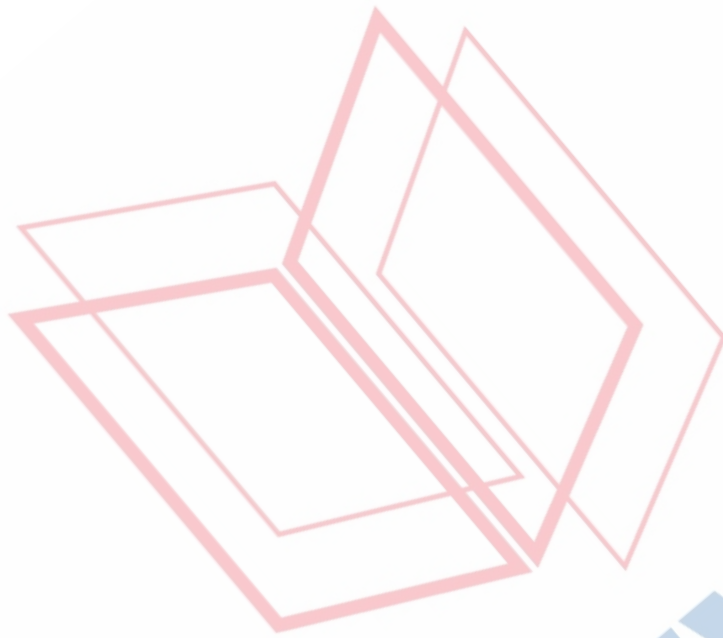
Ακόμα δεν το έχεις αντιληφθεί,
εκεί που αυτός ο πόνος με οδηγεί.
Ακόμα να το καταλάβεις...
Και δεν θα με προλάβεις...
Δεν θα προλάβεις να με σώσεις,
αφού αποφάσισες να με διώξεις...
Από τη μοίρα δε με γλυτώνεις,
αφού με την «αγάπη» σου με σκλαβώνεις.

Όλοι λέγανε είχαμε τέλεια χημεία,
σαν αυτή που διαβάζεις στα βιβλία.
Ποτέ δεν το πίστεψα απόλυτα,
όλα μου φαίνονταν ανόητα...
Όλοι λέγαν θα κάναμε τέλειο ζευγάρι,
σαν αυτά που κοιμούνται με θέα το φεγγάρι.
Ποτέ μαζί τους δε συμφώνησα,
Όλα τόσο ανόητα τα θεώρησα...

Μα την καρδιά μου ποτέ δε θα νιώσεις
Και θα καταλάβεις όταν μεγαλώσεις
τον ρόλο σου στη δικιά μου τη ζωή...
όταν δε θα ξυπνήσω με την αυγή,
όταν δε θα με δεις μόλις σηκωθείς το πρωί,
όταν στο μυαλό σου η εικόνα μου θα είναι πια θολή,
τότε η γη κάτω απ' τα πόδια σου τελείως θα χαθεί...

Μα ακόμα δεν το έχεις αντιληφθεί,
ότι ο πόνος θα κλέψει την τελευταία μου πνοή.
Ακόμα δεν το έχεις καταλάβει,
και δεν θα με προλάβεις...

Δε θα με προλάβεις όσο και να προσπαθείς,
Αφού την αγάπη μου διαρκώς θα απωθείς...
Από τη μοίρα δε θα με γλυτώσεις,
όσο με την... «αγάπη» σου δε σταματάς να με σκλαβώνεις...



αθηνιπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η συνειδητοποίηση

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Είχα μόλις διπλοκλειδώσει. Όχι για να μην μπει κανένας κλέφτης. Εξ άλλου μόνο τέτοιοι μπαινόβγαιναν κατά καιρούς. Κλείδωσα για να μην μπω ξανά εγώ. Μην φοβηθώ στον δρόμο. Μη και μου φανεί βαρύ το αντίο. Αντίο σε τόπο πνιγηρό. Αντίο στο ισόβιο κελί μου.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Μου διαμήνυσε την μοίρα μου. «Συγγνώμη, φτάσατε αργά. Μόλις κλείδωσα.» «Κάντε ό,τι θέλετε αυτή την πληροφορία, δικαίωμά σας κυρία μου. Εγώ το χρέος μου το ξεπλήρωσα!». Εξαϋλώθηκε.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Μα εγώ προχωρούσα προς την αντίθετη κατεύθυνση. «Είναι πολύ αργά πλέον» έλεγα ξανά και ξανά. Γυρίζω το κεφάλι αργά. Λες και με φώναξε γνώριμη φωνή κάποιου θανόντος. Κοιτάζω την πόρτα. Έκπληξη. Μια πόρτα μετέωρη στην έρημο. Μια πόρτα χωρίς κτήριο, μια πόρτα χωρίς βάση. Απλώς μια πόρτα. Σχεδόν διάφανη πλέον. Ψεύτικη.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Την πόρτα εκείνη που έβλεπα πλέον από χιλιόμετρα. Την άκουσα τότε. Μα είχε πολύ θόρυβο για να με νοιάξει. Ονόμασέ το ένστικτο, ονόμασέ το τύχη, γυρίζω προς τα πίσω. Και αρχίζω να τρέχω. Τρέχω. Τρέχω. Τρέχω. Μέχρι που φτάνω στο κατώφλι. Ψάχνω λαχανιασμένα τα κλειδιά στις τσέπες μου. Ψάχνω στη σχολική μου τσάντα. Στον πάτο της, τα βρίσκω. Ανάσα βαθιά, για να φύγει το λαχάνιασμα. Κυρίως όμως για να φύγει η αγωνία. Ξεκλειδώνω μια φορά. Ξεκλειδώνω δεύτερη. Η πόρτα ανοίγει. Η πόρτα καταρρέει. Η πόρτα χάνεται.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Ή τουλάχιστον εκεί που έστεκε άλλοτε η πόρτα. Άφωνη. Πίσω από τα συντρίμια της πόρτας μου, σκηνές από τη ζωή μου. Σκηνές όμορφες. Σκηνές άσχημες. Σκηνές που δεν είχα έως τότε εκτιμήσει. Παρατηρούσα χωρίς να συμμετέχω. Πρώτη φορά. Συνήθως συμμετείχα χωρίς να παρατηρώ.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Πίσω από αυτή την τσιμεντένια, αργότερα ξύλινη, αργότερα γυάλινη και πολύ αργότερα ανύπαρκτη πόρτα, έστεκε η ζωή μου. Ζωή όμορφη. Ζωή δύσκολη. Ζωή που ειχα αποτάξει από μέσα μου όταν αποφάσισα να χτίσω την πόρτα. Μαζί με την ζωή που εγκατέλειψα, μαζί με εγκατέλειψε και ένα κομμάτι του εαυτού μου.

Η συνειδητοποίηση με βρήκε στην πόρτα. Γλυκιά και όξινη ανακούφιση. Πήρα στο χέρι ένα κομμάτι της θρυμματισμένης πόρτας και το έβαλα στην τσέπη για αντίβαρο. Κάτω από τα χαλάσματα ακούμπησα το κλειδί. Κοίταξα πάλι την εικόνα μπροστά μου. Έπιασα τη συνειδητοποίηση από το χέρι για πρώτη φορά. Αγνοώντας τη βαθιά ανάγκη μου να μείνω για πάντα ακίνητη, εκεί, στα χαλάσματα, έκανα ένα βήμα. Και άλλο ένα. Και ύστερα άλλο ένα. Και τότε βρήκα τον εαυτό μου να πετάει μακριά. Αφέθηκα.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η συνειδητοποίηση

Τι κι αν οι ακυβέρνητες ψυχές μας

περιστρέφονται στο σύμπαν;

Τι κι αν είναι η θλίψη ο αέναος χορός τους;

Περάσαμε μία ζωή κυνηγώντας τες.

Μέχρι να ματώσουμε.

Μέχρι να μην μπορούμε.

Γνωρίσαμε το προσωπείο του μόχθου,

που αυτοαποκαλέστηκε ζωή.

Και τόσο έντεχνα κατόρθωσε να τον καλύψει,

ώστε μέχρι και τον πόνο,

τον νομίσσαμε για επίτευγμα.

Και στα κρυφά ποθούσαμε,

ξένοι να γίνουμε και να εξαφανιστούμε.

Ξεχνώντας πως οι δαίμονες

ξέρουν καλύτερο κρυφτό.

Και είναι αλήθεια,

πιο πανταχού παρούσα

κι από τον ίδιο τον Θεό, η συνείδηση.

Κι όταν η επιθυμία χτυπήσει την πόρτα,

εμείς θα την κλειδώσουμε.

Προτιμότερη η σύνεση της τρέλας.

Μα δεν υπάρχει τίποτε πιο τρομακτικό

από την αλήθεια που αποδεχόμαστε:

Η υποταγή είναι η πραγμάτωση της διαύγειας

Η τελευταία

Το πρόσωπό μου ματωμένο
Δεν βλέπω καλά, είναι όλα θολά
Προσπαθώ να φωνάξω, αλλά δεν μπορώ
Έμουν σε σιωπή για πολύ καιρό
Μάνα, που είσαι κρυώνω
Φέρε την ζακέτα μου
Έλα πάρε με αγκαλιά
Έλα να μου πεις ότι όλα θα πάνε καλά
Μάνα, γιατί αργείς;
Το σώμα μου ακουμπάει σε σίδερα
Δίπλα μου αίμα και νεκροί
Μάνα, τι κάναμε λάθος;
Έχει σκοτάδι και κρυώνω
Μυρίζω την πίκρα και τον πόνο
Μυρίζω την σάρκα και τον θάνατο
Το νιώθω μάνα, φεύγω
Δεν θα 'μαι πια εδώ
Κοίτα να παλέψεις, μάνα
Για έναν κόσμο καλύτερο, πιο δίκαιο
Να μην φύγουν άλλα παιδιά
Είναι απάνθρωπο και θλιβερό
Θυμώνω μάνα και στενοχωριέμαι
Εσύ να 'σαι η τελευταία
Ποτέ ξανά καμία άλλη
Εμείς να 'μαστε οι τελευταίοι
Ποτέ ξανά κανένας άλλος

Μια χάρη μόνο σου ζητώ

Να παλέψεις για τ' άλλα τα παιδιά

Να έχουν ελπίδα στη ζωή

Στη χώρα αυτή, την εκτροχιασμένη

Να παλέψεις μάνα

Και ευχή να 'σαι η τελευταία.



αθμπνίνσνs
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Η φωτογραφία

Τρεις φιλενάδες κάθονταν
στον ήλιο και ηλιάζονταν,
πόζα ωραία πήρανε
και σε εμάς τη στείλανε

Γυαλιά στα μάτια σκούρα
μην είναι απ' τη σούρα;
Χαμόγελο φαρδύ-πλατύ,
μην ήπιαν όλο το κρασί;

Χαρά, γαλήνη και ευθυμία
ξεχειλίζει τη φωτογραφία,
με ήλιο, οίνο και βουνό
πολεμάω τον εχθρό

Τα κακά της πόλης σβήνουν
με ταξίδια που θα γίνουν,
στη φθινοπωρινή τη ρότα
με καλή παρέα πρώτα-πρώτα

«Ηθικέ άνθρωπε»

Ηθικέ άνθρωπε

Τι κι αν παιδιά σκοτώνονται,

βιάζονται κάθε μέρα,

και εσύ στους θύτες τους

χτυπάς παλαμάκια αλέγγρα.

Εμείς όμως να' μαστε καλά

καί χει ο Θεός τη μέρα.

Τι κι αν όταν πηγαίνεις στη δουλίτσα σου

βλέπεις Ανθρώπους να λιμοκτονάνε

Γυναίκες να σπαράζουνε

Ζώα να τα χτυπάνε

Πάλι καλά που εσύ είσαι εντάξει,

γιατί το αφεντικό, ευτυχώς πολλά σου έχει τάξει.

Πάλι καλά που κληρονομία άφησες

να εμπνέει τη νέα γενιά.

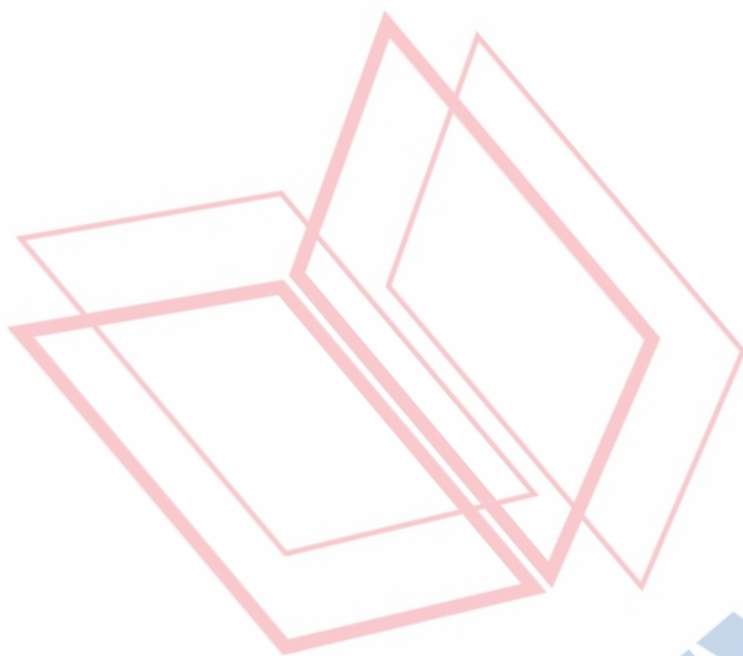
Ανηθικότητα και πολλά λεφτά

Ενώ άλλοι αφήνουνε ψίχουλα,

μονάχα λίγα όνειρα και ανθρωπιά.

Αλλά τι να τα κάνεις αυτά, μπροστά στα λεφτά;

Όταν Άλλοι πεθαίνουνε και έχουν μόνο ανθρωπιά



αθηνιόνις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ηχώ

Εν' ακόμη μοναχικό βράδυ

Που δε θα περάσει εύκολα.

Μια ακόμη νύχτα αδιαφορίας

Κι εκείνος άφαντος.

Τι κάνει;

Πού είναι;

Το κεφάλι της βαρύ

Απ' τα αναπάντητα ερωτήματα.

Η καρδιά της έτοιμη να σπάσει

Απ' τα ανικανοποίητα συναισθήματα.

Το κορμί της τρέμει από ανάγκη

Για μια τελευταία αγκαλιά.

Προσπαθεί να κλείσει τα μάτια

Μα το χαμόγελό του πονάει.

Τ' ανοίγει για να μην τον βλέπει.

Φωνάζει για να μην τον ακούει.

Εν' ακόμη μοναχικό βράδυ

Που οι φωνές έγιναν ηχώ.

Μια ακόμη νύχτα αδιαφορίας

Που οι τοίχοι αντανakλούν το σ' αγαπώ.

Θάλασσα Ξελογιάστρα

Στο βράχο τον ολόλευκο
το πέλαγο αγναντεύω
σα βλέπω караβιού πανιά
ψυχή μου αναθαρρεύω

Πέφτει βαρύ το δειλινό
φωνάζω το όνομά σου
βάφει το βράχο πορφυρό
λαχτάρα η θωριά σου

Να δω ξανά τα μάτια σου
δυο κάρβουνα αναμμένα
το ολόφωτο χαμόγελο
χείλη ζωγραφισμένα

Απλώνει η νύχτα η μάγισσα
τα πέπλα της που πλέκει
βελόνα και χρυσή κλωστή
στα δάχτυλά μου μπλέκει

Άστρα κεντώ στον ουρανό
στη θάλασσα αρμενίζω
αφήνομαι στα κύματα
κι έτσι σε νανουρίζω

Λυσσομανάει ο άνεμος
λυσσομανά η πλάση
στις όχθες του Αχέροντα
βροντά η καρδιά να φτάσει

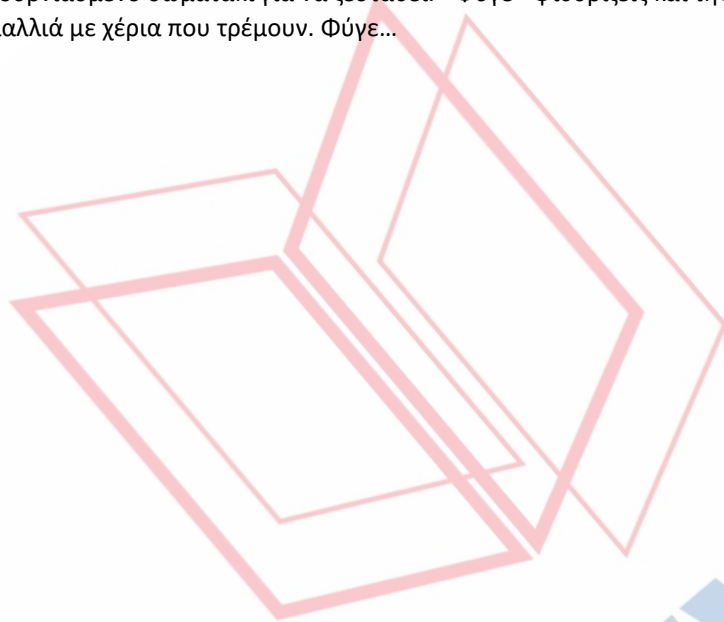
Γιατί ρωτώ ξαναρωτώ
τ' ολόγιομο φεγγάρι
γιατί πήρες τον ήλιο μου
της άνοιξης βλαστάρι

Πάρε κι εμένα θάλασσα
στη μαύρη αγκαλιά σου
μαζί του θέλω να βρεθώ
στα άβαθα νερά σου

Να τον σκεπάσω με φιλιά
να του χαρίσω τ' άστρα,
να του χαϊδέψω τα μαλλιά
θάλασσα ξελογιάστρα

Θάνατος

Αυτή η κουβέρτα μυρίζει θάνατο. Αυτό το δωμάτιο μυρίζει ακόμα το γάλα του χαμένου παιδιού-ξεχασμένο στο κομοδίνο που έχει αρχίσει να μουχλιάζει από την υγρασία. Αυτά τα ουρλιαχτά είναι γνώριμα. Αυτό το βάσανο γνωστό. Αυτές οι σκέψεις του θανάτου αφοπλιστικές. Κρύο, υγρασία, βρωμιά. *Ζέστανε τα με την κουβέρτα όπου ξέρεις πως θα πεθάνουν.* Ζέστανέ τα για λίγο και πες τους ότι τώρα είναι ασφαλή να φύγουν. Φωτιά, καπνός, αίμα. *Ποιος θα το πει στους γονείς;* Μυρίζει θάνατο αυτό το κάθισμα. Μυρίζει θάνατο αυτό το κρεβάτι. Θάνατο το πανεπιστήμιο, θάνατο το πάρκο, η παιδική χαρά; Και αυτή θάνατο. Μυρίζει θάνατο αυτή η χώρα- αλλά τα φέρετρα είναι άδεια. *Μη φύγεις ακόμα.* Τινάζεται και τρέμει. Αιμορραγεί και καίγεται. *Φύγε σε παρακαλώ, μη βασανίζεσαι άλλο.* «Φύγε» επαναλαμβάνεις μέσα στους λυγμούς και παίρνεις στην αγκαλιά σου το κουρνιασμένο σωματάκι για να ζεσταθεί. «Φύγε» ψιθυρίζεις και της χαϊδεύεις απαλά τα ματωμένα μαλλιά με χέρια που τρέμουν. Φύγε...



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ

Θέατρο. Τι είναι θέατρο;

Είναι τα συναισθήματα που δεν μπορέσαμε ποτέ να εκφράσουμε.

Είναι το δέος που νιώθει ο θεατής, αντικρίζοντας τον ηθοποιό στην σκηνή.

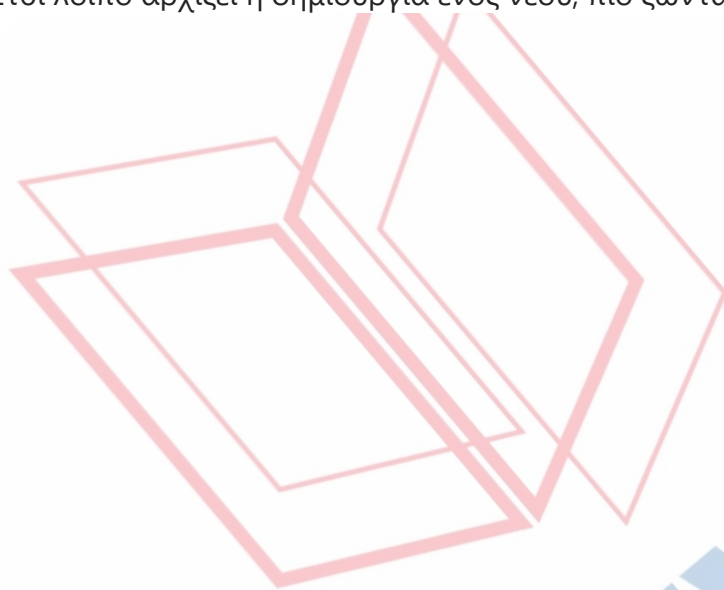
Είναι η λύπη, η χαρά, ο φόβος, ο ενθουσιασμός του ηθοποιού.

Το θέατρο είναι η σκηνή της ζωής, της αληθινής ζωής.

Παρελθόν, παρόν και μέλλον γίνονται ένα μόλις πέσει η αυλαία.

Τα φώτα τότε τυφλώνουν τον ηθοποιό και δεν αντικρίζει πλέον τον κόσμο που ζούμε.

Έτσι λοιπό αρχίζει η δημιουργία ενός νέου, πιο ζωντανού κόσμου.



αθημπινίσις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Θεία Κοινωνία

Σε ποια Αγία Γραφή βρίσκεις γραμμένη την ωμή αλήθεια;

Πώς ονόμασαν οι απεγνωσμένοι εκείνον, τον Θεό της πανάκειας;

Ποιος τον ζωγράφισε με ένα ποτήρι αίμα, να χύνεται στο θείο σώμα;

Πόση παραίσθηση προκάλεσε το αλκοόλ της θείας κοινωνίας σε όσους πίστεψαν ατόφια τα μπερδεμένα σαν κουβάρι λόγια;

Για πόσο ακόμη θα πιστεύει ο μάταιος στην ουράνια πιθανότητα;

Ίσως μέχρι να πιστέψει με τον ίδιο ζήλο, πως δεν είναι μόνο άνθρωπος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του», αλλά και το αντίστροφο.

Και προς Θεού, δεν απορρίπτω την θεία ύπαρξη

Μου είναι βλέπετε δύσκολο να εντάσσω τη λέξη Θεός χωρίς την πασιφανή βαρύτητά της

Και με φοβίζει και η θεία οργή που δεν έρχεται πια με κεραυνούς, βλέπεις τώρα εξελίχθηκε και σου παραδίδεται με καζάνια και μακριά κουτάλια

Προτείνω όμως μια λύση πιο αριστοτελική, κι ας τα προσεγγίζεις τέτοια θέματα μόνο με την καρδιά. Εξ' άλλου, στα περίξ της καρδιάς θα Τον εντάξω κι εγώ.

Πιστεύω εις έναν Θεό.

Έναν Θεό που είναι εγώ,

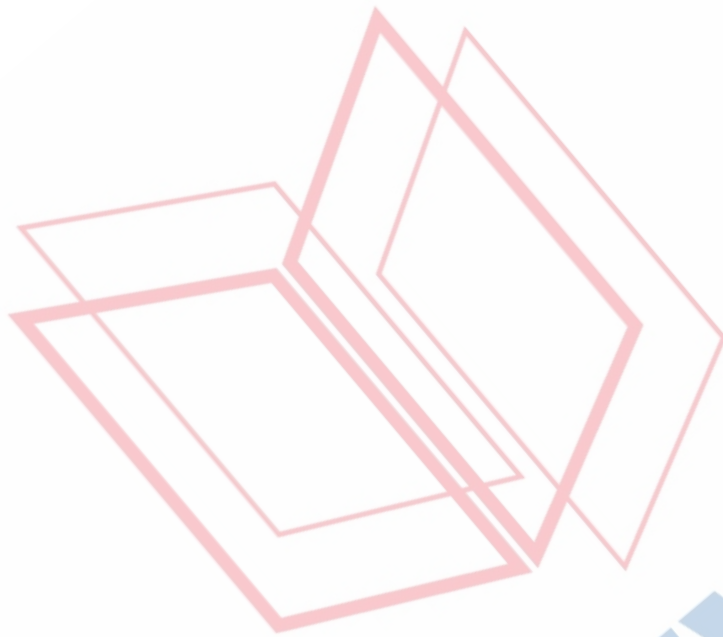
είναι εσύ, είναι και αυτός που δεν μπορείς τα βράδια να ξεχάσεις.

Είναι εμείς και είμαστε αυτός.

Και είναι μέσα μας ταυτόσημος, ριζωμένος.

Πιστεύω στη θεϊκή πνευματικότητα του ανθρώπου.

Τότε ναι, υπάρχει Θεός
γιατί υπάρχει και ο άνθρωπος.



αλημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

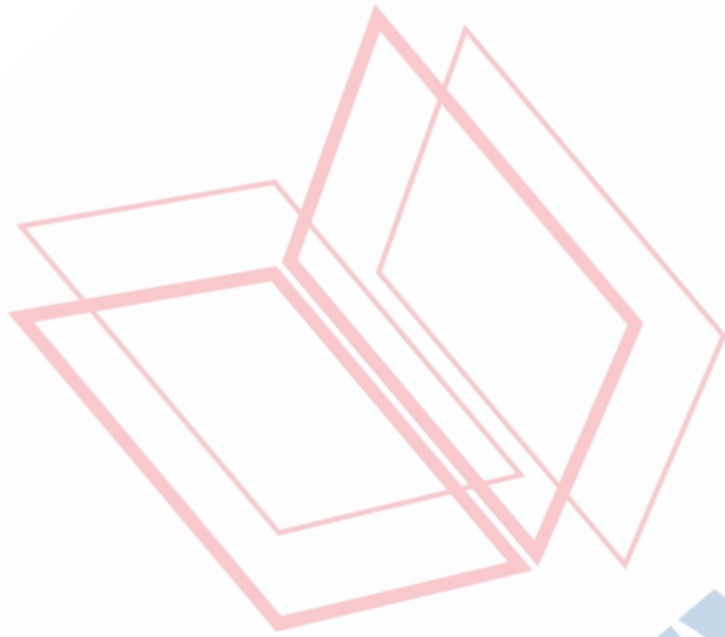
Σαν τα βλέφαρά σου ανοίξεις
και αντικρίσεις μοναξιά
μην φοβηθείς να την αγγίξεις
σε εκείνη τρέχα πιο κοντά.

Και αν σε οδηγήσει σε πολέμους
σε συντρίμμια σε γκρεμούς
ψάξε στο βάθος της ψυχής
γιατί εκεί και μόνο εκεί
την δύναμη θα βρεις να σηκωθείς.

Θα βρεις μπροστά σου καταιγίδες
ανθρώπους βίαιους μοχθηρούς
μα μες τα μάτια τα θλιμμένα
τα ίσως ταλαιπωρημένα
ζωές ολόκληρες θα σου εμφανιστούν.

Χρόνια μετά ίσως σβηστούν
ίσως άδοξα κατρακυλήσουν στο σκοτάδι
και εσύ αναρωτιέσαι αν στα αλήθεια αγάπησες
χάθηκες στο μίσος τους ή έλαμψες σαν χάνι.

Τολμηρά κοιτάς απάνω το φεγγάρι σου γελά
σου θυμίζει πως απόψε πια δεν έχεις συντροφιά
όπως ένα αστέρι πέφτει εσύ κάνεις μια ευχή
η ελπίδα να γυρίσει καθώς έρθει η αυγή.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Κάβος του Μωρέα

Μακριά από την πληκτική σου ζωή

Μακριά απ'την ανθρώπινη δυστυχία

Εκεί θα με βρείς

Ανάμεσα στις ξεχασμένες αναμνήσεις

Στις ανεκπλήρωτές σου επιθυμίες

Εκεί θα με βρείς

Το μέλλον σου φαντάζει εφιάλτης

Μόνο εσύ μπορείς να το αλλάξεις

Αφετηρία τα όνειρά σου μα δύσκολο το ταξίδι

Μην το ξεχάσεις

αθηνάπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Και λέω, τι λιώνει;

Καλά, εσύ σκοτώθηκες από νωρίς,
δεν σου απέμειναν τα νιάτα σου να τα χαρείς,
ξοδεύεις το χαρτζιλίκι σου σε μπάφους και σε Φρόνιτ
μα ποτέ δεν χρειάστηκες μάνιουαλ για τη ζωή,
και τι μάθαμε τόσα χρόνια;
ακόμα ψάχνω στο σώμα μου
αλλά όσα βρίσκω δεν κατοικούν εκεί,
μένουν φυλαγμένα στα βάθη του μυαλού
σαν θησαυροί πελώριοι και μαγικοί
με την αναμονή της απομυθοποίησής τους
κάποια μέρα...
μια μέρα οι πάγου θα λιώσουν,
τα αποθέματα της καρδιάς θα λιγοστέψουν,
η αγάπη θα εξαντληθεί,
ο ήλιος θα εξαφανιστεί
και τότε: θα επιστρέψουμε στην φωτιά...

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Κάποτε...μα όχι πια

Κάποτε μπορούσα ...

Μα πλέον κανένα δεν μπορώ να εμπιστευτώ
Ούτε τον ίδιο μου τον εαυτό!

Βλέπω παντού εχθρούς ,
Εχθρούς που είναι φίλοι...
Κι όμως το κακό μου προσδοκούν!

Κάποτε μπορούσα ...
Ξέγνοιαστη και ανέμελη ζούσα,
σε μια ψευδαίσθηση πως...

ο κόσμος είναι αθώος, αγνός,
καλοπροαίρετος , γεμάτος αγάπη
Και τους παντες μπορω να εμπιστευτώ.

Μα όχι πια, πλέον ξέρω,
Ξερω καλά πως ο καθένας ζει και αγωνίζεται
Μονο για τον εαυτό του !

Γιατι κάποτε ο κόσμος που γνώριζα
ήταν διαφορετικός,
Μα όχι πια ...

Κάποτε αυτή ήταν η Φύση

Μεσ' στην πόλη τι καινούργιο θα δεις;

Τίποτα το ιδιαίτερο για να χαρείς,

συνεχώς όμως ψάχνεις να το βρεις.

Ιδέα δεν έχεις για αυτό και προβληματίζεσαι.

Για να το βρεις όμως δεν παύεις να αγωνίζεσαι

και ιστορίες παλιές από τους δικούς σου θυμάσαι

για μια γειτονιά που όλα τα παιδιά έπαιζαν

και στα χωριά και στα νησιά διασκεδάζαν

«Μεσ' τον καθάριο αέρα!» σου 'λέγαν.

Και αυτή η σκέψη σαν άνεμος σε ταξιδεύει

σ' έναν κόσμο όπου η Γη δεν υποφέρει,

σε τοπία σαγηνευτικά και γραφικά όλο σε φαίρνει.

Θαύμασε γαλάζιο και πράσινο! Δες τα χρώματα που σου 'χουν λείψει!

Συγκινήσου όπως ποτέ σου! Δες τα ζώα που έχουν εκλείψει!

Στάσου και μην μιλείς! Δες τους ανθρώπους που δεν έχουν καταλείψει

το υπέρτατο μεγαλείο της Φύσης.

Ναι! Γιατί κάποτε αυτή ήταν η Φύση...

αστείουτη, ασύγκριτη και άπιαστη,

υγιής, ελεύθερη και ανεξάρτητη

αλλά πάνω απ' όλα κυρίαρχος όλων!

Δίχως ανθρώπους τίποτα δεν θα είχε αλλάξει

ενωμένοι για το χρήμα σε πόλεμο δεν έχουν χάσει

και έτσι βίαια την έκαναν να σωπάσει.

Καθώς κοιμάσαι, κάνε εικόνα την περιπέτειά σου

για να την βλέπεις πάντα στα όνειρά σου

και σ' αυτά η Φύση αρχηγός θα είναι και κυρά σου

Στο εξής θα νοσταλγείς τις ομορφιές της,

γιατί όμοιά της πια δεν θα ξέρεις

αλλά εσύ με ελπίδα πάντα να την προσμένεις.

Κάποτε ήμουν εγώ

Τώρα έναν άνθρωπο κοιτάζω

απέναντι μου

«Ποιος είσαι» του φωνάζω

μα δεν ακούει τη φωνή μου

Τον γνώριζα αυτόν τον άνθρωπο

τον γνώριζα παλιά

προτού αποκτήσει βλέμμα απάνθρωπο

και ατσάλινη καρδιά

Κοίτα τον πως έχει καταντήσει

είναι τόσο παράξενη η μορφή του

στα παλιά έχει αφήσει

ότι υπήρχε στη ψυχή του

Αυτός ο άνθρωπος κάποτε ήμουν εγώ

κάποτε του έλεγα ότι τον αγαπώ

τον φρόντισα για αρκετό καιρό

όμως αλήθεια ώρες ώρες απορώ

πως ο εαυτός μου έγινε ένα ποτάμι γεμάτο νερό.

Τους καθρέφτες όλους σπάω

να μην τον βλέπω, να τον αγνοώ

όμως ξέρω κατά βάθος, πως για όλα φταίω εγώ

πως το ποτάμι θα στερέψει, θα μείνει άδειο και βουβό

Όταν δε συμπεριφέρονται αλλά αντιδρούν

Όταν δεν ικανοποιούν αλλά απογοητεύουν

Όταν δεν σωπαίνουν αλλά μιλούν

Τότε η αγνότητα μετατρέπεται σε μοχθηρία

κατευθυνόμενη από τον εγωισμό τους

ενώ η γυναικεία τους φωνή αντηχεί παράφωνα στριγκλιά

στα αυτιά των πατριαρχικών θυτών τους

Έτσι δίκαια αξίζουν να διαγραφούν

από τον κατάλογο της καταπιεστικής κοινωνίας

αφού δεν μπορούν να χειραγωγηθούν

είναι άχρηστες στα μάτια της παλαιάς νοοτροπίας

Γιατί δεν είναι πια τραγικές αλλά δραματικές

Γιατί δεν είναι πια αθώες αλλά δαιμονικές

Γιατί δεν είναι πια αγαθές αλλά πονηρές

Εφόσον διεκδικήσουν δικαιώματα και ελευθερίες

θέλοντας να ανατρέψουν το κατεστημένο

δίχως να παραμένουν σκονισμένα πιόνια στις σκακιέρες

αμελητέα θύματα σε έναν αιώνιο φαύλο κύκλο

Μία νύμφη, μια θεά ή μια μάγισσα με βότανα
που υπερασπίστηκε τον εαυτό της ή επιτέθηκε πανούργα
μια γυναίκα ερωτευμένη, πληγωμένη ή και τα δύο συνάμα
ένα τέρας που ξαγρυπνά ή κοιμάται στα κρυφά

Στο τέλος υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρξει
κάποιος να τη κατηγορήσει
κακιά να τη χαρακτηρίσει
και θα πρέπει να το αποδεχτεί
γιατί αυτή είναι η ζωή που ζει

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Κοιτα Μαρινα

Κοιτα μαρινα

Κοιτα τη θαλασσα , ομορφη δεν ειναι ;

Ομορφη σα τις σειρινες που την προστατευουν,

Ομορφη σαν τη ψυχη σου.

Επιγειος παραδεισος ,σιωπηλος μα γνωριμος .

Γνωριμος με εκεινον που αντικρισα πριν χρονια,

Πριν χρονια σε ενα ελληνικο νησι ,ομορφος κι αυτος,

Μα σαν τα ματια σου κανεις.

Πνιγομαι στο γαλανο , στο γαλανο των ματιων σου ,και οχι της
θαλασσας ,θαλασσινη .

Κόκκινα λουλούδια

Ο άνθρωπος είναι μια πόρτα.

Πίσω από αυτή βρίσκονται ανεξερεύνητα
μέρη, κόκκινα λουλούδια, οι πιο ευάλωτες
πτυχές του.

Πολλοί ψάχνουν απεγνωσμένα το κλειδί να
την ανοίξουν,

Όμως ο μόνος τρόπος να τη διαβείς είναι
να ξεκλειδώσει από μόνη της.

Το ποίημα είναι αφιερωμένο στα θύματα των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης (1933-1945)

Κρυώνεις και πονάς
Αισθάνεσαι αβέβαιος για το μετά
Η νοσταλγία κυριεύει εσένα και κάθε διπλανή καρδιά
Το ανθρωποκυνηγητό ξεκινάει
Κρυώνεις και σε πονάει

Διχασμένα συναισθήματα κάνουν κύκλους μέσα σου
Όπως το σώμα, έτσι και η ψυχή ματώνει από το αιχμηρό «γιατί;»
Κοιτάξεις γύρω σου και αναρωτιέσαι
Αν τελικά πέθανες και για κάτοικος του Άδη πλέον περνιέσαι

Σε κουρεύουν, ένα ανυπεράσπιστο πρόβατο για εκείνους ενσαρκώνεις
Τα γυναικόπαιδά σου γιόρτασαν ήδη το Πάσχα
Κι εσύ πλέον έρημος πλανιέσαι στην ελπίδα μιας ουτοπικής Ανάστασης

Έτσι μια μέρα, σαν τις άλλες, αποφασίζεις να μην σκέφτεσαι
Να αναπνέεις από συνήθεια και να μην μπαίνεις στον κόπο από τις
πληγές σου να γιατρεύεσαι
Κάθε δάκρυ φαντάζει στα τσιμπλιασμένα μάτια σου πολύτιμο
Σαν την ίδια σούπα με την οποία αύριο θα τραφείς
Σαν την στιγμή που δεν θα επιλεχθείς

Κρεμάλα

Εφτά κενά περιμένουν την συμπλήρωση.
Κάθε γράμμα και μια αγωνία, ο αγώνας σου, η ψυχή σου·
σαν την εφτάψυχη τη γάτα.
Και πιο δίπλα σκιαγραφημένη η γκιλοτίνα.

Με θάρρος και με πείσμα ξεκινάς
απευθύνεσαι στην αλφάβητο και προχωράς.
Θυσιάζεσαι για το σύνολο της ανθρωπότητας
αλλά είσαι ένα βήμα πιο κοντά στο θάνατο.

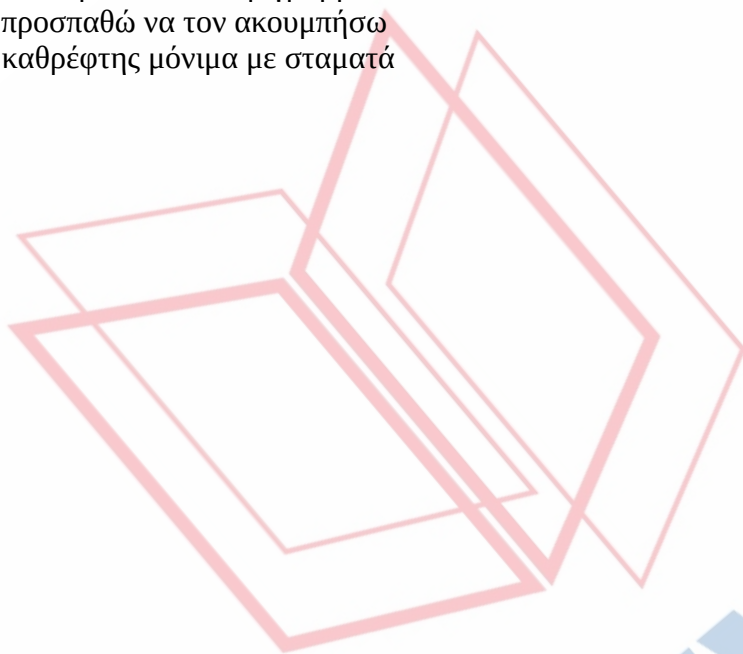
Σε εξουθενώνει,
τελευταία προσπάθεια και πυρ!
Σαν φωτιά που σε έκαψε.
Το σκοινί σε ανέβασε και δεν πατάς πλέον στο δάπεδο.

Όμως δεν είσαι μόνος σου,
κι άλλοι αιωρούνται.
Στο παιχνίδι αυτό κανείς δε βγήκε νικητής.
Μέχρι και τα εφτά θαύματα του κόσμου υποκλίνονται (!) στην κρεμάλα
και κρέμονται μαζί σου.

Ένας-ένας όλοι προς τα εκεί οδεύουμε...

Κρυστάλλινο Περίγραμμα

Αυτός ο άσχημος άντρας απέναντι
Αυτός ο ατημέλητος
Κι αυτός ο κακομοίρης, κοιτάει επικριτικά
Το χαιρέκακο του χαμόγελο
κάνει το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του να ζαρώνει περισσότερο
Γυάλινο το σώμα του, το περίγραμμά του
Και σαν προσπαθώ να τον ακουμπήσω
Αυτός ο καθρέφτης μόνιμα με σταματά



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΚΡΥΦΤΟ ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ

Το φως πάντα παίζει περίεργα παιχνίδια

Άλλοτε κρύβεται

Άλλοτε είναι εκτυφλωτικό

Και εμείς όμως έχουμε επιλεκτική όραση

Όταν μας φανερώνεται και μας δείχνει

Τον δρόμο

Κοιτάμε αλλού

Κλείνουμε τις κουρτίνες

Αφήνουμε το σκοτάδι να μας διαφεντεύει

Είναι απαλό και ασφαλές

Άλλωστε είναι το σκοτάδι

Δεν μπορεί να σε τυφλώσει

Ξεχνάμε το φως

Όμως το φως είναι πάντα εκεί

Εμείς δεν το βλέπουμε

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Κρυφτό

Πώς έγιναν όλα τόσο γρήγορα;

Πώς έγιναν τόσο ξαφνικά;

Το μαύρο πέπλο του θανάτου τυλίχθηκε πάνω σου

και σε έκρυψε, από της γης, τα φωταγώγια .

Σε βρήκε ανυποψίαστο στις ανεμελιάς την πλάνη

και σε απήγαγε .

Έμεινες στο πέπλο σου κρυμμένος,

μιλιά δεν έβγαλες .

Σε αναζήτησα σε γη και ουρανό,

μα δεν σε βρήκα .

Ζωντανούς, πεθαμένους ρωτούσα,

μα σε αγνοούσαν.

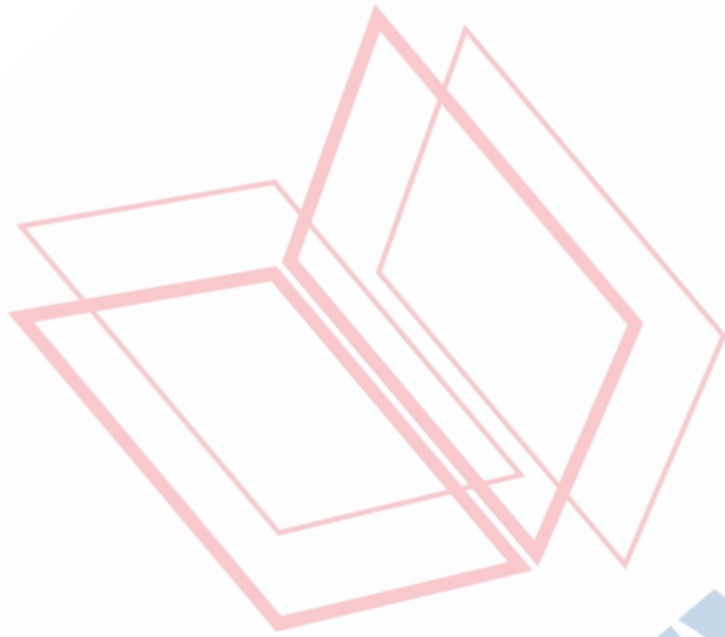
-Πού είσαι; Φωνασκούσα!

Μοναχό, βάλσαμο ψυχής, η εικόνα σου.

Παρηγοριά μου, η σκέψη σου.

Προστάτης μου, η αδιόρατη παρουσία σου .

Δύναμη αντοχής, η επανένωση μας...



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

“Κύκνειον ἄσμα”

ο ἥλιος ἔφυγε
και ἦρθε το σκοτάδι
η πόλη κόκκινη ἔγινε
το χρώμα του αίματος και της αγάπης.

Εμείς οι ἄνθρωποι διαλέγουμε
το κόκκινο της μοίρας μας
το αίμα, η αγάπη;
ο θάνατος, το πάθος;

Εμείς οι ανελέητοι
το κόκκινο διαλέξαμε
το κόκκινο που ρέει, που χύνεται, που χάνεται
και χάνουμε ψυχές, δίχως αμαρτία.
Οι τύψεις πήραν δρόμο
και το θράσος βρήκε εστία.

Το κόκκινο δε φάνηκε πολύ καιρό ακόμα,
μα αντί ποτέ δεν εἶπε, δεν στρώθηκε στο χώμα.
Βρήκε τάφο την ελπίδα μας, την ἔθαψε βαθιά*
δεν ἄφησε τον ἄνθρωπο να δείξει ανθρωπία.

Αυτή η γενοκτονία του ἄμαχου συμμάχου
ἔδειξε δόλο, απονία, ἓνα σκιασμένο λάθος--
χώρισε μάνα ἀπο παιδί, ἀπό τη κάθε πόλη.
Η αρχή της δυστυχίας επισκίασε την γη ὅλη.

«Λάβετε θέσεις»

Ο ήλιος λάμπει εκεί ψηλά αλλά εσύ φεγγοβολάς

Όνειρα βλέπεις σε κάθε γωνία, ενώ οι άλλοι θέλουν να σε φέρουν πίσω στη Γη

Μα εσύ δεν πτοείσαι και το μυαλό σου πατάει Αρειανή Γη

Φεύγεις για την Ανδρομέδα ταξίδι μακρινό

Το στόμα σου γεμίζει αστέρια μέσα σε κάμπους φωτός

Μα οι θυμωμένες Αέριες του Άρη πίσω σε διεκδικούν

Βλέπεις τους έλειψαν οι ιστορίες που τους έλεγες για την Γη

Και στο Φόβο και τον Δείμο το παιχνίδι με τους αστεροειδείς

Μα εσύ, στον Άρη δεν ανήκεις

Αλλά, ούτε και στη Γη

Προστάτης λέει η προφητεία να σταθείς

αθηνιόνισ
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

«Λαβύρινθοι»

Βυθισμένη στο βουητό των σκέψεών μου
στην τρύπα του μυαλού μου
προτάσεις με καμία αλληλουχία
ασύνδετα σχήματα
μα όλων των ειδών τα σχήματα
η πραγματικότητα φαντάζει μακρινή

Λαβύρινθοι
τρέχω περικυκλωμένη από αδιέξοδα
οδηγός μου η κριτική τους
αισθάνομαι το κενό
επιδιώκω να το συμπληρώσω

Ασύδοτη
αυτοκαταστροφική διαδικασία
κουραστικά ακατάπαυστη
δεξιά αριστερά αριστερά δεξιά;
άφαντος ο χάρτης
έχω κουραστεί πια

φτάνουμε;

[που;]

- Δήμητρα Αρβανίτη

ΛΑΒΩΜΕΝΗ ΒΑΡΚΑ

Ελάτε, καλώς ήρθατε
στην έρημη ακτή μου,
βραχάκι πάρτε για σκαμνί
κι ακούστε τη ζωή μου...

Δεν είμ' εδώ από παλιά
αλλού η γενέτειρά μου,
«μάστορα» λέγαν τον μπαμπά
και «τέχνη» τη μαμά μου...

Ήμουν μικρό, ήμουν γλυκό
και τρισχαριτωμένο,
είχα και ξύλινα κουπιά
κολύμπι να μαθαίνω...

Καλό ήμουν και βολικό
και όλους τους χωρούσα,
μεγάλους, γέρους και παιδιά
όλους τους σεργιανούσα...

Έτσι επέρναγε ο καιρός
στην παιδική μου φάση,
μέχρι που μ' είδε ένας ψαράς
κι ήρθε να μ' αγοράσει...

Με πήγε στο λιμάνι του
και άγκυρα μου βάζει,
μήπως του φύγω ξαφνικά
και ψάρια πως θα βγάζει;...

Αγάπη μου' δωκε πολλή
και δώρα με γεμίζει,
δίχτυα, αγκίστρια, πετονιές
απλόχερα χαρίζει...

Έτσι επέρναγε ο καιρός
στην ώριμή μου φάση,
κι οι δυο δουλεύαμε πολύ
τα ψάρια για να πιάσει...

Ψαράς καλός και γελαστός
όλοι τον αγαπούσαν,
και δόλωμα τα ψάρια του
δικό του προτιμούσαν...

Έτσι επέρναγε ο καιρός
στης θάλασσας τη ράχη,
ψαράς, βαρκούλα και κουπιά
και ψάρια ό,τι λάχει...

Πέρνα και πέρναγε ο καιρός
και η καρδιά του εσφίγγει,
άσπρα τα μαύρα του μαλλιά

και το κουπί του αφήκει...

Γαλήνη μέσ' απ' την καρδιά
στο πρόσωπό του εφάνη,
κι η βάρκα του επέστρεψε
λίγο προτού πεθάνει...

Κι εμέ που βλέπετε εδώ
που είμαι αραγμένη,
τιμώ τον καπετάνιο μου
κι ας είμαι λαβομένη...

αθημπνίσια
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΛΑΘΟΣ

Σκουλήκια σέρνονται
πλευρίζουν σαν αναρριχώμενο φυτό
γλείφουν τη γλύκα των χειλιών
μαγαρίζουν τις σκέψεις
εισχωρούν στα άδυτα
δεν τρέφουν κανένα σεβασμό.

Σε κατατρώνε
λαβώνουν τις αντοχές σου.

Δεν κάνουν διακρίσεις.

Τα λυπήθηκες
δεν τα έλιωσες
όταν έπρεπε.

Εικόνες
αρχαίας τραγωδίας
με ψήγματα κωμωδίας.

«Λανθάνουσα Τέχνη»

Παλεύουμε από μικροί
Αγωνιζόμαστε να κρατηθούμε
Από μια κλωστή
Να αποδειχθούμε λανθασμένοι
Αξίζει να ζήσουμε
Με την σημασία όμως του βίου,
Η οποία λανθάνει...

Πώς μπορώ να γαντζωθώ από αυτό το υπόλειμμά,
Το υπόλειμμά της όρεξής μου για ζωή;

Η τέχνη είναι αυτή που επιδιώκει να κρυφτεί
Και στην πορεία αποτυγχάνει παταγωδώς
Προσπαθεί να μας αποφύγει
Φοβούμενη μήπως την διαφθείρουμε,
Ορμώμενοι από μια αρχέγονη επιθυμία
Να την αξιοποιήσουμε σε σημείο φθοράς
Και να την κάνουμε να ξεχειλίζει από εγωκεντρισμό

Αυτή μας κρατάει εν αγνοία της στη ζωή,
Παρέχοντάς μας όχι μόνο αυτά που ποθήσαμε
Αλλά και όσα ονειρευτήκαμε.
Όλα όσα ακούγονταν τόσο παράλογα
Που παρέμειναν ανέκφραστα,
Που δεν τολμήσαμε να ξανασκεφτούμε,
Να τα αναλογιστούμε νηφάλιοι,
Αφυδατωμένοι από κάθε σταγόνα θάρρους.

Η τέχνη μας κρατάει ζωντανούς,
Είμαστε προθύμως έρμαιιά της
Στη ζωγραφική που βλέπουμε τον κόσμο
Μέσα από τα μάτια ενός άλλου θνητού
Στον χορό που εκφράζονται σκέψεις
Τις οποίες δεν τολμούμε να ξεστομίσουμε
Και όλες οι άλλες που μας κρατάνε στη ζωή
Την στιγμή που εμείς τις υποβαθμίζουμε

Δεν ξέρω αν είναι ευχή ή κατάρρα
Που είμαστε φτιαγμένοι να αισθανόμαστε
Τα πάντα τόσο βαθιά

Η τέχνη που μας ρίχνει το σχοινί
Και μας τραβάει από αυτή
Την απύθμενη άβυσσο της μιζέριας μας
Αυτή υποκινεί τα νήματα,
Αυτή μας εξουσιάζει και ταυτόχρονα
Υποτάσσεται σε εμάς τους ίδιους...

Λεφτά και Τέχνη

Χρυσά νομίσματα πετά ο Καίσαρας στον μονομάχο
Και θαυμάζει το αίμα που κυλά
στα μάτια τα δάκρυα του...

«Τώρα ας βγει ο επόμενος!»

Θαυμάζει το κοινό τον ταυρομάχο

Χειροκροτά με δέος τα κόλπα

και αναστενάζει με το αναμενόμενο μοιραίο.

Μα στην κηδεία του δε βρέθηκε κανείς.

Ποιος μπορεί να κρίνει τα συναισθήματά σου;

Ποιος μπορεί να κρίνει τα βιώματα σου;

Ποιος μπορεί να βάλει τιμή σε σένα

και να σε κοστολογήσει;

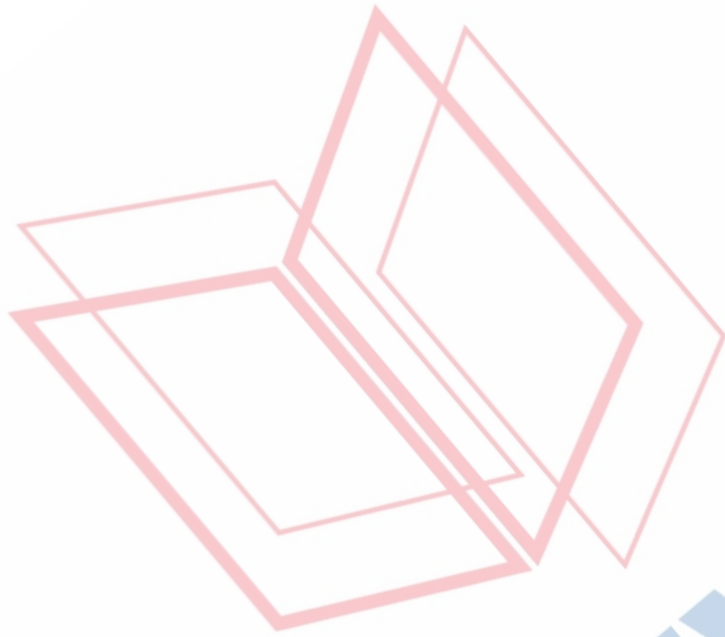
Για να σε πωλήσει σαν σκλάβο στο παζάρι της ζωής;

Αν γράφεις,

γράφεις για να φτύσεις το νερό που σε πνίγει...

Δεν ακολουθείς οδηγίες και δεν περιμένεις ανταμοιβή...

Ντροπή στον μονομάχο που κοιτά τον Καίσαρα και
χαμογελά..



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Λίγος ουρανός

Πόσο μου λείπει να πιστεύω στο αύριο

Να περπατώ με ένα δισάκι γεμάτο χρώματα στον ώμο

Να περπατώ χωρίς να ξέρω που πηγαίνω

Να ξέρω μόνον ότι ψάχνω ουρανό

Έναν ουρανό γαλάζιο που να θυμίζει θάλασσα

Μα δεν ξέρω πια που είναι αυτός ο ουρανός

Και περπατώντας έχασα και το δισάκι

Κι έμεινα μόνη

Μέσα σε έναν κόσμο χαοτικό

Σε έναν κόσμο χωρίς ουρανό

Με μόνη ανάμνηση ένα παιδικό χαμόγελο που κοιτάει στον ουρανό

Αυτό το παιδί ήξερε τον δρόμο

Αλλά περπατώντας τον ξέχασε

Μα ευτυχώς για μας

δεν λησμονιούνται τα μάτια της ελπίδας

Σώματα

Στο βάθος αγνοφάινεται ένα σώμα

Αυτό το σώμα δεν έχει πρόσωπο

Από πίσω άλλο ένα

Κι άλλο ένα

Όμοια μεταξύ τους, χωρίς μιλή, χωρίς ζωή

Και κάποτε μια νυχτιά τα σώματα έγιναν πολλά

Κορμιά χωρίς ζωή

Χωρίς μάτια, χωρίς αφτιά

Κονηγοῦσαν μιαν ἔρημο

Μιαν ἔρημο κατάλευκη

Κι όταν ἔφτασαν στην ἔρημο προσπάθησαν να την κολυμπήσουν

Όλοι μαζί

Τόσα αδιάφανα σώματα πάλευαν

Και συνέχιζαν να παλεύουν

Κι όταν δε τα κατάφεραν απλά συνέχισαν να περπατούν

Μα πόση ζωή θα τους ἔδινε μια θάλασσα να κολυμπήσουν;

Κορνάρου Αιμιλία

«Λουλούδι που δεν άνθισε»

Εγώ σε ερωτεύτηκα, για εσένα όμως ποτέ δεν έμαθα.

Είναι σαν ένα λουλούδι που δεν άνθισε

και ποτέ δεν μπόρεσα να δω την ομορφιά του.

Γυρίζεις συνεχώς στο νου μου ως κάτι που έχω αφήσει ημιτελές.

Τί και αν;

Τί και αν άνθιζε και μαραινόταν;

Τότε θα ζούσα ήρεμη,

λυπημένη αλλά ήρεμη.

Τώρα όμως, η καρδιά μου ράγισε από κάποιον που δεν την κατείχε ποτέ.

Βέβαια ποτέ δεν ξέρεις, εγώ θα περιμένω μέχρι την επόμενη άνοιξη.

Η ζωή κάνει κύκλους και ίσως ξανασυναντηθούμε.

ΜΑΜΑ ΠΟΝΑΩ

Βράδυ.....

Ταξίδευα για να σε δω, λαχταρούσα να σε φτάσω

Μα στο λάθος τραίνο επιβιβάστηκα, εκείνο του θανάτου

Σκεπτόμενη στο βαγόνι μου, στο παράθυρο ακουμπούσα

Στο σκοτάδι ε βυθίστηκα, την αγκαλιά σου αναζητούσα

Να σου στείλω όταν φτάσω μου έλεγε, μα εγώ σε αγνοούσα

Ως που ακούστηκε το Μπαμ και μες τις φλόγες κολυμπούσα

Μαμά πονάω ούρλιαζα με την ελπίδα να με σώσεις

Ενώ δίπλα μου κείτονταν νεκροί τόσοι πολλοί μα τόσοι

Ψυχές εγκλωβιστήκανε σε εκείνο το βαγόνι

Μαμά μας δολοφόνησαν, αλλά εγώ σε ψάχνω ακόμη

Δάκρυ, αίμα και απόγνωση πλημμύρησαν το τραίνο

Ποιος άραγε αποφάσισε να μην πατήσει φρένο?

Γονάτισε η Άνοιξη μες την νύχτα αυτή

Τα χρώματα της βάφτηκαν με κόκκινο και γκρι

Απόκοσμη σιωπή παντού κυριαρχεί

Θεριεύει η οργή για όλους εμάς που μέinaμε για πάντα εκεί

Μαμά Πονάω

Από κει ψηλά για πάντα θα φωνάζω

Η «Ελλάδα μου» να ακούει, που μέσα μου σπαράζω

Πονάω Μαμά

Πονάω...

Μάντεψε ποιος

Μοιάζουμε με απελπισμένες ελπίδες και
με λόγια που δεν έχουν ειπωθεί.

Μοιάζουμε με απαντήσεις σε άγνωστα ερωτήματα.

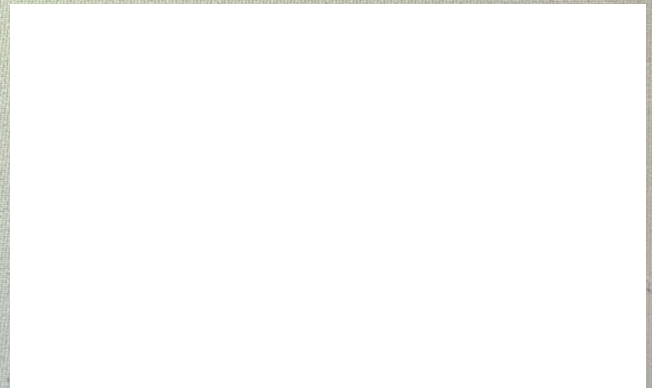
Θέλουμε να ζήσουμε όνειρα που δεν έχουμε ακόμα ονειρευτεί,
να ταξιδέψουμε έξω από τα στενά όρια του αύριο.

Θέλουμε να πετάξουμε με τα φτερά της φύσης σε ένα σήμερα
γεμάτο ρύπους.

Μπορούμε;

Είμαστε ένας αχανής ωκεανός από φόβους και αμφιβολίες./
Είμαστε ωστόσο λουλούδια με όλα τους τα αγκάθια
και παράθυρα χωρίς κουρτίνες.

Τι είμαστε;



Ματωμένες ράγες

Ποσό γρήγορα περνάς
Και ξωπίσω δε κοιτάς
Τα χαλάσματα που αφήνεις

Παίρνεις γέρους και παιδιά
Στη δική σου αγκαλιά
Και τα όνειρα αυτά
Μ' ένα χάδι σβήνεις

Και όταν έρθεις από δω
κάθομαι και νοσταλγώ
Το γαλάζιο ουρανό
Που μες στο μαύρο κρύβεις

Παγώνεις το χρόνο ξαφνικά
Και φέρνεις δίπλα σου νωχελικά
Χαμόγελα και βλέμματα βουβά
Που πλέον έγιναν στάχτη και φωτιά.



Μαύρη πολιτεία

Λένε πως παλιά ήταν ζωντανή η μαύρη πολιτεία

Μια πόλη βυθισμένη στη στάχτη

Δίχως φως

Δίχως φωνές

Μόνο ψυχές τριγυρίζουν πλέον στους ερημωμένους

δρόμους της

Και έπειτα υπάρχουν και εσύ

Γεννημένος σε μια πόλη ξεχασμένη στον χρόνο

να ζεις τρεφόμενος από τα όνειρα μιας άλλης

εποχής

Ακόμα ζωντανός λόγω της ελπίδας

Μην νομίζεις όμως ότι είναι καλύτερη η ζωή στις

ουτοπίες

γιατί εκεί

διψάς για το όνειρο

Με θέα το άγνωστο

Η νύχτα έφερνε την ήμερα

Μια μέρα γεμάτη ανατροπές.

Ο κόσμος είχε βυθιστεί στα δίκτυα της οθόνης

και εσύ προσπαθούσες να ξεφύγεις.

Οι φωνές φόβου διαπερνούσαν τους τσιμεντένιους τοίχους,

αναζητώντας όλοι μαζί το χέρι βοήθειας πεσμένοι στα πατώματα.

Κανείς δεν γνώριζε το μέλλον,

αλλά εσύ το κοιτούσες...

αθηνάπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Μεταίχμιο

Βυθίζομαι

Όσο τα βράχια που μάτωσαν τα χέρια μου γελούν

Βυθίζομαι

Όσο το γέλιο παιδικών αναμνήσεων αντηχεί στα αυτιά μου

Βυθίζομαι

Όσο η ζέστη παγώνει τον πάγο

Κι όσο ο πάγος θερμαίνει τη ζέστη

Βυθίζομαι

Ανάμεσα στη νύχτα που γυρνούσα και τη μέρα που κοιμόμουν

Ανάμεσα στη γη που κολύμπησα και στο νερό που πάτησα

Ανάμεσα στο άσπρο που με θύμωνε και το μαύρο που με γαλήνευε

Ο ήλιος μαλώνει με τη θάλασσα ποιος θα με πνίξει πρώτος

Στο Μεταίχμιο

Ανάμεσα στη ζωή που με λάβωνε και τον θάνατο που με χαίδευε

Κάπου ανάμεσα στην άκρη και το κέντρο

Κάπου χάθηκα εγώ και έχασα εμένα

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Νύχτα περάσανε
Με σαπιοκάραβο
Τα σύνορα , νέα πατρίδα
νέα ζωή , πέντε παιδιά
και δύο γονείς ,
το πιο μεγάλο άφησε εκεί
μια αγάπη τρυφερή
το πιο μικρό κλαίει
τις νύχτες στα κρυφά
για το σκυλάκι του
που το φώναζαν FREE
να βρήκε άραγε
σήμερα φαΐ ;



Γιατί να πρέπει να κρατιέμαι;

Γιατί να μην μπορώ να εκφράζομαι;

Ένα τεράστιο “Γιατί;” κυριαρχεί το μυαλό μου .

Η χώρα μου, ο πολιτισμός μου, πάει χάλασε.

Πλέον δε ζούμε σε μια πολιτισμένη χώρα,

Αλλά σε μία που καταστρέφει τον πολιτισμό της τελικά.

Γιατί να ζω;

Γιατί να υπάρχω

Αυτό το μεγάλο γιατί θα παραμείνει

Μέχρι να μπορώ να είμαι εγώ

Μέχρι το εγώ να είναι αποδεκτό

Μέχρι το αποδεκτό να είναι για όλους

Μέχρι το για όλους να μην σταματάει στους λευκούς ή στους μαύρους

Μέχρι οι λευκοί και οι μαύροι να είναι ένα

Μέχρι το ένα να παραμείνει ένα.

~Μία ανιδιοτελής αγάπη~

Να ζούμε κάθε μέρα σαν να είναι η πρώτη μας φορά μαζί
Να περιμένουμε ανυπόμονοι να δούμε την αυγή
Δεν ξέρω αν ήχανε τυχαίο ή αν ήχανε γραφτό
Σε ερωτεύομαι, παράφορα αυτό είναι το σημαντικό
Είναι περίεργο το πόσο κοντά μου σε νιώθω
Σαν να είσαι ένα κομμάτι μου, σαν να είσαι μαζί μου, εδώ
Σου είπα να μείνεις για λίγο, αλλά για πάντα εννοώ
Ο χρόνος περνάει, ας το ζήσουμε εσύ και εγώ
Τίποτα δεν είναι δεδομένο ούτε καν αυτό
Ανα πάσα σιχμή μπορεί να χαθούμε και οι δύο
Σε ένα έρημο νησί, χωρίς καμία συσκευή
Μακριά από όλους και απ' όλα
Χωρίς να μας ενδιαφέρει η επιστροφή
Να ζούμε μόνο το τώρα, μόνο την σιχμή
Θα ξεκινήσουμε από το λίγο και θα ζήσουμε μια ζωή
Μια ανιδιοτελής αγάπη, το αιώνιο σ' αγαπώ
Αυτό ήθελα μονάχα να συμβεί
Να είμαστε ένα, μόνο εσύ και εγώ

« Μια Εκδρομή»

Στα πρόθυρα της ατέρμονης αβεβαιότητας στέκεται το τώρα
Αδιάφορο φαντάζει το σήμερα θαρρείς
Μα είναι Κυριακή πρωί

Η ώρα σήμανε Ζωή
Αυτή η αισθητά γνωστή αναδρομή
Που τη σκέψη ύπουλα ξεγυμνώνει
Αφήνοντας την ψυχή να ελπίζει πως γλιτώνει

Μα είναι Κυριακή πρωί
Σαν να μπαίνει άξαφνα μια παύση στη ρευστότητα της στιγμής
που με ορμή θα συναντούσε την άρνηση της αποδοχής

Κι αυτή η σιωπή γλυκά ανατριχιαστική
Αναζητά κρυφά τη συντροφιά της σκέψης σου
Σε κάθε ευάλωτη ρωγμή

Και σαν ο ήλιος πια κρυφτεί
Το διχασμό ναρκώνει
Μα ετούτος ο φόβος το θύμα του
Και πάλι εκεί θα καρτερεί...

Γι' αυτό πριν στρίψεις το τιμόνι
Στάσου για λίγο να αναρωτηθείς
Ζεις ή απλώς επιβιώνεις;

ΜΙΑ ΕΥΧΗ

Οι δρόμοι σου είναι όλοι ανοιχτοί
Είναι τα φώτα δυνατά στα βήματά σου
Βάλε εσύ σε μία τάξη τα όνειρά σου
κι εγώ σου δίνω μια παντοτινή ευχή:

Νά' ναι η ζωή σου ένα ιπτάμενο χαλί
να σε πηγαίνει όπου ονειρεύεσαι τα βράδια
Νά' χεις μαζί σου μόνο ήλιους και φεγγάρια
να προστατεύουν τα όνειρά σου απ' τη βροχή

Οι δρόμοι σου είναι όλοι ανοιχτοί
Όλες οι γέφυρες για σένα είναι φτιαγμένες
οι τύχες οι καλές για σένα φυλαγμένες
κι εγώ σου αφήνω στο χαρτί μία ευχή:

Νά' ναι η ζωή σου ένα ιπτάμενο χαλί
να σε πηγαίνει όπου ονειρεύεσαι τα βράδια
Νά' χεις μαζί σου μόνο ήλιους και φεγγάρια
να προστατεύουν τα όνειρά σου απ' τη βροχή

Μια λέξη μοναχά..... Ειρήνη

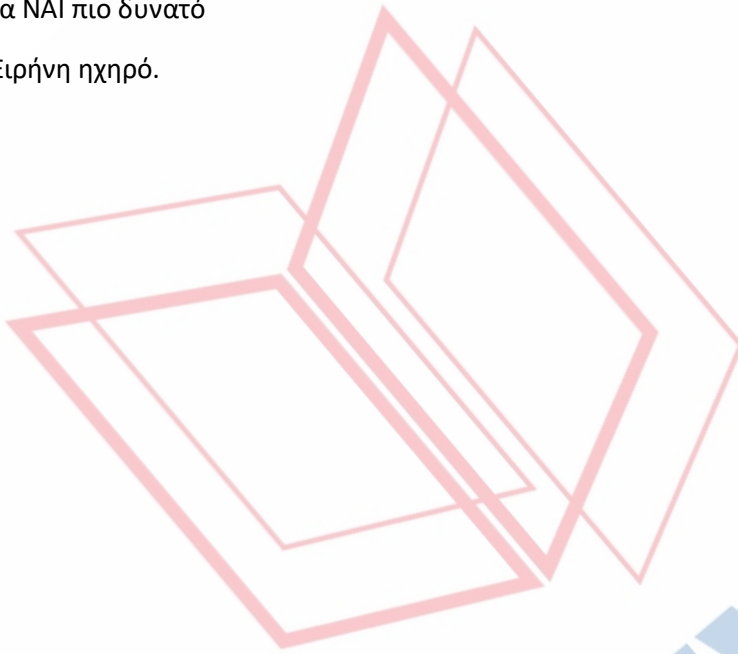
Ο πόλεμος σιγαλία φέρνει
λύπη και πόνο μοναχά
οι ήχοι μονάχα είναι
ό,τι πιο λυπητερό
αφού οι πυροβολισμοί
η εκτόξευση ρουκετών,
οι βομβαρδισμοί και το κλάμα
αντηχούν στη σιωπή.
Τον κόσμο στεναχωρεί
και αυτός εκεί
δεν παίρνει είδηση
τι γίνεται εκεί.

Μονάχα τα παιδιά
Μονάχα τα παιδιά
μπορούν να χρωματίσουν
και πάλι το φεγγάρι φωτεινό
και να σβήσουν τους ανθρώπους που ξεψυχούν
με την προσπάθεια να σώσουν
γι' αυτούς κάτι μοναδικό.

Όλοι μαζί μονάχα
τον κόσμο θα αλλάξουμε
τα παιδιά με αρχηγούς.
Μικροί, μεγάλοι
όλοι ενωμένοι
και θα σβήσουμε τελείως

τον πόλεμο αυτόν.

Όλοι μαζί μονάχα θα πούμε
ένα ΟΧΙ δυνατό
στον πόλεμο τον φρικιαστικό
και ένα ΝΑΙ πιο δυνατό
στην Ειρήνη ηχηρό.



αθηνιάνισις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μια οικογένεια αστική
Μια κοινωνία βιαστική
Μια ζωή απαιτητική
Και σκέφτομαι εγώ ως παιδί:
Μ' αρέσει που έχω αδελφή
Έστω και λίγο πιο μικρή;
Ή μήπως ο μεγάλος αδελφός
Προστάτης είναι και αρχηγός;

Με συμβουλεύει η μαμά
Και με κοιτά αγαπητικά
Έτσι αισθάνομαι σιγουριά
Μες του μπαμπά την αγκαλιά
Που μ' αγκαλιάζει δυνατά
Μιλώντας πάντα ηχηρά!

Μια οικογένεια αστική,
Συνηθισμένη, αληθινή,
Με δύναμη και με πυγμή
Με μεγαλώνει ως παιδί
Και με διδάσκει αρετή,
Αγάπη, πρόοδο, υπομονή!

Μια σκέψη

Γράμματα, λέξεις στη σειρά,
Τί δύναμη κρατάνε;
Σε μια στιγμή η θορυβώδης τάξη
κι ο καθηγητής που γράφει κάτι πράξεις μαθηματικές
βυθίζονται στη σιωπή,
γίνονται αγάλματα.
Κι εγώ πλανιέμαι ανάμεσά τους
-σκηνή θεατρική-
Σ' ένα βλεφάρισμα μονάχα ,
οι σκέψεις μου γίνονται λίμνη,
τοπίο παγωμένο
Και βλέπω τα χνώτα μου σαν ανασαίνω
Και τυλίγομαι στην καταχνιά.

Έχω γίνει ένα με την χιονοθύελλα που τα ρημάζει όλα,
Έχω γίνει ο αέρας που φυσάει.
Και μέσα σε αυτή την αίθουσα
με τα στοιχισμένα αγάλματα έχω γίνει ήλιος και φεγγάρι.
Παρατηρώ καθώς οι σκυμμένες φιγούρες λιώνουν πάνω στα ανοιγμένα
βιβλία,
με εκφράσεις που παραμορφώνονται.
Κανένα ίχνος ύπαρξης,
Ένα πάτωμα μονάχα και θρανία
καλυμμένα με σκιές, αναμνήσεις,
λιωμένο μάρμαρο.

Τί δύναμη κρατάν οι λέξεις;
Μετατρέπουν το όνειρο σε πραγματικότητα και την πραγματικότητα σε όνειρο.
Δίνουν στα χέρια σου τις απολήξεις όλων των νημάτων που κινούν τον κόσμο.
Καταστρέφεις και δημιουργείς.
Το χαρτί μετατρέπεται σε πύλη και το μολύβι σε κλειδί.

Μιά σταλία Έρωτας

Τρεις μήνες πέρασαν κιόλας
Τρεις μήνες μακριά σου...
Αλλά μου είναι αδύνατον να ξεχάσω
Πάνω στο κορμί μου τη ματιά σου.

Ποιός θα το φανταζόταν ;
Εγώ να θέλω εσένα
Κι όμως καρδιά μου πίστεψέ με
Σε θέλω όσο κανέναν.

Μήπως είναι γραφτό μας ;
Εγώ κι εσύ μαζί ;
Γιατί δεν μπορώ να σε βγάλω απ' το μυαλό μου ;
Γιατί , γιατί , γιατί ;

Κάθε βράδυ κοιτάω τα αστέρια ψηλά στον ουρανό
Εκλιπαρώντας το φεγγάρι
«Σε παρακαλώ θέλω να τον ξαναδώ
Κάνε μου έστω αυτήν την χάρη».

Θα 'θελα να 'ξερα
Αλήθεια με σκέφτεσαι καθόλου ;
Γιατί για μένα είναι αδύνατον
να σε βγάλω από το μυαλό μου.

Η καρδιά μου είναι δικιά σου
Το κορμί μου στο έλεος σου.
Να προσέχεις από δω κι εμπρός
Γιατί ό,τι ήταν δικό μου τώρα είναι δικό σου.

Κι αν δεν είμαστε μαζί του Αγίου Βαλεντίνου
Μην στενοχωριέσαι μοναδική μου αγάπη
Διότι η σκέψη σου και μόνο μου είναι αρκετή
Για να κοιμάμαι κάθε βράδυ.

Στα κρύα βράδυα του χειμώνα
Με τα σύννεφα να σκορπίζουν το σκοτάδι
Θα 'θελα να 'μαстан μαζί
Αγκαλιά στο κρεβάτι όλο το βράδυ.

Στα καυτά πρωινά του καλοκαιριού
Σε ένα χωριό μακριά απ' την Αθήνα
Θα περιμένω του χρόνου να σε δω
Στης δροσερής θάλασσας την καντίνα.

Μια στιγμή αρκεί

Μια στιγμή αρκεί
για να αλλάξουν όλα.
Μοναχά μία.

Προσπαθείς να ζήσεις
μα ο χρόνος δε σε αφήνει.
Τρέχει!
Σα δρομέας στο στίβο του θανάτου που προσπαθεί να κατακτήσει ένα παγκόσμιο ρεκόρ.

Τόσα πολλά σε μόλις μια στιγμή.
Εικόνες περνούν από μπροστά σου, στιγμές, αναμνήσεις
Σαν βουβός κινηματογράφος και 'συ πρωταγωνιστής της δυστυχίας σου.

Αρκεί μια στιγμή...
Μια στιγμή που κρατά αιώνια
Που σε βαραίνει καθημερινά.
Από την ευτυχία βρίσκεσαι στο απόλυτο χάος
στον πυθμένα της ζωής, αδυνατώντας ίσως να αναδυθείς.

Μια στιγμή αρκεί
για να αλλάξουν όλα.
Μοναχά μία...

αθηνάπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Μίσος - όχι μίσος

Μια στιγμή κρατά κάθε της ποίησης μαρασμός
και εσύ, σαν τη πρώτη πανσέληνο, έρχεσαι και φεύγεις.
Παροδική ανάμνηση - βαραίνει κάθε σώμα που προσπαθεί τη λήθη να
αγγίξει.
Άδριοι στίχοι μα πιο άδεια η καρδιά ενός παιδιού που σταμάτησε να
ονειρεύεται.
Ο ήχος από το παλιοκαιριασμένο πιάνο χαμήλωσε και επικρατεί μια
άβολη σιγή.
Η σιγή του παρελθόντος στοιχειώνει τη πτυχή του εαυτού σου - εκείνη
που κρύβεται καλά πίσω από ποιήματα σ'ένα ράφι ξεχασμένα.
Μέσα σε εκείνα που αλλοιώθηκαν με τη πάροδο του χρόνου και σε
αυτά που άνοιξαν δύο κρύες καρδιές μια κάποια νύχτα του Δεκέμβρη.
Απροσδιόριστες μνήμες χαμένες σε μια Τρίτη δανεική και μάτια κενά
στου δωματίου την άδεια γωνία.
Θαρρείς πως ενθυμήσεις του παρελθόντος σημάδι αφήνουν στις ζωής
τις διαδρομές, πως στιγμές αρκούν να διαγράψουν κάθε του
μέλλοντος πνοή.
Μίσος- όχι μίσος- μα ένα αδίστακτο παράπονο μ'ακολουθάει, με πνίγει
σε κάθε απόπειρα πίσω να αφήσω των ανθρώπων τα δεινά.
Μάταιο, ίσως αναπόφευκτο, το μίσος-όχι μίσος- σ'εκείνους να αφήσω.

Μόνο για λίγο

Κι όσο οι γλυκές οι μυρωδιές
πλημμύριζαν το σπίτι
και τα λαμπιόνια άστραφταν
σαν ουρανού αστέρια
όψεις αγάπης μακρινές
ήρθαν στα δυο μου χέρια.

Σκεπάσανε το πρόσωπο
σφάλισαν τα μάτια
θύμησες αχαλίνωτες
ολόλευκες σαν άτια,
με οδηγούν στη Βενετιά
που μου 'χες παραγγείλει
διαμάντια και χρυσαφικά
μπακίρια και ασήμι.

Φωνή βραχνή απόκοσμη
μου σιγοτραγουδάει
την Άγια Νύχτα όπως παλιά
τον πόνο μου κεντάει.

Το άρωμα σου χάθηκε
έσβησε η μορφή σου
στα δάχτυλά μου έκλεισα
την απαλή φωνή σου,
σαν με νανούριζε γλυκά
«Γιαβρί μου, αποκοιμήσου».

Πώς λαχταρώ τα χάρδια σου
τα στοργικά φιλιά σου
την αγκαλιά σου τη ζεστή
τη σπάταλη καρδιά σου.

Δάκρυα αρμυρά στη θύμηση
βουβά αργοκυλάνε
θάλασσες γίνονται άβαθες
σειρήνες τραγουδάνε.

Νεράιδες χορεύουνε
στον φεγγαριού τη λάμψη
πάνω στα κύματα, έλεγες,
πριν να γλυκοχαράξει.

-Μείνε για πάντα
-Δεν μπορώ
-Μείνε έστω για λίγο
-Μόνο για λίγο, τζιέρι μου,
και ύστερα θα φύγω

Τραβώ τα χέρια για να δω
τα καστανά σου μάτια
που καθρεφτίζουν πρίγκιπες
μάγισσες και παλάτια.

Μα χάθηκες σαν όνειρο
σβήσανε τα λαμπιόνια
που μοιάζαν μ' άστρα ουρανού
στον έλατου τα κλώνια.

Μόνο να την προσέχεις

Η λαμπρότητα σε τούτη τη ματιά σε σαγηνεύει,
μ' ένα ανάλαφρο χάδι το άγγιγμά του τη συνοδεύει.
Είναι μια πνοή ζωής που ποτέ της δεν παύει, μονάχα τη ζωντανεύει.
Και έτσι γύρω της όλη η πλάση την μαγεύει.

Ένα φως που την σκέπασε τη στιγμή που κοιμόταν
σου έδειξε τη λάμψη της που παντού της αντανακλόταν
αλλά και την αθάνατη χάρη της καθώς ονειρευόταν
πως καθόταν σε μια αμμουδιά και σε σκεφτόταν.

Και να 'ξερες τι δύναμη της προσφέρεις!
Το καρδιοχτύπι της έχεις αλλάξει και το ξέρεις.
Μην φύγεις, μην τη σκοτώσεις, δεν θα θες να το ξέρεις!
Να μείνεις μαζί της, μόνο να την προσέχεις...

ΜΟΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Πήρες το ρίσκο να τα πεις με τον Θεό
Βλέπεις, δεν έμαθες ποτέ το μάθημά σου
Μες στο μυαλό σου τριγυρνάς έναν σεισμό
να ξεπεράσεις προσπαθείς τα όριά σου

Στοιβες μπουκάλια να σου πίνουν τη ζωή
σε καταιγίδα σ' έχει βρει ξανά το βράδυ
Ψυχής ναυάγιο σε βρίσκει το πρωί
σε τρικυμία μ' ένα χάρτινο καράβι

Σε αναμνήσεις που ξεθώριασαν στο χθες
πάψε να δίνεις χαλασμένες εξηγήσεις
Σε μονοπάτια που δεν πάτησες ποτέ
άφησ' ελεύθερη τη σκέψη να βαδίσεις

Να κάνεις όσα λένε πως δεν γίνονται
νά' ναι η ζωή σου στελείωτη γιορτή
Αινίγματα να λύσεις που δεν λύνονται
να έχει νόημα για σένα κάθε αυγή

Κοίτα πώς φέρνουν Άνοιξη τα χελιδόνια
Μόνο χαμόγελα να δίνεις όπου πας
Είναι αυτή η ζωή που δεν κρατά αιώνια
Ψάξε ενέργεια για άλλα να σκορπάς:

Πώς να κρατήσεις μία θάλασσα στο χέρι
να ταξιδέψεις το όνειρό σου στ' ανοιχτά
Πώς να κρεμάσεις στον λαιμό σου έν' αστέρι
να σου φωτίζει κάθε βήμα σου μπροστά

Μπόνι και Κλάιντ

Και όπως καθόμασταν

Εγώ και εσύ

Απέναντι

Οι μάσκες πλέον περιττές

Κατάλαβα πως το μεγαλύτερο κόλπο

Ήταν το «για πάντα»

Όπως έβλεπα σε σένα

Τις δικές μου ανησυχίες

Τις δικές μου δυσκολίες

Όπως τα μάτια σου πρόδιδαν

Πως η μεγαλύτερή μας απάτη

Ήμασταν εμείς

Θυμήθηκα τότε που η αυγή κόντευε στον ορίζοντα

Όταν το πρωί ήταν κοντά

Και ενώ έχανα την ξιφομαχία

Πήγα να βγάλω το όπλο

Αλλά εσύ μου έπιασες το χέρι

Και μου έδειξες τον δρόμο για να φύγω

Και ενώ έτρεχα άκουσα μια κραυγή

Ησυχία

Και μετά βροντή

Μόνο τότε γύρισα να κοιτάξω πίσω

Και είδα τον καπνό του δυναμίτη

Τα ερείπια της έκρηξης

Ακόμα είδα στα μάτια σου

Μια γνώριμη λάμψη

Μια λάμψη που θαρρώ
Και τώρα στα δικά μου-αν κοιτάξω στον καθρέπτη- θα δω
Και τότε κατάλαβα
Πως φυγάς σαν κι εμένα είσαι κι εσύ

Φυγάς της ζωής
Χωρίς στέρεα πατρίδα
Που νιώθει πάντα ξένος
Ακόμα και κοντά σε γνωστούς
Που πληγώνει, που σκοτώνει ότι αγαπά
Πριν το σκοτώσει εκείνο πρώτο

Κλέφτης που κλέβει από τον κόσμο
Όσα πολλοί του υποσχέθηκαν
Όσα κανένας δεν του έδωσε
Κακούργος με καλή καρδιά
Που κατά βάθος το μόνο που αναζητά
Είναι κάπου να ανήκει κάποτε

Και για κάποιο λόγο
Δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό
Πως ίσως μέσα στα άπειρα κόλπα
Στα άπειρα ψέματα, στις άπειρες απάτες
Ήμασταν και εμείς
Το μόνο που νόμιζα αληθινό

Οπότε ίσως έπρεπε να το περιμένω
Πως ένας φυγάς σαν εμένα
Θα έκανε ότι κι εγώ να κάνω είχα σκεφτεί
Θα έτρεχε μόλις η ευκαιρία του δοθεί
Για το να φεύγεις πριν πληγωθείς

Πίστευα ήταν ο μόνος τρόπος να ζει κανείς

Οπότε κι εγώ βάζω το καπέλο μου

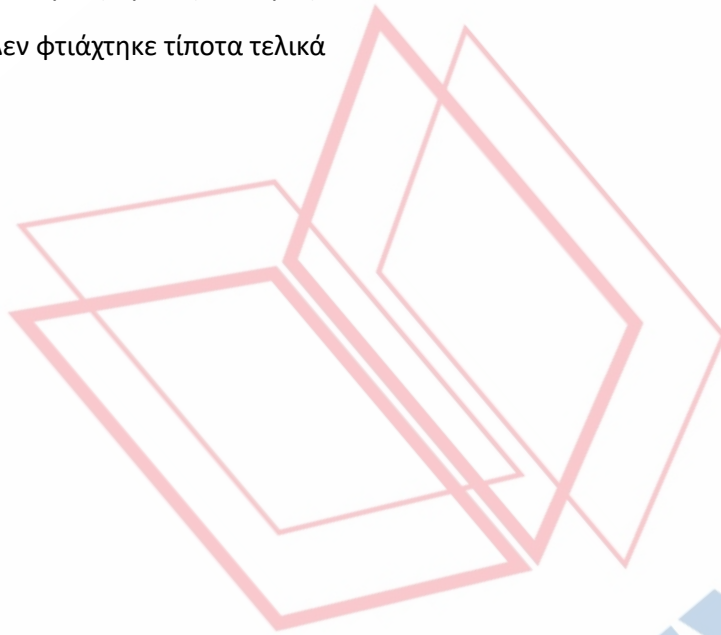
Και φιλώ την γη που κάποτε πάτησες

Το χώμα που τώρα μόνο μου απέμεινε από εσένα

Βάζω τα λεφτά στην τσάντα και τρέχω για άλλη μια φορά

Γιατί για φυγάδες σαν εμάς

Δεν φτιάχτηκε τίποτα τελικά



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

"Ναc αγανάc"

Μάδε ναc αγανάc κι εcου
τους φίλους και τους εχθρούc
που βήν καρδιά τους δέχουν
οχι και ναc ποθείc.

Μάδε ναc βοηθάc αυτούc,
τους καλούς και τους κακούς,
γιατι μια μέρα κι εcου
θα βοηθήc.

Αγάνα τούτο που'χειc
και μὴν αφήνec
διότι μια μέρα
θα το βαρεθec.

Μὴν κρίνec τότε πριν
το αρροαcειc
καλώς μὴν ορει να το
παραινενec.

Να γράψω;

Γιατί να γράψω, άραγε;

Λες και πρόκειται να εκφράσω τον εαυτό μου.

Αφού η βιτρίνα είναι αλεξίσφαιρη

και το όπλο μου ανίσχυρο.

Η αλήθεια μου... προσεκτικά θαμμένη.

Μη τυχόν ο υπεράνθρωπος αποδειχθεί καχεκτικός.

Σαν τους ποιητές και εγώ:

Θα γράφω για τον πόνο, τον έρωτα, τα πάθη

θα ταιριάζω λέξεις επιβλητικές

θα μετρώ στίχους με ευλάβεια.

Μέχρι τη μέρα,

που τα ποιήματα -που νόμιζα δικά μου- θα ξυπνήσουν

και θα πνίξουνε τον ξένο τους πατριό.

Νοσταλγία

Μια ανεξήγητη νοσταλγία με καταβάλλει

Περιηγούμενη στις αναμνήσεις

Μιας ζωής με πολλά πρόσωπα

Ο χρόνος τονίζει την ανάγκη θύμησης

Τον αδιάκοπο υπολογισμό της συνολικής επιρροής

Τη διάθεση σταθερότητας σε μια ανεξέλεγκτη φυγή,

διαπερνάει τη φοβία των αισθήσεων

Το μόνο που μένει είναι η αίσθηση της αιώρησης

Ένα επαναλαμβανόμενο όνειρο με απροσπέλαστη ουσία

Σε μια λεπτή ατμόσφαιρα

Σχεδόν ανύπαρκτη

Όπως κάθε μορφή ύπαρξης που διδαχτήκαμε

Ξένος

Νιώθω ξένος δίπλα σε γνωστούς,
Γνωστούς που είναι φίλοι και οικογένεια
Νιώθω ξένος στα ρούχα που φορώ,
Ξένος στα παπούτσια με τα οποία περπατώ,
Ξένος στα βήματα που κάνω.

Αναρωτιεμαι, τι είναι άραγε η ξενιτιά ;
Το να ζεις μακριά από την πατρίδα σου
Ή μήπως το να ζεις κοντά της ,δίπλα της ,
να πατάς τα χωματα της ,
Αλλά να νιώθεις πως δεν ανήκεις πουθενά ;

Τι και αν τελικά η ξενιτιά είναι απλώς ένα
συναίσθημα ;

Ο άγγελος μου

Πριν από δεκατέσσερα χρόνια ο ουρανός έγινε πιο γαλανός

Όμως ο δικός μου κόσμος άλλαξε εντελώς

Σα πουλί με ολόλευκα φτερά

έφυγες και χάθηκες μες τη συννεφιά

Άθελα σου γέμισες τη ζωή μου μοναξιά

Και την καρδιά μου άφησες με χίλια κενά

Τότε ο πόνος ήταν εμφανής στα καστανά της μάτια

Χωρίς να 'χει πια ένα στήριγμα κοντά της

Σήμερα παίρνω τα δάκρυά της

Και τα πλέκω με άσπρη κλωστή

Αισιοδοξία να εμφανιστεί

Μες τη μισή μας πια ζωή

Κάποια βράδια σε αναζητώ

και στον ουρανό μιλάω

Νιώθω πως βλαστημώ

κάθε φορά που το θεό κατηγορώ

Που δεν σε 'χω πια κοντά μου

Αχ και να μπορούσα να έχω άλλη μια αγκαλιά μπαμπά μου.

Ο αετός της λεγεώνας

(Σε 15σύλλαβο ιαμβικό ελεύθερο στίχο, 28/2/2023)

Της λεγεώνας σου, αδιάφορο πώς, ο αετός,
εχάθη... Μα, σε μάχη, πάρθηκε, από βάρβαρο,
που άλογά του και χάρμπες, δούλειψε μ' εξυπνάδα,
μα, τις άξιες κοόρτεις σου, αρρώστια τις θέρισε,
και γονατίσαν, έμβλημα που ξέπεσε σε κόφτει,
σαν στέκεις μπρος στο φράξινο, μισόσπαστο κοντάρι,
απόκαρδος, χτυπημένος, με μάτια βουρκωμένα,
με την επήγνωση στο νου, πως πρέπει πίσω να 'ρθει.

Θαμπάδα πάνωθέ σου, τον ήλιο κρύβει η σκόνη,
την ώρα που ομόνεις ή να τον βρεις ή να πέσεις,
εσύ, ο λεγεωνάριος, με την φτωχή την πείρα,
των εκστρατειών, των τσαντηριών, των ελιγμών τη μάχης,
που η γκαλέα σ' άναβε, καλίκια σε πληγιάζαν,
λουρίκι, που σε στένεβε, σκούτο, που σε λυγούσε,
πίλο και γκλάντιο, άτσαλα, που μεταχειριζόσουν,
που εκατόνταρχων φωνές, σου φαίνονταν μαστίγια...

Τι που στραβά σου βρήκανε κι άδικο σου φορτώσαν,
ίσως και να μην ήτανε, το φταίξιμο δικό σου...
Τι που οι γνώμες των γνωστών, σε έχουνε στοιχειώσει,
ίσως, δεν θα 'πρεπε, πολλή αξία να τους δίνεις...
Τι που φαντάστηκαν για σε, της συντριβής την ώρα,
ίσως, οι απαισιόδοξοι, πολλοί να 'ταν σιμά σου...
Τι που γονείς και στρατηγοί, πικρά σε κατακρίναν,
ίσως, να έχουν οι παλιοί, συνήθεια τα πραιτώρια...

Τι που σε χειριστήκανε, μισός ωσάν να ήσουν,
ίσως, ύπουλα σχέδια τους, σωστός, να τα χαλούσες...
Τι που απόφαση στραβή, με άλλων γνώμη πήρες,
ίσως, αν έμενες αργός, ανάγκη να τους είχες...
Τι που σκαιά σε βρίσανε, με λόγια τους χυδαία,
ίσως να είχαν βουτηχτεί, σε μάβρες ανασφάλειες...
Τι που καρδιές που πόθησες, στο τέλος σ' αρνηθήκαν
ίσως δεν έφτασαν στιγμές, για την τρανή αγάπη...

Ο άλλος βασιλιάς

Με διώχνεις σαν το δάκρυ που κυλά στο μάγουλο σου

Με διώχνεις σαν τον ήλιο που το σκοτάδι κυνηγάει

Με διώχνεις σαν να 'μαι άλλη, μια απλή περαστική και στη ζωή σου αδιάφορη.

Με διώχνεις..

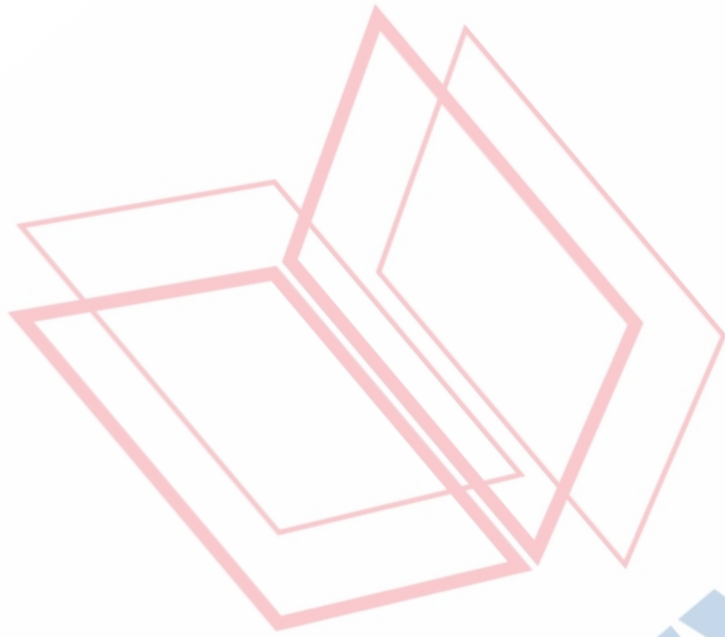
Πώς μπορείς;

*Εγώ που λάτρεψα εσένα, που το σώμα μου παρέδωσα, την ψυχή μου την διέλυσα
και εσύ με διώχνεις;*

Πώς μπορείς;

*Με διώχνεις και με σπρώχνεις στον βυθό σου, νομίζω πως πλέον δεν υπάρχει
επιστροφή.*

Ο Οδυσσέας μου βρήκε άλλη Ιθάκη και εγώ πρέπει να βρω έναν άλλον βασιλιά.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τι λες Δάσκαλε

Τι λες Δάσκαλε, τι λες;

Σε θάμπωσαν οι εξισώσεις και οι μετοχές!;

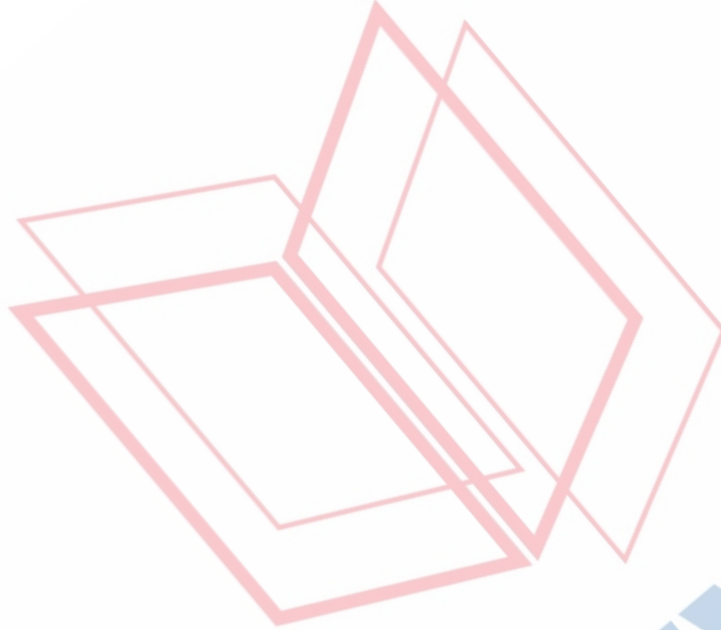
Σαν μας είδες, καλός μπελάς σε βρήκε

Θες Γραμματική και Μαθηματικά στα μυαλά μας να βάλεις....

Μα εμείς είμαστε εδώ σωματικά

όμως ψυχικά είμαστε στην αυλή και παίζουμε για δες...

τις ώρες τις ελεύθερες μας τις χρωστάς



αθηνιπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ο δημοσιογράφος

«Πως νιώθετε;»

Αυτή ήταν η ερώτηση που με έβγαλε από την αδράνειά μου.

Δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω
ή να ουρλιάξω, να κλάψω.
Γύρισα αργά και αντίκρισα
έναν δημοσιογράφο κοιτώντας με προσμονή.

Σίγουρα δεν ήξερα ποια ήταν
η απάντηση που περίμενε.
Πως νιώθει αλήθεια ένας γονιός
παίρνοντας πίσω το παιδί του κομμάτια;

Αυτή ήταν μια ερώτηση που
δεν ήθελα ποτέ μου να ξέρω.
Κι όμως,
να που έμαθα τελικά.

Οι σειρήνες ήταν εκκωφαντικές,
τα κλάματα, οι φωνές
αντηχούσαν ξανά και ξανά
σε ό,τι απέμεινε από το μυαλό μου.

Ο δημοσιογράφος με κοιτούσε επίμονα.
Περίμενε να βγάλει το νέο του πρωτοσέλιδο.
*«Χαροκαμένος πατέρας θρηνεί το παιδί του,
ακόμα μια τραγωδία στα Τέμπη.»*

Δεν απαντώ.
Η σιωπή μεταξύ μας πέφτει βαριά.
Βλέπω το βλέμμα του να αναζητά γύρω
άλλους γονείς, να του απαντήσουν.

Μαζεύω όσο κουράγιο μπορώ,
και ψελλίζω στο μικρόφωνό του.
«Το μόνο που θέλω
είναι να τιμωρηθούν οι ένοχοι.»

«Εννοείτε ο ανεύθυνος μηχανοδηγός;»
μου αποκρίνεται με προσποιητή συμπόνια.
«Όχι. Όλοι όσοι έφταιξαν για τον θάνατο του παιδιού μου.
Την δολοφονία του.»

Χλόμιασε,
ντράπηκε.
Στην φράση μου αυτή,
δεν είχε έτοιμη απάντηση, μήτε καθησυχαστικά λόγια.

«Είστε ξεκάθαρα αναστατωμένος.

Να μην σας ενοχλούμε άλλο.»

μουρμούρισε και απομακρύνθηκε βιαστικά,

πλησιάζοντας μια άλλη απελπισμένη μητέρα, πνιγμένη από δάκρυα.

Δεν βαριέσαι, σκέφτηκε ο δημοσιογράφος.

Όλο και κάποιος άλλος θα μου πει τον πόνο του.

Έτσι κι αλλιώς,

η Ελλάδα φροντίζει να έχω πάντα τέτοια πρωτοσέλιδα.

Θα συζητείται για λίγους μήνες,

κ' έπειτα θα ξεχαστεί.

Θα θαφτεί, στον φάκελο

των «άδικων τραγωδιών» .

Όσο πόνο και αν αντέξουμε,

για ακόμα μια φορά,

πάντα υπάρχει ένας και από πίσω του δεκάδες

που θα πουν «Πάμε και όπου βγει.»

Κ' εγώ,

ο «χαροκαμένος» αυτός πατέρας,

θα μείνω πίσω να πενθώ

αυτό που κάποτε έλεγα οικογένεια.

Όλα είναι στάσημα, σταθερά,
ακίνητα σαν μια ζωγραφιά.
Μα, αποκλείεται. Για δεξ!
Πώς χορεύουν οι φυλλοσιές.

Η φύση φαίνεται να σκουριάζει.
Αρχίζει να φθινοποριάζει.
Σαν τυφλός μου μοιάζεις.
Κοίτα το χελιδόνι, κελαϊδάει!

Άνθρωπος έξω κανείς!
Αυτό πώς το εξηγείς;
Στα πανηγύρια χορεύουν,
πίνουν και ξενουχτούν.

Δύο πουλάκια, δύο ανθρωπάκια
πάντα είναι διπλά.
Δεν διαφωνούμε πως αυτά
θα καταλήξουν μοναχικά.

Τελικά, συμφωνούμε πια
ότι στον κόσμο αυτό είναι όλα βουβά;
Υποχωρώ και συμφωνώ, αμάν!
Μόνο για αυτή τη φοράν!

Κι όμως δεν μίλησα σωστά
δεν γίνεται να μένουν όλα καταθλιπτικά!
Έχει σίγουρα απομείνει κάποια φωτιά
σε αυτά τα καμμένα κορμιά...

Ο δικός μου ιππότης

Ο δικός μου ιππότης
είναι όμορφος σαν ένα άσπρο κρίνο,
είναι ψηλός σαν ένα κυπαρίσσι.
Το μυαλό του είναι αθώο όπως ενός μικρού παιδιού.

Μια πριγκίπισσα σαν εμένα,
δεν έχει το δικαίωμα να έχει αγαπητικό έναν ιππότη
από άλλο, αντίπαλο βασίλειο, όπως λέει ο μπαμπάς.

Ο δικός μου ιππότης ξέρει ν'αγαπά και να εκτιμά.
Στο δρόμο του για το βασίλειο μου, έχει συναντήσει πολλά αγκάθια,
κανένα όμως δεν είναι αρκετό για να τον πληγώσει και να τον κρατήσει μακριά μου.

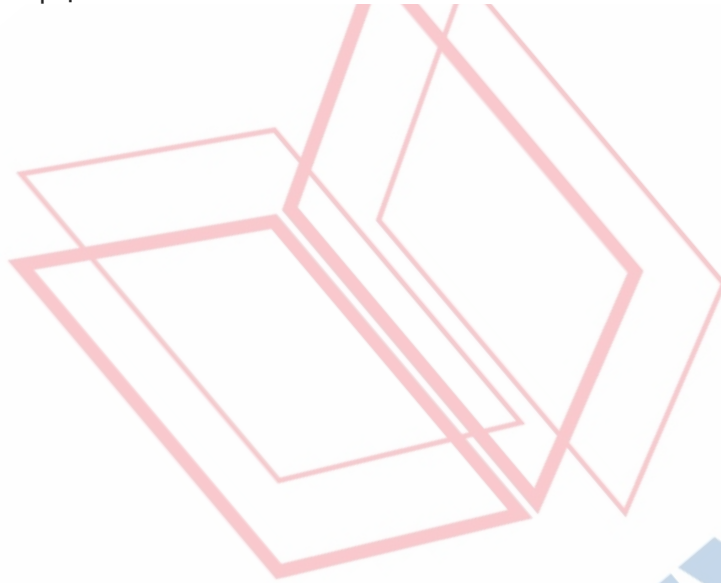
Κανένα αγκάθι και κανέναν πειρασμός, δεν μπορεί να χωρίσει την αγάπη μας.
Κανένα βασίλειο δεν θα επιτρέψουμε να μας κρατήσει μακριά.
Για πάντα εγώ θα είμαι η ονειρεμένη του πριγκίπισσα και αυτός,
ο δικός μου ιππότης.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Μεσ' στ' ανοιξιάτικο πρωί,
και μεσ' στο γέλιο των παιδιών
ακούω μια αδύνατη φωνή
και κάποιο τρίξιμο κλαδιών.
Είν' ένας άνθρωπος τυφλός
με το 'να χέρι απλωμένο
σε ικεσία προς εμέ
χωρίς εγώ να το προσμένω.
Μία δεκάρα αρχόντισσα.
δώσε και του φτωχού εμένα
μην την λυπάσαι δόστηνα
σου 'χει ο Θεός διπλά γραμμένα.
Η φράση τούτη συγκινεί
την έρημη φτωχή καρδιά μου,
και δίνω τότε μια δραχμή
στον άνθρωπο που 'ναι κοντά μου.
Πώς, μ' ελυπήθεις άνθρωπε,
μου δίνεις 'λεημοσύνη;
μα τότε κι ο φιλευσπλαχνος
διπλά θε να σου δίνει.
Η λύπη που εφώλιασε
βαθιά μεσ' στην καρδιά μου,
για τον ανήμπορο φτωχό
που 'χε καθίσει εκεί χάμου,
μ' έκανε μόνη να σκεφτώ,
πως ίσως να 'τανε χαρά του
αν του εχάριζα μικρό ρόδο,
για να 'χει συντροφιά του.
Μα να το βράδυ στα όνειρά μου,
είδα τα χέρια του ζητιάνου
να ψάχνουν να τον ελεήσει,
κάποιος που φτώχεια είχε γνωρίσει.
Και μια φωνή τρεμουλιαστή
σβησμένη απ' τα πολλά τα χρόνια
μεσ' από χείλη πανιασμένα,
βγαίνουν τα παρακάτω λόγια.
Μία δεκάρα αρχόντισσα
δώσε και του φτωχού εμένα.
Μην τη λυπάσαι δόστηνα
σου έχει ο Θεός διπλά γραμμένα.
Και ξάφνου μία προσευχή
βγήκε από μέσα απ' την ψυχή μου.
Βοήθα Θέ μου τον φτωχό,



που ήταν έξω απ' την αυλή μου.
Και τότε σαν να μου γελά
το κουρασμένο πρόσωπό του.
Για τελευταία όμως φορά,
γιατί αυτό ήταν το γραφτό του.
Την άλλη μέρα το πρωί,
βρήκαν έναν άψυχο ζητιάνο.
Και 'κει επάνω στην καρδιά του,
το ρόδο, με μαραμένα τα πέταλά του.
Πιστό πολύ στον κύριό του,
ακόμη και στον θάνατό του.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ο Κανίβαλος

Κάθε μέρα με κοιτάς
με χλευάζεις και δεν μου μιλάς
ενίοτε με χτυπάς
πάντα πάνω μου ξεσπάς

Είμαι ο πρόσφυγας της Σάμου
είμαι ο άστεγος του δρόμου
είμαι ο γκέι στο σχολείο
που κάθεται στο τελευταίο θρανίο

Δεν έμαθες να κανείς διάλογο
ούτε ισότητα ξέρεις τι σημαίνει
το λογικό κάνεις παράλογο
για τη σημαία την τιμημένη

Φράχτες σηκώνεις υψηλούς
να προστατεύσεις ένα ψέμα
άνθρωπο από άνθρωπο χωρίζεις
με έπαινο από τα μέσα

Και είναι θέμα χρόνου
εμένα να σκοτώσεις

αφού είμαι ο πόνος στο στομάχι
ο χτύπος στο ρολόι

Πάλι όμως θα πουν
πως ήσουν το καλό παιδί
και το άξιο παλικάρι
βαμμένοι όλοι προ πολλού με το ερυθρό
μελάνι

Ο κόσμος μέσα από τα μάτια της

Γρατζουνάει την ψυχή μου

Προσπαθεί να αποδράσει

Πιάνεται από θάλασσες, βουτιές, αθέατα όνειρα

Μα και πάλι στο σκοτάδι καταλήγει

Σκονισμένη, ξεχασμένη με αόρατες ουλές

Και γδαρμένη σάρκα

Μα δεν πτοείται

Ελπίζω να μην πάψει να προσπαθεί ποτέ

Την έχω ανάγκη

Και ας περιβάλλεται η ίδια από αιχμηρά αγκάθια

βλέπει την αγνότητα παντού

Τυλίγει τον εαυτό της γύρω από το σκοτάδι εξωραϊζοντας το

Την θαυμάζω

Μακάρι να μπορούσα να πορευτώ

έστω και για λίγο μαζί της

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Αυτός ο άνθρωπος...

Φοβάται όποιον ζει για μια σταγόνα άνοιξη μεσ
στο βαθύ χειμώνα

Για μια απάντηση, για μια αγάπη, για λίγο
ουρανό

Και τρέμει εκείνον που κοίτα τον ωκεανό και
δεν βλέπει απλώς νερό

Φυλακίζει αυτόν που τολμά να κλάψει σε έναν
κόσμο παθητικής ευτυχίας

Και η φωνή του πνίγεται σε μια κουταλιά
αλήθειας, γνωστή- άγνωστη λέξη, σπάνια πια
στη χρήση

Και μεγαλώνει αυτός ο άνθρωπος

Και τα όνειρα γίνονται ζωγραφιές απο σκόνη
σε ένα παλιό, ξεχασμένο βιβλίο

Και ο κόσμος μεγαλώνει μαζί του

Αυτός ο άνθρωπος

Που του χάρισανε τη γη και την πούλησε για
λίγο ξερό, μουχλιασμένο ψωμί

Που τον ποτισαν με χρώμα, για να βλέπει πια
μονάχα ασπρόμαυρα

Αυτός ο άνθρωπος...

Δεν έχω πια λόγο να στο κρύψω αγάπη μου

Ναι,

Φοβάμαι αυτόν τον άνθρωπο

Ο μεγάλος αγώνας

αφήνεις την πρώτη σου πνοή και το
χρονόμετρο αρχίζει
πίσω σου μένει η γραμμή εκκίνησης και
προχωρας στα τύφλα, με μόνο οδηγό τα
ίχνη που αχνοφαίνονται από τους
προηγούμενους
συνεχίζεις την πορεία σου και αρχίζεις
να απορείς
ποσο μεγάλη είναι αυτή η διαδρομή και
στο χρονόμετρο ποια να είναι αραγε
τώρα τιμη
τρέχεις ανεμελος και αφελής
χαζεύεις τριγύρω σου, χρονοτριβείς
και το πως ο χρόνος λειτουργεί ακόμα
δεν γνωρίζεις

Νομίζεις ότι για σενα ο χρόνος αδρανεί
ότι σε περιμένει, σου κρατάει συντροφιά
κι όμως είσαι λαθος
το ρολόι ποτέ δε σταματά
στη ζωή όπως στον μαραθώνιο
ο καθένας για τον εαυτό του τρέχει

κινούμενος για διαφορετικό σκοπό
με ξεχωριστό ρυθμό
ο χρόνος που φεύγει και όλους τους
πιεζει
είναι το μοναδικό κοινό
αλλάζεις ταχύτητα, σταματάς και
επιταχύνεις
προσπαθείς να τον περασεις μήπως
κλέψεις λίγα από τα λεπτά του
οι δεικτες του όμως σε αγνοούν
ανενόχλητοι συνεχίζουν με ρυθμό να
προχωρούν

σκέψου τι θες να κάνεις εσύ στον χρόνο
αυτό
γιατί κάποια στιγμή θα πέσει και ο
τελευταίος κόκκος
πάνω στο λόφο των υπολοίπων
χαμένων λεπτών
και τότε θα 'ναι αργά

Πες τώρα λοιπόν
τι θα ήθελες εσυ;

μη χάνεις λεπτό
άσε τους άλλους να ιδρώνουν, να
βαριανασαινουν και μονίμως να αγωνιουν
των άλλων την ταχύτητα ξέχνα
βρες τον ρυθμό στη δικιά σου τη ζωή
Χαμόγελα μια στιγμή
αξίζει η αναμονη
Τι θα ήθελες εσυ;
Άσε τους άλλους τον χρόνο να κυνηγούν,
παρακαλώντας τον να σταματήσει μια
στιγμή
και πάρε εσύ τα χαλιναρια από τα χέρια
του
τη ζωή σου να ελέγχεις εσυ
αντιμετώπισε στα ίσα τον χρόνο, δείξε
την αξία σου και θα σε σεβαστει
και τότε που θα τρέχετε πλάι πλάι,
σύμμαχοι στη ζωή
τότε μόνο θα δεις την γραμμή του
τερματισμου
και σαν παλιοφιλο τον χρόνο θα
αποχαιρετησεις
και νικητής θα τερματισεις

Ο μονόλογος ενός ψηλού αγόριου

Μαμά... Δεν είμαι αρκετά ψηλός
και εσύ μου λες συνέχεια «Ναι γιος! Ή
και τα παιδιά στο σχολείο με εμένα γελοίο
με χλευάζουν και συνεχώς με πατάνε.
Μαμά Δεν ξέρω τι και πως
αλλά στην κοινωνία νιώθω μικρός
Και σόχους έχω τόσο αρκετά υψηλούς
για συνεχώς καταβάλλωμαι από τρόπους πολλούς
Μαμά... τις προάλλες μου σπάζαν τα χυαλιά...
το ύψος μου έχει σχηματίσει την μικραϊτά μου καρδιά...
Δεν αντέχω άλλο πια!

Κατάστημα να μου συμπεριφέρεται έτσι όλα τα παιδιά!

Μαμά...
Τα καταφέρω!

Πήρα μια καρδιά και τα αστέρια, στα χέρια μου τα 'φερα
Κρέμασα και ένα σκοινί
που μοιάζει σαν το ψεγγάρι που στον ουρανό γυρίζει
Τώρα για είμαι αρκετά ψηλός
και σου ορκίζομαι ότι θα σου κρατώ για πάντα συντροφιά.
Μαμά... επιτέλους είμαι ψηλός!

Ο ΝΙΚΗΤΗΡΙΟΣ ΓΥΡΟΣ (Εχθισμός)

Γράφω το συγκεκριμένο ποίημα
γιατί ~~α~~ για να είμαι ειδικρινής θέλω το χρήμα
κρεμόμαστε από της ζωής το νήμα
η οποία σκάει σαν της θάλασσας το κύμα

Γράφω αυτούς τους στίχους για να φαίνομαι
ποιητικός
θέλω να δείξω σε όλους ποιος είναι
ο αρχηγός

πως απέναντί μου δεν έχουν καμία ελπίδα
όσοι προσπαθούν να γράψουν ποίημα έπρεσαν
στην παχίδα
μπροστά ~~α~~ τους φαίνομαι σαν μια παιδωρία
η διαχτίδα
μπροστά μου φαίνονται σαν την χαμένη Ατλαντίδα

μερικοί ίσως θα πουν πως είμαι αρκετά
ανταγωνιστικός

ίσως δίκαιο θα έπρεπε να είναι ένας μικρός
διαγωνισμός

και ως είναι έτσι δεν πειράζει προσπάθω έως
το έπακρο

αφού η κατάκτηση της πρώτης θέσης κρύβει μεγάλο
έπαθλο

επιπλέον, θεωρώ πως έχω μια αξιόλογη θεματολογία
με λέξεις, φράσεις, στίχους που κρύβουν μεγάλη ιστορία

η συνάρτησή μου είναι γνησίως αύξουσα ευθεία
ενώ η πώση των συναγωνιστών μου δεν έχει δεύτερα
παρουσία

ομολογώ πως άρχισα 1 μήνα

να γράψω αυτό εδώ το ποίημα

διότι δεν είχα ιδέες να μιλήσω για κανένα θέμα

και σε περίπτωση που ακούσετε πως δύσκολα να ξέρετε
είναι ψέμα

όμως οι ευκαιρίες των άλλων υποψήφιων νικητών
χάθηκαν, και είναι κρίμα

Ξυπνώ ένα πρωί και θγαίνω μπροστά στην αυλή μου
ακούγωντας ένα αόμα απ'τα νότια της ερήμου
που μου σιγοτραγουδεί και λέει πως απώψε θα γεμίσω
το σαρκί μου
Διότι σε τούτο τον διαγωνισμό ~~η~~ η νίκη
είναι δική μου

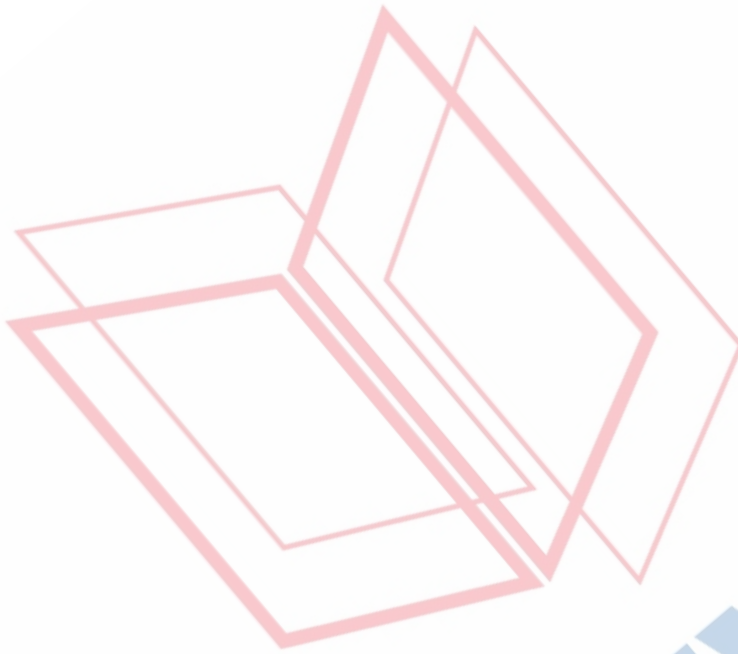
~~_____~~
~~_____~~

Ο ξένος

Μια ωδή

Στα στενά, μικρά παράθυρα στο πλάι των βαρετών λευκών πολυκατοικιών τη νύχτα, όταν φωτίζονται με κίτρινο φως

Με κάνει να αναρωτιέμαι, πώς μπορεί να χωρέσει μια ζωή πίσω από κάθε παράθυρο; και μπορώ να δω τη σκιά τους από το δωμάτιό μου, αν σταματήσουν στο φως της κουζίνας;



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

«Ο παλιάτσος»

Αστείες γκριμάτσες , γέλια πολλά ,
Μπερδεμένα αστεία , γελοία φορεσιά.
Κόκκινο και κίτρινο , μαύρο και λευκό,
Όλα μπερδεμένα σε ένα ρούχο παρδαλό .

Για δείτε τον παλιάτσο , γελάει ο παλιάτσος ,
Φιγούρες που κάνει , γκριμάτσες πολλές .
Για δείτε τον παλιάτσο , εγώ είμαι ο παλιάτσος ,
Γελάω και κλαιω,κιθάρα κρατώ με σπασμένες χορδές .

Βάφομαι και ντύνομαι και μάσκα φορώ
Βγαίνω και υποκρίνομαι πως συνέχεια γελώ .
Μα πάντα προδίδομαι γιατί νοσταλγώ,
Κι αυτό με σκοτώνει με τρόπο φρικτό .

Για δείτε τον παλιάτσο , κλαίει ο παλιάτσος
Δάκρυα κυλούν πίσω απ' τη μάσκα σιωπηλά .
Για δείτε τον παλιάτσο , εγώ είμαι ο παλιάτσος,
Γελάω και κλαιω πίσω απ' τη μάσκα μυστικά .

Ο Πλάτωνας στο iPad

«Ψυχή εἴ μέλλει γνῶσεσθαι εαυτὴν εἰς ψυχὴν βλέπτεον»

Πηδάει πυροτέχνημα η φράση

Σκάει εμπρός μου.

Η ψυχή γυρεύει την ψυχή

Σαν θέλει να βγει στο φως.

Κάποιοι σκάβουνε ανέλπιστα

Να μάθουν θέλουνε το πώς

Δείχνουν αλλόκοτοι οι άνθρωποι,

Δεσμώτες ζούνε σε οθόνες.

Άψυχα ολογράμματα,

Ξέπνοα φαντάσματα

Σηκώνει ο Πλάτωνας το φρύδι

«Εἶν η φιλοσοφία βαρίδι!»

Ζω στο καράβι της εποχής μου

Τεχνητή με μαγεύει νοημοσύνη.

Στα σάβανα τυλίγονται οι επιθυμίες,

Εντυπώσεις ζωής φευγαλέες!

Της άνοιξης έξω ανθίζουν γαζίες,

Υποσχέσεις φυγής οι παρέες

Άθροισμα τριών πραγμάτων η ζωή

Προφάσεις, καταφάσεις, αντιφάσεις

Ο τελευταίος επιζών

Το παρακάτω ποίημα είναι αφιερωμένο στη μνήμη αυτών που χάθηκαν στο σιδηροδρομικό δυστύχημα στην κοιλάδα των Τεμπών.

Ήταν της μοίρας σου γραφτό

στερνή ποτάσα να γευτείς

λίγο πριν τα μεσάνυχτα.

Στης αδικίας τον συρμό ταξίδεψες

μ' ένα σακίδιο από ρούχα αδειανό,

όνειρα γεμάτο...

Γίνηκε ο χρόνος σου λειψός,

μαύρισε η νεανική ψυχή σου,

αρκούσε μονάχα ένα εισιτήριο

στον γύρο του θανάτου.

Τώρα η ανάμνησή σου αμυδρά

θα σαλεύει μες στο δώμα.

Κι ο πόνος σου, αιώνιο κτήμα των γονιών,

φίλων καρδιακών και συγγενών σου.

«Άραγε, ποιον βαραίνει η ευθύνη;»

«Ανθρώπινο το λάθος;»

ρωτάει της φωνής μου η ηχώ.

Μα την απάντηση γνωρίζω,

εγώ ο τελευταίος επιζών...

Ο φοιτητής που ταξιδεύει...

Μάνα, μην αγχώνεσαι, με τα παιδιά θα είμαι. Με το τρένο ταξιδεύω, τι να πάθω. Μόνο τεσσεράμισι ώρες είναι. Δεν θα συμβεί κάτι.

Μάνα μην αγχώνεσαι, μία στάση κάναμε. Ένα μικρό τεχνικό πρόβλημα είναι. Θα περιμένουμε λίγο και μετά θα φύγουμε. Θα σου στείλω όταν φτάσω.

Παιδί μου, πάντα αγχώνομαι και ανησυχώ για εσένα. Στείλε μου όταν φτάσεις ή καλύτερα πάρε με τηλέφωνο.

Παιδί μου, τι στάση είναι αυτή; Όλα καλά; Τι τεχνικό πρόβλημα είναι αυτό. Ίσως είναι σοβαρό;

Παιδί μου, φτάσατε; Ανησυχώ, αγχώνομαι. Σε παρακαλώ πάρε με τηλέφωνο όταν δεις τις κλήσεις και τα μηνύματα μου.

Μάνα, τελικά δεν ήταν τυχαία αυτή η στάση. Δεν ήταν μικρό αυτό το τεχνικό πρόβλημα, ήταν πιο σοβαρό. Για εμένα και για πολλούς άλλους θα συνεχίσει αυτό το ταξίδι. Αντίο.

Παιδί μου, τι έγινε; Παιδί μου, τι συνέβη; Παιδί μου...

Αντίο σε όσους έφυγαν και καλή δύναμη σε όσους έμειναν πίσω.

Ο φυλακισμένος

Να θες να κρυφτείς,
Να θες να αμυνθείς,
Να θες να σωθείς,
αλλά να μην μπορείς

Να αδυνατείς
με οικογένια, γονείς
με όλο τον κόσμο
που καταρρέει μπροστά
στα μάτια σου ευθείς

Να εγκαταλείπουν όλοι
χωρίς επιστροφή
κι εσύ εκεί να
θέλεις αλλά να μην
μπορείς, δεμένος
σε ένα κερί ακούχοντας
το χάος που επικρατεί,
για μια ανθρώπινη ζωή
συνειδητοποιώντας πως η
δική σου έχει ήδη χάσει.

Ο χορός του Θανάτου

Θάνατε, δεν έχω λόγια να σου πω,
πως να εκφράσω τον πόνο μου που
σβήνει

μέσα μου όταν ακούω τη λέξη σου,
πως να εξηγήσω το βάθος του κενού,
που αφήνεις πίσω σου όταν φεύγεις;

Όταν έρχεσαι, φέρεις μαζί σου
τη ρύχτα

το σκοτάδι που περιβάλλει το τέλος,
Στέκομαι άναυδη, απόλυτα ανίκανη
να απομακρύνω το φόβο που με
παρανά.

Που πηγαίνεις όταν αποχωρείς,
Ποιος σε περιμένει στο τέλος
του δρόμου;

Έχω μένω πίσω μαζί με τις
αναμνήσεις,

στο παραθρόν που δεν επιστρέφει
πιο ποτέ.

θάνατε, δεν μπορώ να σε καταλάβω
αλλά, πρέπει να σε δεχτώ
όπως είσαι.

Στην καρδιά μου θα σε κρατήσω
και στην μνήμη μου θα σε φυλάξω
για πάντα, μαζί με τους ανθρώπους
τους οποίους Έσύ μου πήρες.

Ο χρόνος κυλάει...αλύπητα!!!

Κι άλλος χρόνος πέρασε
μετά την πανδημία,
κουρασμένοι όλοι μας
απ' την τραγωδία.

Τι είν ο χρόνος άραγε;
Είναι μια ληστεία;
Ένα δώρο, μια στιγμή,
ή μια παρωδία;

Έφτασα στο Λύκειο
χωρίς να καταλάβω
και τώρα καθημερινά
διαβάζω... σαν τον σκλάβο!

Δύσκολα τα πράγματα
με κόπο και θυσία

κι αν δε συγκεντρώνομαι
μου λεν... ειν' αμαρτία!

Γυρεύοντας τα νιάτα μου
και την ανεμελιά,
δε βλέπω άλλο τίποτα
απ' την πολλή δουλειά.

Ψηφία, λέξεις, κειμενάκια
αχ... φεύγουν τα καλύτερα χρονάκια,
μετράω ποσοστά στα λάθη
"πάνε" της ζωής τα πάθη.

Μένουνε δύο χρόνια ακόμα
στης ζωής μου τον αγώνα
θα παλέψω, θα νικήσω
στη ζωή θα προχωρήσω.

Κι όταν πια θα προσεγγίσω
τη φοιτητική ζωή να ζήσω,

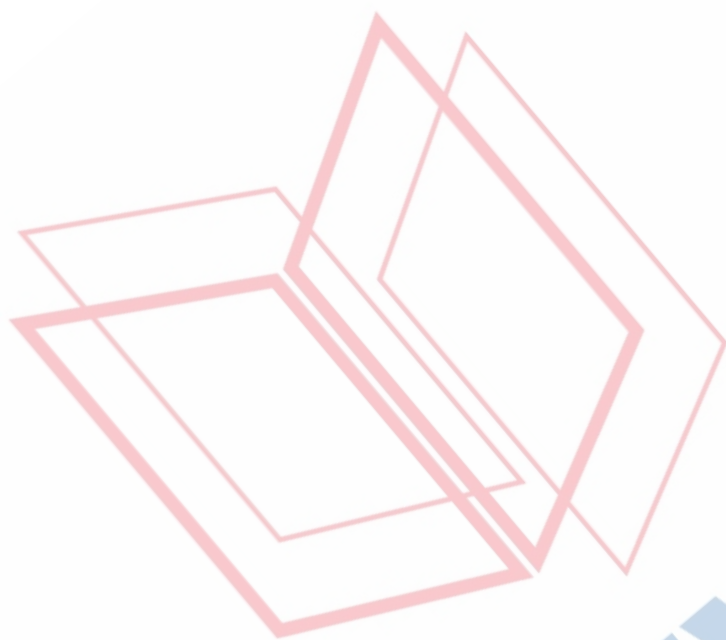
δε θα με πιάνει πια κανένας
θα 'μαι ο μοναδικός, ο ένας!!

Τέλος τώρα οι εμπνεύσεις
γυρνώ ξανά πίσω στις λέξεις,
με μεράκι και προσπάθεια,
κάπου θα βρεθεί συνάφεια!!

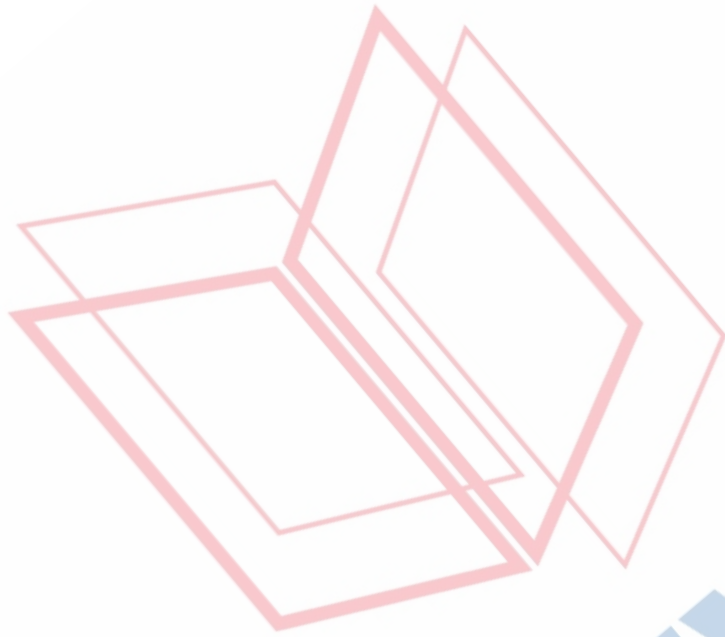
Σε τρία χρόνια, τέτοια μέρα
ευελπιστώ με ...φοιτητή "αέρα"
θα ξαναβρεθούμε πάλι
όχι με τόση παραζάλη.

Μέχρι τότε σας αφήνω
τον λογαριασμό τον κλείνω,
καλή τύχη φιλαράκια
ραντεβού σε τρία χρονάκια!!

Κι όσο για τον Αλιμπινίση
σίγουρα δε θα μ' αφήσει,
θα τον βλέπω στο όνειρό μου
φυσικά ...''για το καλό μου''!!



αλιμπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

«Οι εποχές»

Λουλούδια πλέκει η Άνοιξη στα μακριά μαλλιά της
και είναι μέλι ολόγλυκο η δροσερή πνοιά της.
Το φόρεμά της πράσινο σαν τα κλειστά μπουμπούκια
και γύρω της ολόχαρη πανώρια πεταλούδα
χορεύει ξέγνοιαστη μες τα πυκνά τα δάση
κι από την τόση ομορφιά ανθίζει όλη η πλάση.

Το Καλοκαίρι το καλό με θέρμη την κοιτάζει
κι εκείνη του χαμογελά κι όλο το πλησιάζει.
Ο Θεριστής την άρπαξε και στο γιαλό την πάει,
της βάζει στέμμα από τσαμπιά κι από ξερό χορτάρι.
Σε μια βαρκούλα μπαίνουνε και τ' άρμενα σηκώνουν,
τα κύματα ακολουθούν μαζί τους δε θυμώνουν.
Ως γλάροι τους χαμογελούν, παίζουν μαζί τους και γελούν,
δείχνουν αλαργινό νησί, τραγούδι ανέμου αντηχεί.
Και σαν στη άμμο αράζουν, τους κόρακες τρομάζουν,
αλαφιασμένοι εκείνοι φτερά χτυπούν και δυνατά τους κράζουν.

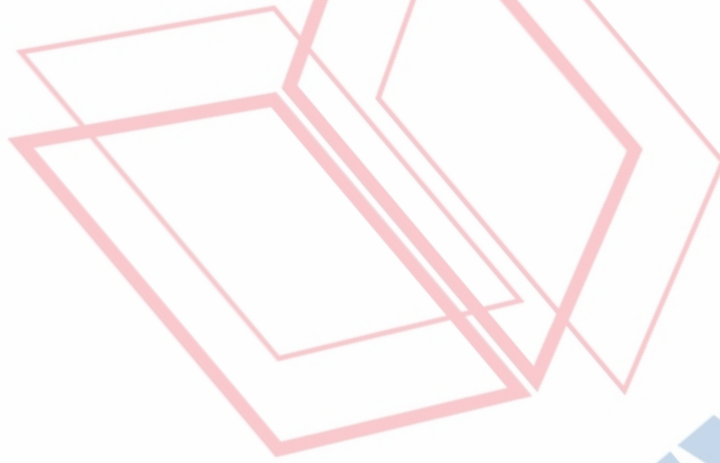
Μονάχα ένας έμεινε σε βρέξι κουρνιασμένος.
Μανδύα φορά από πούπουλα, μαύρα σαν το κατράμι,
και με το βλέμμα καστανό, μήνυμα αφήνει φθινοπωρινό.

Σύννεφα ψάχνουν
ουρανό,
σχολειά φωνές για πρωινό,
παιδιά ξυπνούν, σάκες ζητούν
όνειρα,
γέλιο, τερέτισμα γλυκό,
παίζει μ' αέρα φυλλένιο κίτρινο.

Χαρούμενος ο Χρόνος βλέπει
νιφάδα αδιόρατη προτρέπει να ψιθυρίζει
ότι ο καιρός γυρίζει.
Βουνά και όρη ντύνονται κατάσπρο πέπλο,
χιονιάς τον κόσμο γύρω σκεπάζει,
η πλάση τριγύρω στο κρύο γιορτάζει,
καμπάνες χτυπούν ζεστά χαρμόσυνα
Χριστός γεννιέται ξανά
χειμωνοσπίνοι οι άνθρωποι κουρνιαίζουν σε δέντρα να βρουν θαλπωρή,
ο χρόνος κυλάει, στην Άνοιξη γνέφει,
κοντά του να έρθει και πάλι, μπορεί!

Οι σκάλες

Η φουρτουνιασμένη θάλασσα τραντάζει τα τείχη της ψυχής μου
Μα εκείνα στέκουν πανύψηλα κρύβοντας τον Ήλιο, αφήνοντας με αδειανό.
Κι εγώ δεν του επιτρέπω να εισχωρήσει!
Η ορμή του ωκεανού, η απελευθέρωση του κεραυνού, η γαλήνη του πρωινού αγέρα με καλούν.
Εγώ, όμως, δεν τους αποκρίνομαι!
Μέσα στην φυλακή μου κατοικώ, στο τσιμέντο που ο ίδιος έκτισα προφυλάσσοντας τον εαυτό μου.
Οι ατέρμονες σκάλες με διατάζουν να τις ανεβώ και εγώ ποτέ μου δεν έπαψα να τις ακούω.
Όσο τις ανεβαίνω, τις πόρτες των ανθρώπων κτυπώ ρυθμικά και τα παράθυρα αφήνω πάντοτε ανοικτά.
Όμως δεν μου αποκρίνονται μέσα στις σπηλιές τους κρύβονται.
Κι η ματιά μου δεν πέφτει πέρα από τον ωκεανό γιατί η υποβολή του θα με κάνει να μιμηθώ τα κοτσύφια.
Οι σκάλες αρχίζουν μονάχες τους να με ανεβάζουν, δεν μου αφήνουν επιλογή παρά να φτάσω στην πύλη
μεταξύ ουρανού και γης.
Τι άθλια υπενθύμιση της αδυναμίας μου!



αθηνάπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Οκρίβαντας

Στον οκρίβαντα κάθεσαι αντικριστά,
την αύρα των ορέων εισπνέει
και αναζητά επιμελώς
σκηνή να τον εμπνέει

Οκτώ είχε φτάσει η ώρα
και ο ήλιος χασμουριόταν
βλέποντας τον όμως,
Εξωράισε την χώρα

Θαύμαζε φανερώς τον οπτιμισμό του,
Αγαπούσε κάθε φιλελεύθερη ψυχή.
Ζήλευε τον αυθορμητισμό του,
Λυπόταν που θα 'μενε πάντα στη γη.

Προσεκτικά τον παρατηρεί
να πιάνει το πινέλο,
να τον κοιτά κατάματα
και να δημιουργεί.

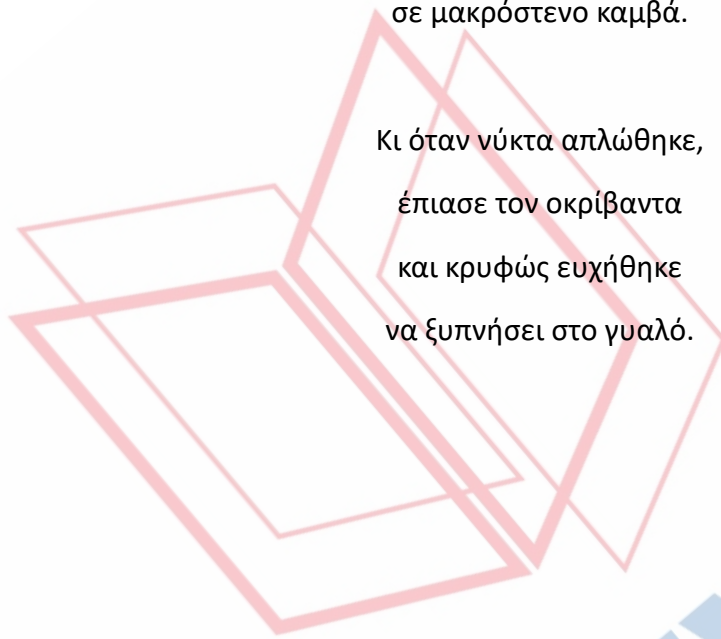
Το υποκύανο χρώμα του ουρανού
μετατρέπεται σε μελί
και η γη το συνοδεύει
με χορτάρι τσαγαλί.

Γρήγορα κύλησε ο χρόνος
Κι ο ουρανός αλλάζει σταδιακά,

γίνεται ομορφότερος,
μενεξεδένιο χρώμα αποκτά.

Βυθίζει τη βούρτσα στο νερό
και στη μπογιά την ακουμπά,
αποθανατίζει την στιγμή
σε μακρόστενο καμβά.

Κι όταν νύκτα απλώθηκε,
έπιασε τον οκρίβαντα
και κρυφώς ευχήθηκε
να ξυπνήσει στο γυαλό.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Όλα τα παιδιά του κόσμου

Όλα τα παιδιά του κόσμου,
θέλουν αγάπη και φιλιά,
όλα τα παιδιά του κόσμου,
θέλουν ειρήνη και μία τρυφερή αγκαλιά!

Νά'μαι κι εγώ εδώ,
μαζί με όλα αυτά τα παιδιά,
να παίζω μαζί τους
και να είμαι μες τη τρελλή χαρά.

Έρχεται και η μαμά μου,
με τα δώρα τα πολλά,
για να τα μοιράσει,
σε μας τα παιδιά.

Τί ωραία που περάσαμε
εμείς τα παιδιά
και θα το κάνουμε
γί'άλλη μία φορά.

ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΝΩΡΙΣ

Ήταν πια νύχτα όταν έφτασες.
Ο σταθμός κρύος και παγωμένος.
Ένα κρύο ρεύμα σε έκανε να ριγήσεις.
Δεν γύρισες να κοιτάξεις πίσω σου
Φοβήθηκες να δεις τα μάτια της μάνας.
Ήξερες πως θα είναι δακρυσμένα.
Όπως κάθε φορά.
Όπως σε κάθε σου ταξίδι στη Θεσσαλονίκη.
Τέσσερα χρόνια πια...

Λίγοι μήνες ακόμη σκέφτηκες.
Το πανεπιστήμιο μετά θα ήταν παρελθόν.
Και όλη η ζωή μπροστά σου.
Εκεί. Στο σπίτι σου.
Δίπλα σε όσους αγαπούσες από πάντα.
Έκατρες στο βαγόνι του κυλικείου...
Δεν ήθελες να κοιμηθείς στην κουκέτα.
Είχες κατάθλιψη,
όπως κάθε φορά που έφευγες...
Τέσσερα χρόνια πια.

Το τέλος όμως ήταν κοντά...Αχνοφαίνονταν.
Ακούμπησες το κεφάλι στο παγωμένο τζαμι..
Ο συριχτός ήχος της γραμμής σε νανούριζε.
Όπως το τραγούδι της μάνας.
Είκοσι δυο χρόνια πριν, όταν γεννήθηκες...

Όταν αισθάνθηκες τη φλόγα να σε καίει
Θέλησες να σηκωθείς.
Παντού σκοτάδι όμως.
Ένα μέταλλο σφηνωμένο στην κοιλιά σου.
Και εσύ εκεί.
Βιδωμένη στην αγαπημένη σου θέση.
Στο πρώτο τραπέζι του βαγονιού
Πάνω στο παράθυρο.
Για να κοιτάζεις εξω.
Τη ζωή να περνά.

Είδες το σκοτάδι να σε πλησιάζει
Και πρόλαβες
Για μια στιγμή μονάχα να πονέσεις
Μια στιγμή μονάχα να σκεφτείς.
Ήταν τόσο άδικο.
Έσβηναν όλα στη ζωή τόσο νωρίς για σένα.
Και δεν είχες προλάβει ακόμη
Ούτε τα όνειρα σου να τελειώσεις.

Βυθίστηκες στο μαύρο.

Η τελευταία σου αίσθηση από τη ζωή

Ήταν το δάκρυ που έφτασε στα χείλη σου...

Οροι Ομορφιάς

Γκριζα παραθυρόφυλλα, γκριζοί τοίχοι
γκρίζες ψυχές

Η ζωή περνάει και φεύγει

Τα είδες όλα μέσα σ'ένα φαρμακείο καφέ

Είδες και μένα που σε σκέφτομαι

κάθε φορά που με σκέφτεσαι

Δρόμοι, ξεχωμένοι με βρώμικα νερά

, και άνθρωποι ξεχωμένοι με βρώμικα αισθήματα

Εσύ πάνω από όλα, πάνω από όλους μελάνι

Όλα είναι απορριμμένα στο τσιρό

για μία ανάσα

δε ξεχνάς ποτέ

μόνο εσύ που ορίζεις το όριο

Τίποτα τη μορφή έχεις πάρει;

Παλι χαντάς της ομορφιάς;

Όνειρα

(Η πρόγνωση του παραδείσου που μπορεί ποτέ να μη γίνει)

Είναι φορές που το μυαλό μου φεύγει
και στα ταξίδια του μαζι του δε με παίρνει
Κι' όταν θυμάται να γυρίσει
με ειρωνεύεται που πάλι εδώ με βρίσκει

Με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά
και το μυαλό φευγάτο
αναρωτιέται που το βήμα είναι βαρύ
που τα όνειρα μου δε μπορώ να φτάσω

Αρκάθια οι φόβοι που ανοιχτές πληγές αφήνουν
και στην αφηροδία την ευτυχία τυλίγουν,
μα ίσως και να πρέπει να σφραγίσω
για να γυρίσει πίσω το χαρτί

Μη σταματάς μυαλό μου το ταξίδι
είναι παρηγοριά του ονείρου το κυνήγι
Κι' αν κουρασθείς

Θυμήσου πάλι ότι μπορεί...
Ζωή, να είναι η λαχτάρα να εμφανιστείς

"Ονει-ρεόματα"
~~Ονει-ρεόματα~~

Και βλέπετε πράγματα δοξα, αδιόρατα, αβυσσά.

Οι ιστορίες που δημιουργούνται είναι τόσο δυνατές,
όπως ξεχνούνται.

Την ώρα εκείνη, όλα απόκρυψαν και αναλήττας
είναι όλο και πιο κοντά σου.

Και μετά ατλάει αυτιά, το να μην κοιτάς ποτέ,
έρχεται κυρία στο άκουσμά σου.

Τα όνειρα δημιουργούν προβολές για τη νέα μέρα
και τη συνεξοχισμένη ότι δεν πρέπει να παύει να κινείται,
αλλά να ονειρεύεται.

Όπως τότε, όπως πάντα

Σώσε το ανάστημα σου και αγναντεψε.

Σήκωσε το και περπατά υπερήφανα

στους ανοιχτούς δρόμους του παραδείσου σου.

Όπως τότε, όπως πάντα!

Άσε το ανάστημα σου, να σημάνει τον ερχομό σου

και τη θωριά σου να φανεί και να μαγέψει.

Όπως τότε, Όπως πάντα!

Μπορεί η παρουσία σου να μην είναι αισθητή πια

αλλά σε αγαπώ

Όπως τότε, όπως πάντα!



Περπατά και το βλέμμα μου παγώνει στο δικό του
Παράσιτο που ρουφάει το αίμα μου ο κόσμος μπροστά σε μια τέτοια παρουσία
Βουή στα αυτιά μου οι φωνές τους
Μιλούν για πράγματα απλά, καθημερινά
Μα σαν προσπερνά, ούτε υπάρχω ούτε διαπερνώ το τόσο αγαπημένο πρόσωπο
Τα μάτια αυτά που τα φιλώ στον ύπνο δυο φορές
Μια για να ξυπνήσω και μια για να κρατήσω την πνοή στην δική μου
Πνοή καθάρισε το μέσα μου πριν το βλέμμα παγώσει ξανά

Πόσο πονά το να είσαι ξύπνιος...
Λες να μην έχω υπόσταση, να μην υπάρχω;
Καλύτερα να μην είμαι καν εκεί, παρά να μη με βλέπεις
Και πάω πάλι να με πάρει αυτή η νύχτα
Γιατί και στο όνειρο κυριαρχείς·
Μακάρι να μην υπάρχω
Αλλιώς, θάνατος αργός η τρομερή αδιαφορία

ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ

Όσο μπορείς καλέ μου φίλε,
Όσο μπορείς προσπάθησε!
Μη παρασύρεσαι από των πολλών τα θέλω!
Εσύ για σένα διάλεξε εκείνο που σου πρέπει!

Να είσαι πάντα αυτός που επιθυμείς ο ίδιος
Με αξίες, με ιδανικά, με ήθος, καλοσύνη,
Με ευπρέπεια, με όρεξη πάντα για το καλό και ανώτερο!

Έτσι μονάχα χαίρεσαι τον εαυτό σου να βλέπεις
Όταν σε όλα για το καλύτερο προσπάθησες
Και τίποτα δεν έχεις να σε μέμφει!

αθηνάπινións
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ου καταισχυνώ...

Πανάρχαιος ο λαός μου
Πανάρχαιες οι προσταγές στα μονοπάτια των κυττάρων
μου
Το τώρα ξένο
Τριγυρνάω σαν φάντασμα στα χαλάσματα της αιώνιας
πόλης,
Διαβάτης του κάποτε και του ποτέ
Ποτέ τόση σιωπή , τ'αγαλματα , οι κολώνες, οι θεοί
Οι δρόμοι άδριοι, νωποί
Στρέφω το βλέμμα μου ψηλά
Δες λοιπόν, τα αγάλματα κλαίνε αίμα
Ποιός μίλησε στ'αληθεια για στοιχειά
Πόσο με πονάνε οι πληγές σου.
Μα και πως αλλιώς θα σ' αναγνώριζα
Μέσα σ' αυτό το φριχτό σύμπαν
Της τόσο επαναληπτικής πανσπερμίας.
Αύριο θα πάμε μαζί να θρηνήσουμε τους αγαπημένους
νεκρούς
Άδριοι οι φಾರೆτρος μας
Στις ασπίδες μας κουβαλάμε τα απομεινάρια του
κάποτε,
στα ακροδάχτυλα μας αγκυστρωμένη η άκρη απο μια
λεπτή αιμάτινη κλωστή , αιωρούμενοι πάνω απ' τον
αρχαίο χρυσμό
Γυρεύοντας τι; Πηγαίνοντας που ;
Πάρε με μαζί σου,
Πραγματευτάδες παζαρεύουν την τελευταία μου ανάσα
και εσυ όλο ξεμακραίνεις
Πάρε με μαζί σου ,
Μια γωνιά θα πιάνω
Μια γωνιά έπιανα πάντα σε τούτο τον κόσμο
Περπατάμε αργά , σκυφτοί , ένας ένας μονάχοι
Σέρνοντας γυμνά τα βήματα μας πάνω στα αγκάθια
Λιώσαν τα βράχια οι αιώνες
Στα κύματα σπείραμε τις στάχτες των θρύλων Ασάλευτη
σιωπή στα κάστρα που πάρθηκαν με προδοσία Τρύπια τα
μάτια των Αγίων στα Παλιά Ασήμια
Σκοτάδι σαν χτες, σαν σήμερα, σαν πάντα
Ζω
Θυμάμαι κάποτε που αναρωτιόμουν αν πονάει ο θάνατος

“Ουρανοί χάνονται”

Περπατώ και χάνομαι

Δεν ξέρω που βρίσκομαι

Νιώθω εξωγήινος

Ζαλίζομαι

Τα πάντα θολά

Μηχανές χαλούν ομορφιές κι οικοδομήματα

Τοπία άφαντα

Τα πάντα ξερά

Όλα πικραμένα

~

Σπίτια χαμηλά

γλαφυρά

λιτά κι απέριττα

μεγαλοπρεπή κι αισθητικά

Γκρεμίζονται

Πεθαίνουν

Μαζί τους χάνονται εποχές, καιροί,
άνθρωποι, αναμνήσεις

~

πολυκατοικίες ορθώνουν ανάστημα
Κρύβουν ορίζοντες, νιώθουν τεράστια
Γκρίζες περιφέρονται εδώ κι εκεί
Συνεισφέρουν στη παρακμή.

~

Γειτονιές γίνονται ξένες ,
εγκαταλελειμμένες κι εγκλωβισμένες
Σε αποπνικτικά στενά επικρατεί μια ερημιά

~

Παράξενα συναισθήματα για την πόλη εκείνη
που χάνεται, εκείνη τη γη που ξεθωριάζει

~

Ένα μονότονο γκρι τώρα πια αντιπροσωπεύει
την πόλη μας

~

Τις ζωές μας , ποιο χρώμα αραγε τις
αντιπροσωπεύει;

Ουτοπία

Το αγόρι κοίταξε βαθιά στα μάτια του αγαπημένου του. Για μια στιγμή ξεχάστηκε. Είχε χαθεί τώρα στην λάμψη του γκριζοπράσινου κόσμου... Ένωθε σαν νεογέννητο που αντίκριζε για πρώτη φορά το φως της πραγματικότητας, γοητευτική, μα ταυτόχρονα πρωτόγνωρα τρομακτική. Η κοιλιά της μαμάς; Τίποτα παραπάνω από ένα τείχος προστασίας ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και τον πραγματικό κόσμο. Οι ματιές ενωμένες δημιουργούσαν μία δύναμη που μόνο οι δυο τους μπορούσαν να αισθανθούν. Τα δάχτυλα μπλεγμένα, έμοιαζαν με ένα. Οι λέξεις που τόσο καιρό καταπιέζονταν εκφράζονταν τώρα με τη μορφή μιας σιωπής εκκωφαντικής. Δεν έπρεπε να μιλήσουν. Δεν έπρεπε να τους δουν. Ο κόσμος βίαιος, άμυαλος, χωρίς ίχνος κατανόησης. Η μάζα απειλητική πρωταγωνιστούσε στους εφιάλτες. Άγνωστες σκιές κατευθύνονταν προς το μέρος τους, έφτυναν λέξεις και επιτίθονταν με τις άτονες υφές των απόηχών τους. *Ο απόλυτος εξευτελισμός.* Ο μπαμπάς, η αδερφή, ο γείτονας, ο κολλητός εμφανίζονταν από το πουθενά και γινόντουσαν ένα με τον όχλο. *Η ύστατη ταπείνωση.* Ξύπναγες ιδρωμένος στο υγρό σου κρεβάτι. Βαριανάσαινες, τα μάτια σου γουρλωμένα γεμάτα τρόμο, δε θύμιζαν το αρρενωπό αγόρι που έπρεπε να είσαι. Το κορμί παραλυμένο από ντροπή, το στρώμα λερωμένο με την απόδειξη της αγνής ψυχής... «Να μην το μάθει κανείς» σκεφτόσουν εμμονικά και έτριβες το υγρό σεντόνι. Με χέρια που έτρεμαν και ανάσα κοφτή έτριβες μανιασμένα... Να φύγει... Να φύγει το αίμα που αποδείκνυε το έγκλημά σου... Να μην μάθουν ποτέ... Η τρομερή ντροπή να παραμείνει ένας ακόμα εφιάλτης... Η αγάπη να μένει για πάντα κλειδωμένη στον βαθύ νου... Να μην εκφραστεί. Να μην νιώσεις την ντροπή. Να μείνεις για πάντα, στην κοιλιά της μαμάς...

ΠΑΓΙΔΑ

Όλοι κάποτε πέσαμε σε μια παγίδα

Ήταν άραγε καλοστημένη

Ή εμείς δεν βλέπαμε

Ή μάλλον δεν θέλαμε να δούμε

Φορέσαμε μια μάσκα

Κοιταχτήκαμε στον καθρέφτη

Τον ανάποδο καθρέφτη

Παγιδευτήκαμε σε αυτόν

Όμως κάποια στιγμή η μάσκα

Όπως όλες οι μάσκες

Έσπασε

Έγινε θρύψαλα μαζί με τον καθρέφτη

Το μόνο που έμεινε

Ήμασταν εμείς

Χωρίς μάσκα πλέον

Ελεύθεροι

Γιατί τίποτα δεν κρατάει για πάντα

Κάποια στιγμή όλοι θα βρεθούμε γυμνοί

Χωρίς μάσκες

Για αυτό καλύτερα να μην φορέσουμε ποτέ

Μόνο έτσι δεν θα πέσουμε

Στην παγίδα

Παγωνιά

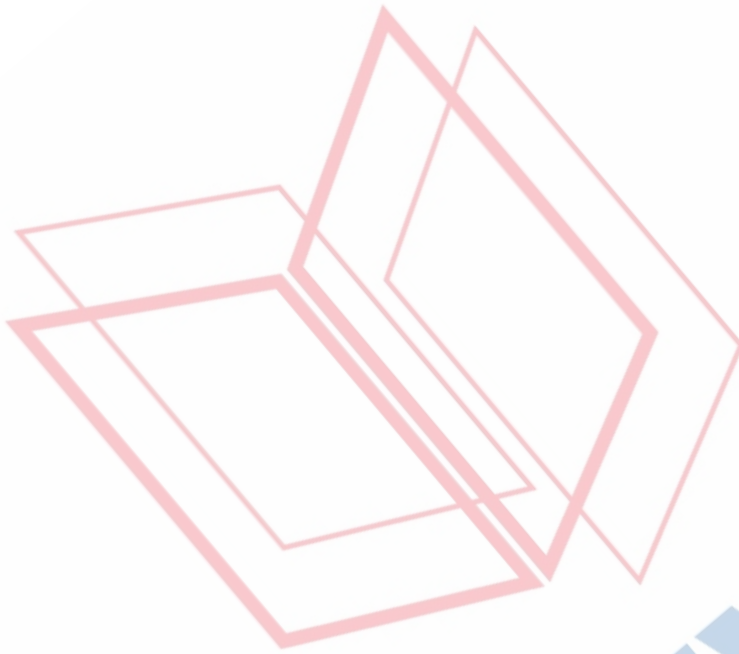
Σας παρακαλώ κλείστε τα παράθυρα
κάνει τόση παγωνιά αποψε
μα και χτες νομίζω πως είχε τον ίδιο καιρό
και κάνει τόση παγωνιά απόψε.

Σας παρακαλώ τραβήξτε τις κουρτίνες
θέλω ν αποσυρθώ στη μοναξιά μου
οχι η μνήμη μου δεν μ απατά
κάνει συνέχεια τετοια παγωνιά.

Σας παρακαλώ σβήστε το φως
αφήστε με στις σκέψεις μου να μείνω
να ονειρευτω πως ο καιρός είναι καλός
και πως όλα τα παράθυρα ανοίγω.

Παρακαλώ μη μου μιλείτε τώρα
φαντάζομαι μες τ ονειρο πως μπαίνω
τις γκρίζες κουρτίνες πως ανοιγω
κι ο ήλιος πάνω μου απλωμενος.

Σας παρακαλώ κλείστε τα παράθυρα
κάνει τόση παγωνιά αποψε
ναι τώρα θυμάμαι πολύ καλά
πάντα νομίζω πως κάνει παγωνιά



αθηνιπινίσια
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Πάει το κορίτσι

Πάει το κορίτσι, έφυγε

Το καντηλάκι της τελείωσε λένε.

Δεν φταίει όμως αυτό, φταίνε οι ξεφτίλλες οι πιο πάνω λέγεται.

Από το 2000 τρώνε τα λεφτά που τους δόθηκαν, για να περνάνε αυτοί καλά

Όμως αθώες ζωές χάνονται καθημερινά.

Αντί να δώσουν σημασία στην ανθρωπιά

Δίνουν στα φαγητά και τα λεφτά.

Πάει το κορίτσι, έφυγε.

Όπως άλλες χιλιάδες ζωές.

Αντί να γίνουμε καλύτεροι

Γινόμαστε ξεφτύλλα σε όλο το πλανήτη.

Δεν κάνουμε τίποτα για να πάμε μπροστά

Παρά μονάχα για την καλοπερασιά

Δεν τους νοιάζει η ασφάλεια μας

Αλλά τα λεφτά μας.

Μπάτσοι παντού σε ολόκληρη τη χώρα

Να ρίχνουν ξύλο και δακρυγόνα.

Σε ποιούς ; Στους αθώους .

Ανθρώπους που θέλουν να κάνουν την χώρα μας καλύτερη ,

Ανθρώπους που νοιάζονται για τον συνάνθρωπο ,

Ανθρώπους που έχουν αισθήματα,

Ανθρώπους που καλύτερα θα κυβερνούσαν από αυτά τα ξεφτυλίκια.

Πάει το κορίτσι, έφυγε

Και μαζί της άλλοι πόσοι.

Πόσα δυστυχήματα ποιά; για να πάμε μπροστά

Κανείς δεν ακούει τίποτα,

Πουθενά δεν λέγεται τίποτα.

Τα λέγανε όμως καιρό αυτοί

Κανείς δεν τους άκουσε

Και που κατέληξε;

Σε ένα “ανθρώπινο λάθος”

Δεν ήταν λάθος ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ήταν

Ήταν άνθρωποι μα όχι εισητήρια.

(Τέμπη 28/02/23)

ασημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Πάλη με τα κύματα

Νυχτώνει.

Γυρεύοντας γαλήνη στην τρικυμία του σεντονιού.

Λιμάνι είν' η παρηγοριά του ονείρου για όσους θαλασσοδέρνονται στα πάθη των κυμάτων.

Τα κύματα, οι στιγμές μας.

Πότε φουρτουνιασμένα, δε λογαριάζουν όνειρα, ρημάζουν την ψυχή.

Και πότε, σαν από λύπηση, ημερεύουν ίσα να ξαποστάσουμε πριν έρθει καταιγίδα.

Αλήθεια, η αβεβαιότητα είν' αυτή που μας τρομάζει, ή μήπως ότι ξέρουμε πως τόσοι δα φαινόμαστε μπρος τον απύθμενο ωκεανό της ύπαρξης μας;

Σταμάτα πια να φοβάσαι.

Γραφτό του ανθρώπου είναι να θαλασσοδέρνεται.

Κι όταν ένα δυνατό χαλάζι κοπάσει τη φουρτούνα σου, η ξαστεριά τ' ουρανού και το χάδι του αγέρα, μοιάζουνε όμορφα, πιότερο από ποτέ.

Παλιρροιακή δίνη

Θαλάσσιες ρουφήχτρες καταπίνουν τα πάντα
Ψυχές και αδικοχαμένα, άδεια κορμιά μπλέκονται σε αυτές
Και δεν ξεφεύγουν
Χάνεσαι στη χαοτική περιδίνηση
Θηλιά στον λαιμό, βάρος σε κρατά στο ελαφρύ γαλάζιο βυθό
Ο ουρανός και το φως, μακριά

Το φως...
Μακριά...
Σαν την ζωή που θα ήθελες να ζεις...
Όλα σου τα κλεμμένα όνειρα
Ξένη προς αυτά, μόνο παρατηρείς
Τη λεηλασία της ευτυχίας, της δίψας για ζωή

Έρμαιο της παλίρροιας
Ζεις μέσα σε αυτήν
Συμβιβάζεσαι (:)

Ονομάζεται η δίνη;
Αντέχεται η δίνη;
Καταστρέφει η δίνη.
Άγχος τη λένε

- Περιδίνηση: Η περιστροφή σε κύκλο ή ο στροβιλισμός

Πανδημία

Δυο χρόνια πριν, όχι πολύ καιρό ,
σπίτια μας κλειστήκαμε από τον κορωνοϊό.
Φίλους δεν βλέπαμε , ούτε και συγγενείς,
σε πάρκα, παιδικές χαρές δεν πήγαινε κανείς.
Μέναμε όλο στο σπίτι μπροστά σε μια οθόνη ,
να κάνουμε μαθήματα, να είμαστε όλο μόνοι!

Κουράστηκα, βαρέθηκα,
κοιμόμουν όλη μέρα ,
αλλάξανε τα πράγματα ,
έγινε η νύχτα μέρα !

Και όταν ήρθε πια ο καιρός
και πήγαμε σχολείο,
Τι ένιωθαν οι φίλοι μου
κρύφτηκαν σε μια μάσκα.
Χαμόγελο , λύπη, χαρά
το έβλεπες στα μάτια.

Και αναρωτιόμουν και έλεγα
μήπως ζω σε ταινία;
Γιατί εκεί γίνονται αυτά
ιοί και πανδημία

Πανελλήνιες

Μαύρος κύκλος αγγίζει πάτωμα,
η κούραση ταβάνι,
ο ήλιος έχε γεια
και το λίπος χαμηλά στην κοιλιά σε χαιρετά.
Η αγωνία μου φουντώνει,
το άγχος μου ψηλώνει
και το γάγγλιο στο χέρι μου σαν την από στρες ακμή μου ξεπροβάλλει.
Το μαλλί σαν τζίβα
και η πλάτη μια καμπούρα,
η ιστορία δε μαθαίνεται
και από μαθηματικά χαϊβάνι.
Απ' το πενήντα στο εκατό
και απ' το εκατό στον πάτο,
αχ θεέ μου φώτισέ με έστω κάτι να πάω να γράψω!
Πέρασε ο Μάρτης και έφτασε ο Απρίλης,
το μάτι βλέπει μέχρι δέκα εκατοστά
και η λάμπα αναβοσβήνει.
Το χέρι μου ρομπότ ακολουθεί της άσκησης τη διαδρομή,
λίγο έμεινε κάνουμε υπομονή!

Πανελλήνιες

Πανελλήνιες δίνω φέτος κι εγώ
και θέλω να πέσω στον γκρεμό.

Στην έκθεση γράφω παραγράφους
ενώ στην πληροφορική δημιουργώ γράφους.
Στην οικονομία διαβάζω θεωρία και λύνω ασκήσεις
ενώ στα μαθηματικά με μόχθο αντιμετωπίζω τις συναρτήσεις.

Όλα αυτά με δυσκολεύουν
με ξαγρυπνούν, με αγριεύουν.

Αλλά δεν τα παρατώ
γιατί έχω σκοπό στο πανεπιστήμιο να μπω.
θα τα καταφέρω γιατί έχω πείσμα πολύ
και δυνατή ψυχή, με αντοχή...!

αθιμπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Παράθυρο στο φως

Για πόσο θα συνεχίσω να βλέπω

Τον κόσμο

Μισή κρυμμένη

Μισή φανερωμένη

Παρά την θέλησή μου

Πίσω από ένα γκισέ

Που δεν διάλεξα;

Στην άκρη του ματιού μου

Υπάρχει πάντα το παράθυρο

Που βγάζει στο φως.

Από κει ξεγλιστρώ

Κάθε μέρα

Κάνοντας τα πιο ωραία ταξίδια

Με το μυαλό.

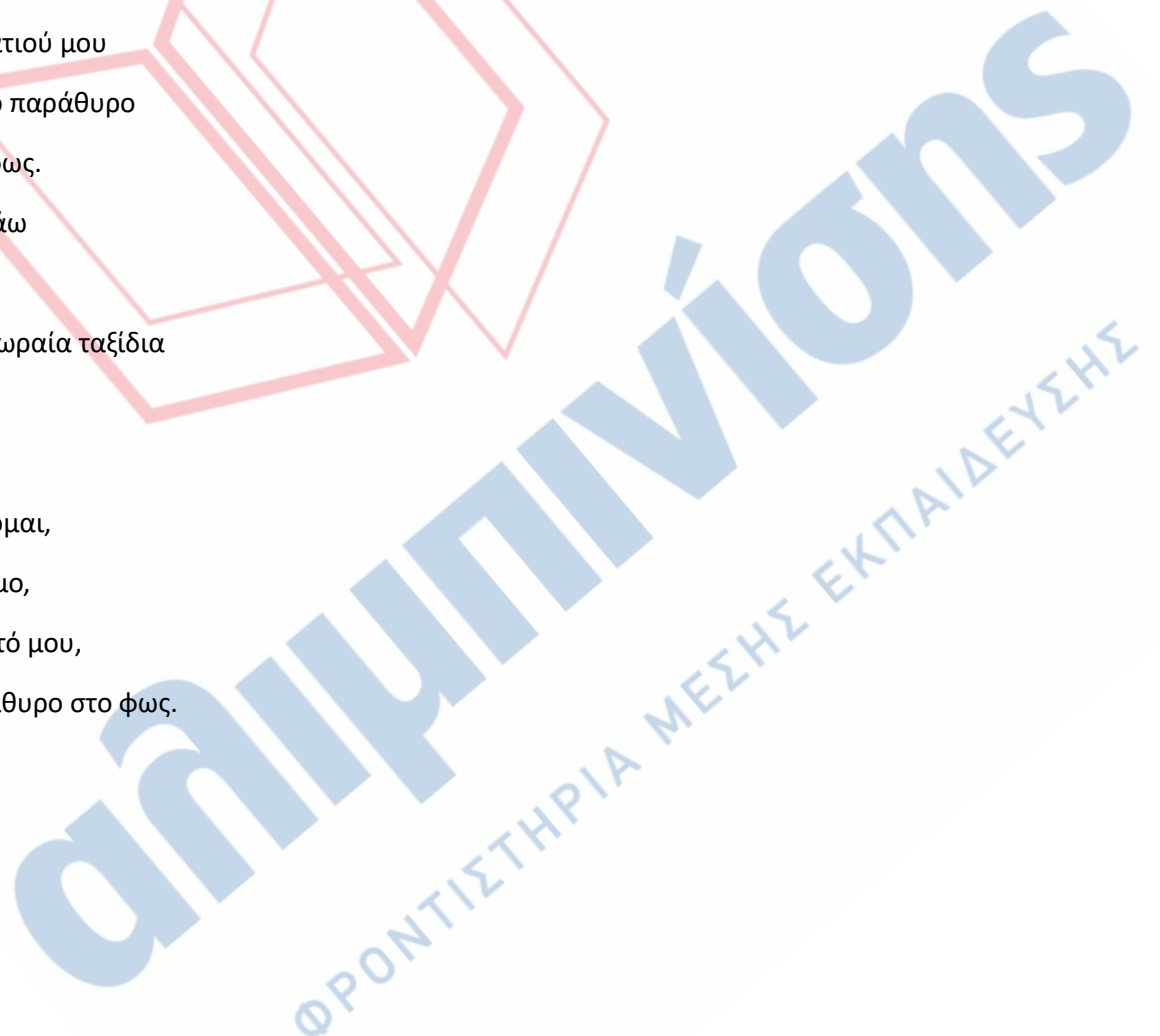
Έτσι όποτε κρύβομαι,

Είτε από τον κόσμο,

Είτε από τον εαυτό μου,

Ανοίγω ένα παράθυρο στο φως.

Στη ζωή.



Πάρε με όταν φτάσεις

Βάφεις τα χείλη κόκκινα
το πανωφόρι βάζεις
στην πόρτα μ' αποχαιρετάς
Πάρε με όταν φτάσεις

Βγαίνω έξω να σε ξαναδώ
γυρίζεις με κοιτάζεις
στέλνω φιλιά στον άνεμο
Στο μάγουλο τα βάζεις

Μαζεύω από το πάτωμα
τα ρούχα σου να πλύνω
αλλάζω τα σεντόνια σου
Την πόρτα δεν την κλείνω

Ανοίγω το ραδιόφωνο
και σιγοτραγουδάω
η ώρα πήγε έντεκα
Τον Μάρτη σου, φοράω

Κόκκινη και λευκή κλωστή
πλέκεις στα δάχτυλα σου
χαϊδεύω το βραχιόλι σου
την μπούκλα απ' τα μαλλιά σου

Κείνη την πρώτη την ξανθή
που έχω φυλαγμένη
μέσα σε γυάλινο κουτί
Με αγάπη τυλιγμένη

Έφτασε κιόλας δώδεκα
γέρνω στο μαξιλάρι
της άνοιξης γλυκιά η νυχτιά
Είπε πως θα με πάρει

Βροντή ακούω απόκοσμη
Βλέπω φωτιά μεγάλη
Δυο γίγαντες συγκρούονται
μ' ατσάλινο κεφάλι

Χάος Φωνές Πόνου κραυγές
το αίμα έγινε ποτάμι
πνίγει ζωές πνίγει ψυχές
Η ανάσα δε μου φτάνει

Τρέχω στη μαύρη κόλαση
σε ψάχνω στα συντρίμια
σε βρίσκω άψυχη χλωμή
Ουρλιάζω με τ' αγρίμια

Καίγομαι και πετάγομαι
Τρελή η καρδιά μου σπάει
Όνειρο ήταν πέρασε
Όνειρο ήταν πάει

ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ

Με τη γαλέρα μου δραπέτευα τα βράδια
σε πολιτείες που δεν είχα φανταστεί
Άπλωνα δίχτυα και παγίδευα φεγγάρια
να' χω φανάρια για τον δρόμο της ζωής

Λάφυρα έπαιρνα αστρόσκονη και λάμψη
Έκλεβα ήλιο κι απ'τον κήπο του ουρανού
έκοβα αστρόφυλλα που είχανε ανάψει
από την αύρα μου, τη δύναμη του νου

Πάντα την άγκυρα στ' αστέρια την ξεχνούσα
και όλοι έψαχναν τις νύχτες να με βρουν
Από το όνειρό μου πίσω δε γυρνούσα
γιατί βρισκόμουν στα δημέρια του Θεού

Περνούν τα χρόνια μα εγώ δεν έχω αλλιάξει
Είναι η γαλέρα στα λιμάνια του μυαλού
Όπως και κάποτε η ψυχή μου δεν θα πάψει
να βλέπει όνειρα σαν του μικρού παιδιού

Περνά η ζωή...

Εφηβεία: Η απογοήτευση συχνή
δύσκολο να αντιμετωπιστεί.

Ανοίγεις τα φτερά σου,
να απολαύσεις τη ζωή.

Ξεπερνάς τους φόβους,
τη δυσκολία την πολλή.

Απόλαυσέ το,
περνά βιαστικά η ζωή!



Πήρες τώρα απαντήσεις;

Τα λάθη του ο αγώνας μας

Ένας αγώνας που κάποιες μέρες σαν την φλόγα του ήλιου θρυμματίζει τον νυχτερινό ουρανό και την ελπίδα αποκαθιστά στον βουβό από σύμπνοια κόσμο.

Ένας αγώνας που κάποιες μέρες με την σκόνη του μπαρουτιού καλύπτει τόσο τις πεδιάδες που καλλιεργείται η στοργή κι η ανθρωπιά όσο και τα πανύψηλα τα όρη που στεριώνει η Ευγνωμοσύνη.

Και είναι Αυτή που ξεχνάμε πιο συχνά να επιβιβάσουμε στις φρεγάτες μας.

Γιατί αν αυτοί που έπρεπε να νιώσουν αυτό το θείο δώρο, δεν την κράτησαν σφιχτά μέσα τους, τι θα μπορούσε να ειπωθεί από εκείνους που δεν είχαν τίποτε ποτέ να εκτιμήσουν παρά την ζωή τους;

Η ψυχή τους αποκόπτεται από το σώμα, όπως το μάρμαρο από το άγαλμα, το φως από τον Ήλιο...

Και γιατί;

Για να δεχτούν << την συμπόνοια >> που υποκριτικά τους δείχνουμε μπροστά από τον καθρέφτη της σημερινής ψυχής;

Η Γέννηση έχει παραχωρήσει την θέση της στην δίδυμη αδερφή της.

Η πρώτη έχει από το καημό της ξεψυχήσει και η δεύτερη περιπλανώμενη στα συντρίμια την μοιρολογεί, κι εμείς δυσανασχετούμε όταν έρχονται να μας κτυπήσουν την πόρτα.

Τα λάθη τους, ο χαμός μας..

Το παρακάτω ποίημα είναι αφιερωμένο στα περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας, που δυστυχώς συνεχίζουν στις μέρες μας, καθώς και στα άμεσα αποτελέσματά τους στα παιδιά.

Ένα μικρό παιδί

Φωνές, βρισιές, συνεχείς αφορμές
Συστολές, σιωπές, συνεχείς ανοχές
Χτυπήματα στη μέση, στον αυχένα, στην κοιλιά.
Μα εμένα, όλα αυτά μου φαίνονται γνωστά.

Πάντα θυμάμαι πως μας λέγαν σαν μικρά,
«τέρατα βρίσκονται μόνο στα παιδικά»
και εγώ ήμουν με τα χέρια σταυρωμένα.
Μα πως λες ότι ο πατέρας σου είναι τέρας;

Η μάνα μου, δειλή και μαζεμένη,
φτωχομάνα αυτή, πως να άντεχε, αν όχι παντρεμένη;
Αλήθεια είναι, για αυτό και είμαι οργισμένη,
σε αυτόν τον άνθρωπο είμαι καταδικασμένη.

Στον κρύο ιδρώτα λουσιμένη φώναζε ακούγοντας τις απειλές,
«Μην την χτυπάς, πες της συγνώμη»
Και Ευλαβικά κάλυπτε τις μελανιές,
μην τυχόν φανεί πως μας σκοτώνει.

«Μα θα αλλάξει» έλεγε πάντα
Σε αυτόν τον άνθρωπο όμως μάνα,
κάποτε έλεγα τα πάντα.
Τώρα, φοβάμαι να τον κοιτάξω στα μάτια.

Γιατί κλαις πάλι μικρή;
Δεν το κατάλαβες ακόμη;
Ξέρω, δεν έχεις άλλη αντοχή,
Όμως για σένα η αλήθεια είναι πικρή.

Μακριά ακόμη και αν φύγεις,
και όσα χρόνια κι αν περάσουν,
Όχι, όλα δεν θα φτιάξουν.
Οι εφιάλτες σου δεν θα σωπάσουν.

Μονάχη πρέπει εσύ να βρεις,
τον τρόπο να ξεφύγεις.
Όμως μακρὺς ο δρόμος διαφυγής
Για κάποιον που είναι ακόμη,
Ένα μικρό παιδί.

Φωνές, βρισιές, συνεχείς αφορμές
Συστολές, σιωπές, συνεχείς ανοχές
Χτυπήματα στη μέση, στον αυχένα, στην κοιλιά.
Μα εμένα, όλα αυτά γιατί μου φαίνονται γνωστά;

Ποιος είμαι τελικά;

Το συναίσθημα που σου έχει προκαλέσει
μια ψυχή που σ' έχει καταστρέψει,
κάθε που την αντικρίζεις σε πονάει
τόσο που ξεχνάς ποιος είσαι, όταν κοιτάει.

Ανατριχιάζεις.

Νιώθεις τόσο λίγος και τώρα διστάζεις
σκέφτεσαι πως φταις και πας ν' αλλάξεις
εμφάνιση, επιθυμίες και απόψεις.
Μα βλέπεις πως τίποτα δεν αλλάζει.

Τώρα εσύ διάλυσες όσα είχες φτιάξει.

Και μετά από λίγο δε θυμάσαι πια το πριν,
ποιος ήσουν, τι πίστευες και γιατί,
είσαι εγκλωβισμένος στο παρόν,
στο ίδιο σου το είναι, στο ίδιο σου το μυαλό.

<< Πόλεμος ψυχών >>

Ένα χαμόγελο φτωχό, τρύπιο αναζητάς.

Ένα συναίσθημα αδειανό.

Μία φιγούρα σκιερή, μία αγάπη κενή.

Κάποιον να καλύψει τα κενά που άφησε ο χειμώνας στην ξεχειλωμένη σου καρδιά.

Να ποτίσει τον λερωμένο σου εγωισμό, κι εσύ να γελάς.

Κάποιον να σπρώξει την καρέκλα να περάσεις και να μην ξανάρθεις.

Κάποιον να κοιτάξει τον καθρέφτη σου δίχως να φύγει, να ξεφύγει.

Μα δε σε ξέρεις...

Αφήνεις το χαμόγελό σου να τρυπηθεί μόνο του, να σβήσει.

Σαν ένα καράβι στη στεριά, ένα γράμμα σκεπασμένο που ποτέ δε στάλθηκε.

Σε έναν γκρεμό, σε μια χαράδρα, δίχως τελειωμό.

Εκεί βαδίζει η ψυχή και το μυαλό σου, δίχως να συναντηθούν ποτέ.

Σε έναν κόσμο ανάλγητο που όταν σε χάσει, δε θα κλάψει αλλά θα γελάσει.

Σε μία εποχή που όσο κι αν φωνάξεις δε θα σε ακούνε κι εκεί θα πεθάνεις δίχως να σε βρούνε.

Θα σβήσει την αλήθεια σου και θα αμφισβητήσει την αξία σου και δίχως να το αντιληφθείς, εκεί που κάποτε γέλασες, έπαιξες, πόνεσες, πληγώθηκες, εκεί χορεύει τώρα η σκόνη και το αίμα.

Εκεί θα ακούς την καρδιά να σταματά και την ανάσα να γίνεται βαριά.

Εκεί θα σβήσει το φως και θα κλέψει η νύχτα το δικό σου.

Εκεί θα αρχίσει ο πόλεμος που σε σκοτώνει αργά, σιωπηλά, αλλά φανερά.

Και θα στερέψεις από κάθε όνειρο που σκέφτηκες και δεν κυνήγησες, θα χάσεις τις σκέψεις που έκανες και δεν εξήγησες, θα σβήσει κάθε όμορφο και ειλικρινές συναίσθημα που τόλμησες ποτέ να αισθανθείς, δίχως όμως να το ακολουθείς...

Πόλεμος

Μια οικογένεια περιμένει

Και γυναίκα και παιδί

Κάποια μέρα θα επιστρέψω

Να τους δώσω ένα φιλί

Θύμα του πολέμου και εγώ

Θ' αναγκαστώ να τους σκοτώσω

Χωρίς καμία επιλογή

Θ' αναγκαστώ να το βιώσω

Και ας με πήραν μακριά

Η ευκαιρία παραμένει

Η ευκαιρία πως θα τους δω ξανά

Για μία τεράστια αγκαλιά)

αθηνάπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Πολυεστέρας

Προ τετελεσμένων γεγονότων καλούμαι να διαλέξω
Και πώς να μην αισθάνομαι φθηνό αξεσουάρ
-συμπαθές, μα όχι απαραίτητο-;
Σφήνα που μπαίνει στην ζωή σου όποτε τύχει,
χωρίς καν να μεταβάλλεται λιγάκι η τροχιά σου,
έστω απ' το "τυχαίο" σκούνημα της επαφής;

Πονεμένοι και διωγμένοι

Σμύρνη μου αγαπημένη,
σ'έκαψαν ολοσχερώς.
Όλοι φωνάζουν «Αχ...καημένη!»
Φύγαμε ολοταχώς.

Έμειναν πίσω κατοικίες,
όλα γίναν μια ανάμνηση.
Είπαμε «Τί αμαρτίες;»
Φύγαμε χωρίς απάντηση.

Συνήθειες και ομορφιά,
θέα απέραντη στη θάλασσα,
όλα τα πήρε η φωτιά.
Αν με ρωτούσες...θα τα άλλαζα.

Ήρθαμε εδώ σαν ξένοι, όλα καινούργια ξαφνικά.
Άλλαξαν τα πράγματα...
Χάσαμε μέσα σε μια στιγμή,
όσα με κόπο είχαν φτιαχτεί και είχαμε από μικροί ονειρευτεί!

Φτάσαμε σαν πρόσφυγες,
λες κι ήμασταν εχθροί!
Ας είχαμε όμως και άλλη επιλογή...
Ας ήμασταν στη Σμύρνη μας, ακόμη και φτωχοί.

- Η πορεία

Καθώς του βίου διαβαίνω τις συνεχείς προκλήσεις

Πηγαία εγεννήθη, προοδευτικά, μιας μορφής ιδεατής η ανάγκη

Μιας μορφής άψογης και απρόσβλητης στων γεγονότων τη φθορά

Της οποίας το περίγραμμα θα σταθεί έμπνευση διαρκής.

Της σφριγηλούς μορφής διακρίθηκαν, ως ευπρεπή προπλάσματα

Περικλής, Αλέξανδρος και Ηράκλειος, και όσων άλλων, ακόμη,

Η χαραγή εκρίθη ευδιάκριτος και σταθερώς ακιλήδωτος,

Στης ανθρωπίνου ιστορίας την αχανή, ευμετάβλητο πλάκα.

Η πορεία μου εδιαγράφηκε αυστηρή, σπανίως λοξή,

Καθώς των μεγάλων προσώπων τα βήματα εθαύμασα,

Και αποφάσισα να ακολουθώ, θαρρώντας πως στην προς κόσμον εξόρμηση

Μονοπάτι αλάθητο και γερό εκτείνεται η ευλάβεια, η επιμονή, το θάρρος.

Τότε, όμως, η μακρά, ευήλιος διαδρομή εφάνη να στενεύει ,

Και να μην προσφέρεται ευδιάβατος, εν μέσω των

προκλήσεων την ταραχή και την πυκνήν, ψυχρήν ομίχλην

Σταμάτησα, λουπόν, την άγωνα πλέον πορεία, αντιλαμβανόμενος μια νέα σοβαρή ουσία.

Και των μεγάλων προσώπων έπαυσα, την αδιαπραγμάτευτη λατρεία,

Την προσωπική μου, πλέον, προέταξα, δύναμη και νόηση, χωρίς φοβία

Στης σύγκρουσης την ώρα τη σκληρήν, στον εαυτόν προσφέροντας την πρωτοκαθεδρία

Μόνον τότε την αρχή εμπέδωσα, γευόμενος τον θρίαμβον και την αποτυχία:

Πως των Μεγάλων η πορεία, εν μέσω προσήλωσης, κατάγεται, εις του Μικρού την καθημερινή, ζωηρήν πρωτοβουλία...

Πραγματικότητα αληθής

Πραγματικότητα αληθής

Τα όνειρά μου θέλω πίσω

Που μου τ' άρραζες

Με τόση ευκολία

Και μ' άφησες τριγύρω μόνη

απεγνωσμένα να τα ψάχνω

Ενώ αυτά χαμένα ήταν ήδη.

Πραγματικότητα άληστη

Και τη ζωή μου θέλω πίσω

Που μου την χκρέμισες

σαν να 'ταν κάστρο άμμου

Αυτή που άδικα μου έκλεψες

Και στο σκοτάδι μου με βύθισες

Αυτή που μου ξερίζωσες

Χωρίς κανένα δίσεγμό.

Να μου τη δώσεις πίσω

Γιατί δι' αυτή θυσιάστηκα

Γιατί αυτή μονάχα αναζητώ

Κράτα τα και τα όνειρα

Με αυτή να μου την δώσεις πίσω.

Γιατί τα όνειρα ήτανε ψεύτικα

Εκείνη όμως ήταν αληθινή

Πραγματικότητα αχέραιστη

Τη ρήμαζες την αγγελή ψυχή μου

Και φταίς εσύ που τώρα για

σε τίποτα δε θα ξενέ πιστέψω.

ΠΡΑΞΕΙΣ

Προσθέτεις βουνά, θάλασσες
κυνηγάς την πλάση.

Πολλαπλασιάζεις
«Ιθάκες» στα ύψη.

Διαιρείς τον εαυτό σου σε κομμάτια,
απλώνεις φτερούγες,
επινοείς φωλίτσες,
αφήνεις το πέταγμα στην ωριμότητα.

Αν αρχίζεις κι αφαιρείς σήμανε η αρχή του τέλους.
Μη συνεχίζεις.
Αυτοπροδίδεσαι.

Προβλέψεις

Ο παππούς μου μου 'μαθε για τα μερομήνια
και σημάδια έψαχνα από μικρό παιδί
στον ουρανό, στα σύννεφα ζητούσα απαντήσεις
να τα προβλέπω ήθελα όλα μες στη ζωή...

Αργότερα αμφισβήτησα την πείρα του παππού μου
στην Επιστήμη πίστεψα και στα άψυχα PC
το σύμπαν ατελείωτο ... μα η μετεωρολογία
μου έδινε τη γνώση μέσα απ' τη «μηχανή»!

Νέοι δορυφόροι στέλνονται στο διάστημα
εικόνες που προβάλλονται σε μια μόνο στιγμή
μα συνειδητοποιώ του ανθρώπου το ανάστημα
και σκέφτομαι πως είμαι ακόμα τόσο μικρή..

Τα βαρομετρικά χαμήλωναν,
έρχονταν καταιγίδες,
ουράνια τόξα έβγαιναν
και ... πάλι απ' την αρχή!

Τον ουρανό, τη θάλασσα τώρα αγναντεύω
δεν ψάχνω πια σημάδια που «βλέπουν» τον καιρό
προβλέψεις δε χρειάζομαι γιατί έχω καταλάβει
πόσο απρόβλεπτα είναι ... όλα αυτά που ζω!

ΠΡΟΛΑΒΕΣ;

Πάνω κάτω τριγυρίζει, το μυαλό μου βασανίζει

Ρωτάει ξανά και με ζαλίζει.

Όπου και αν με παρασύρει

Λασπωμένα όνειρα

Αδάμαστες ζωές, ψυχές

Βαθιά αποκοιμισμένες

Έναν πρίγκιπα να περιμένουν

Σαν το φιλί του τις ξυπνήσει.

Και εγώ με μάτια ανοιχτά,

κοιμόμουν τον ύπνο της σιωπής

ώσπου ο μικρός μου εαυτός

ένας άγγελος του παραδείσου της ειρήνης

δαιμονισμένα με ταρακουνά και επίμονα ρωτά

Πρόλαβες;

Πες μου! Πρόλαβες;

Στα μάτια με κοιτά

Γεμάτα απορία τα δικά μου

Γεμάτα αγωνία τα δικά του

Τα μάτια μας

Να αναζητούν μιαν απάντηση κρυφή

Πρόλαβες; Ξαναρωτά

Πρόλαβες να χορέψεις κάτω απ' τη βροχή;

Πρόλαβες να φυτέψεις το λουλούδι στην αυλή;

Πρόλαβες να γελάσεις αγκαζέ με την καρδιά

στα λιβάδια της χαράς;

Πρόλαβες να αγαπήσεις, πιο γλυκά να φτερουγίσεις;

Πρόλαβες να κάνεις όλα όσα ονειρεύτηκες ξαπλωμένη κάτω απ' τα άστρα του ουρανού;

Πρόλαβες να γίνεις εκείνη που θα θαύμαζες να ανθίσει

στης όμορφης άνοιξης την φύση;

Πρόλαβες να ζήσεις κάθε μας μέρα σαν να είναι η τελευταία;

Πες μου!

Προλάβουμε;

Με τι πρόσωπο εγώ, με τι καρδιά;

Να κοιτάξω στα μάτια το μικρό μου παιδί

Πώς να του πω

Γεμάτη ντροπή

Δειλά δειλά

να του ψιθυρίσω πως...

Τόσες νύχτες, τόσες μέρες

και εγώ υπνοβατούσα

στα σκοτάδια της δικής του καταδίκης.

ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

Πρόσωπα που λάμπουν σαν πανσέληνοι

Μια θάλασσα συναισθήματα

που βιάζεσαι να μοιραστείς

μαζί τους

Χρώματα που θες να δεις

όπως ποτέ δεν τα δες

Μικρές χαρούμενες στιγμές,

θλίψεις που σου γεννούν τον πόνο

και εναλλάσσονται

Μην αφήνεις τον αέρα

να παρασέρνει τα όνειρα του

νου και της ψυχής σου

Γεύσου τις στάλες της βροχής

Οσφρήσου τη μυρωδιά της νύχτας

Νιώσε τα πανοράματα της ζωής

Και άκου το τραγούδι που αντηχεί

Προφάσεις

Γιατί και ο χρόνος είναι ένα ακόμη έρμαιο στο οποίο αποδίδουμε οι απελπισμένοι τα δεινά μας. Μα ο χρόνος δεν υπάρχει. Αντ' αυτού υπάρχει η κίνηση. Η κίνηση του ήλιου, η κίνηση των δεικτών του ρολογιού. Η κίνηση. Μια συνεχής, βαθύτερη έννοια, το ομολογώ. Γιατί αυτή την βλέπεις, την ακούς, την αισθάνεσαι όταν τρυπώνει ανάμεσα στα δύο σου χέρια και χορεύει, ξέρεις το όνομά της.

Κι όμως εξακολουθείς να καταριέσαι τον χρόνο. Που δεν επαρκεί ποτέ, που δεν σου δίνει αρκετό περιθώριο να βάλεις σε τάξη τις θορυβώδεις σκέψεις σου, να κάνεις εκείνο που θέλεις, παρά μονάχα αυτό που πρέπει.

Προφάσεις.

Αιτία η βαθιά και έμφυτη, θα θέλαμε να πιστεύουμε, τάση μας να φοβόμαστε το αντίο που δεν θα αφήσει τίποτα ίδιο, που δεν θα επιτρέψει καμία συντεταγμένη.

Προφάσεις.

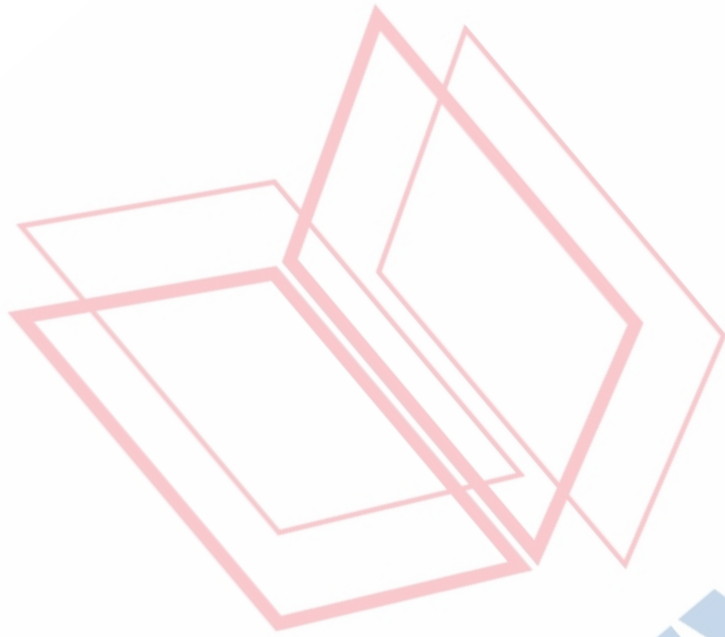
Φοβάσαι άνθρωπε να αλλάξεις, να πάψεις να πιστεύεις σε εκείνο που ξέρεις πως δεν υπάρχει. Να γίνεις ένας άλλος, αυτός που όντως είσαι. Να αγαπάς, φοβάσαι. Να χαίρεσαι, φοβάσαι. Να ελπίζεις, φοβάσαι, βαθιά μέσα σου κι αυτό το αποφεύγεις.

Προφάσεις.

Άνθρωπε ξεδιάντροπε ξεχνάς! Δεν θα προφτάσεις. Ο χρόνος σου, δεν θα σου είναι ποτέ επαρκής. Άνθρωπε ξεδιάντροπε ξεχνάς και σύντομα θα επιστρέψεις στην γνώριμη και καθησυχαστική σου συνήθεια να καταριέσαι τον χρόνο, λες και βάλθηκε να σε τιμωρήσει.

Αχ άνθρωπε! Η βαθιά πεποίθηση πως το αύριο υπάρχει σκοτώνει το κάθε σου σήμερα. Βαυκαλίζεσαι. Κοιμάσαι.

Ξύπνα, πήγε 7:30 η ώρα.



αθηνιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΠΡΩΙΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Κάθε πρωί όταν ξυπνώ,
βάζω κι έναν διαφορετικό σκοπό.

Να χάσω λίπος περιττό,
να κερδίσω των άλλων τον σεβασμό,
για τα μαθήματά μου περισσότερο να ενδιαφερθώ.

Μα πριν προλάβω να τελειώσω το πρωϊνό,
έχω ήδη χάσει τον αυτοσεβασμό.

Έχω φάει ό,τι πιο ανθυγιεινό,
έχω τσακωθεί με κάποιον μου γονιό,
έχω κάνει σίγουρα κάτι χαζό.

Ψάχνω λοιπόν να βρω έναν αυτοχαρακτηρισμό,
όχι πολύ επικριτικό,
γιατί έχω εύθραυστο εγωισμό.

Ας δω στου Αλμπινίση το λεξικό,
κάτι θα έχει σχετικό.....

Πυξίδα Ονείρων

Μια ζωή την έχουμε
μα δεν την εκτιμάμε
Μέσα στις έγνοιες τρέχουμε
και τον λογισμό γερνάμε .

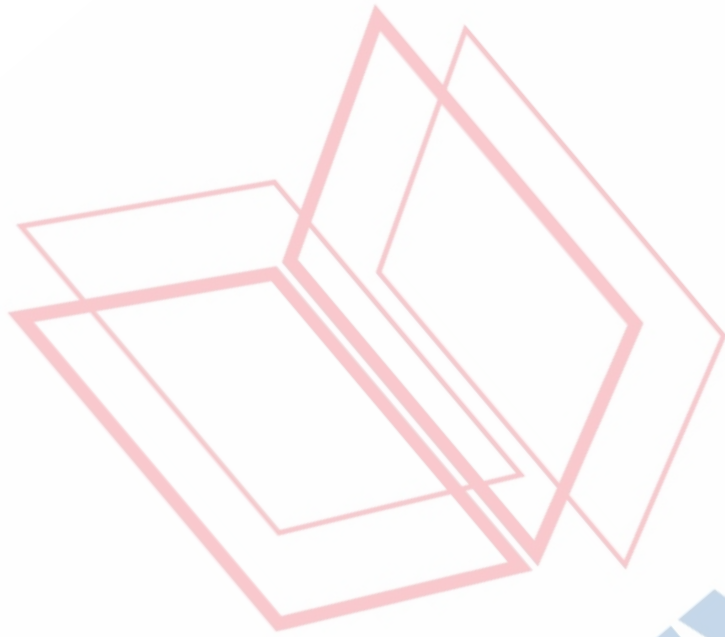
Τα όνειρα μας ξέβαψαν
έσβησαν από τον χάρτη
και στη γη μείναμε
δίχως ελπίδας μονοπάτι .

Σαν παιδί εγώ αναζητώ
έναν δρόμο σωτήριο να βρω
να ξεφύγω από το κακό
που δεν έχει αρχή και τελειωμό .

Πυξίδα μου, το τελευταίο άστρο του ουρανού
συνοδοιπόρος σε κάθε μακρινό ταξίδι.

Εσένα θα ακολουθώ
μέχρι της λύτρωσης τα φτερά να βρω .

Να χρωματίζεις την ζωή
δίνοντας της μορφή μελωδική
Καμία ψυχή να μην μαραθεί
πριν το μήνυμα ελπίδας να ακουστεί.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ρέει το μπλε και 'μείς μαζί του

Σου χει τύχει ποτέ να βρεθείς

ολομόναχος σ' ένα μέρος;

Έτσι άξαφνα σα να χει παγώσει ο χρόνος,

λες κι απόμεινες μοναδικός στον κόσμο

χαζεύεις τη θέα που ξανοίγεται μπροστά σου,

πασχίζοντας να φυλακίσεις τούτη την εικόνα

αιώνια στο μυαλό σου.

Και εκείνη τη στιγμή είναι που σκέφτεσαι,

πως είναι αυτή τελικά η ομορφιά τούτου του κόσμου.

Αυτή που δεν αρκεί μια κάμερα

για να στη χαρίσει για μια ζωή.

Αυτή που την κρατάνε γερά τα δεσμά του νου,

μη και τους ξεφύγει.

Ίσως εν τέλει αυτά τα μικρά και ασήμαντα πράγματα,

να είναι και τα πιο ουσιώδη.

Γι' αυτό κοίτα και χόρτασε το μεγαλείο,

που απλώνεται εμπρός σου.

Ροδοπέταλα Μνήμης

Ακατάλληλος από κούνια

Η απόρριψη σαν καλός συνοδοιπόρος

Ταξιδεύει και εξομαλύνει κάθε είδος χαράς

Η ζωή στο κατώφλι της αποτυχίας

Η συνειδητοποίηση μονόδρομος φωτός

Τα όνειρα αδιανόητα

Οι εμπειρίες χαμένες

Κι όμως ο καλός Σαμαρείτης παλουκίζει τα άδικα

Η αγάπη γκρεμίζει τα τείχη της αδιαφορίας

Θυμάσαι να ζεις;

Θυμάσαι να ξεχνάς; Να συγχωρείς;

Θυμάσαι να νιώθεις;

Θυμάσαι να αγαπάς;

Είσαι άνθρωπος.

ΡΩΓΜΕΣ

Όλοι έχουμε ρωγμές

Οι εξωτερικές φαίνονται

Τις διακρίνουμε και τις διακρίνουν

Οι εσωτερικές κρύβονται βαθιά

Πολύ βαθιά

Όμως κάποια στιγμή

Θα σπάσει το κουτί της Πανδώρας

Γιατί όσο πιο βαθιά βρίσκεται κάτι

Τόσο πιο πολύ παλεύει να βγει στην επιφάνεια

Βίαια όπως βγαίνει

Μας πνιγεί

Όμως μόνο έτσι μπορούμε να αναπνεύσουμε

Ξανά

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Σαν ένα μυστικό

Στο κρεβάτι, τα μάτια ορθάνοιχτα

κοιτάζουν το ταβάνι.

Σηκώνεται

Σκοτάδι

Η ίδια παραμορφωμένη εικόνα.

Η ένδειξη; Λιπόσαρκη.

Νερό στον βραστήρα. Χαμομήλι στο φλυτζάνι.

Κομματιασμένες σκέψεις

Κρίσεις πανικού σε ένα κουτάλι μικρό

Τρέχει χιλιόμετρα. Πρώτος εμετός, δεύτερος.

Κρύβεται

Το χέρι της τρέμει. Το πιρούνι γλιστρά.

Δάκρυα πλημμυρίζουν τα εξουθενωμένα μαύρα μάτια της.

Οι φωνές την τρελαίνουν. Κλείνει τα αφτιά της.

Δεν τα παρατάει. Είναι ακόμη εδώ.

Παλεύει

Νοεροί συνομιλητές στο σκοτάδι ποτίζουν την ψυχή της.

Αντιστέκεται στην φωνή. Ξέρει, μπορεί περισσότερο. Πεισμώνει.

Την κοιτάζει κατάματα. Χαμογελάει

Ο δρόμος για την ελευθερία είναι ψυχοφθόρος,

γεμάτος κραυγές

Όμως καθετί ουρλιάζει όταν το σκοτώνεις.

Μια μέρα θα το σκοτώσει

Βουβά. Σαν ένα μυστικό

<<Σαν τον Παρθενώνα...>>

Όπως ο Παρθενώνας στέκει γέρικος εκεί ψηλά
έτσι κι εκείνη, εξουθενωμένη πλάι στη θάλασσα.

Αχ. Πόσα έχει δει από κει ψηλά που στέκει
μα και 'κείνη, νεαρή με γερασμένα μάτια και ψυχή.

Όπως τα μάρμαρά του είναι φθαρμένα απ' την όξινη βροχή
έτσι και τα μαγουλά της. Ποτισμένα. Απ' την οξύτητα των δακρύων της.

Όπως κατάφεραν να κλέψουν κομμάτια απ' το γερό του σώμα
έτσι παραβίαζαν την ψυχή της.
Καθένας που πέρναγε ρήμαζε ακόμη ένα χαμόγελό της.

Όπως στηρίζεται στα σκουριασμένα σίδερα που τον φίμωσαν
έτσι κι αυτή. Στηρίζεται στην ελπίδα πως κάποια μέρα θα βρει τη φωνή της.

Σαν τον Παρθενώνα...

Έτσι κι εκείνη. Παλεύει. Παλεύει να κρατηθεί μια μέρα ακόμα.

DATE / / OM OT OW OT OF OS OS

Σαν χαμένυ . Παγωμένυ
κάθε μέρα τριχύνω
Ίδιοι άνθρωποι ... Παρεες
με ένα βλέμμα αδιακό...
Κάνει κρύο ; Η κρύα
μοναχιά μου παιδί εδώ...
Δεν αποδίδετε το παίχο ;
στον άνθρωπο το κενό
Ξημερώνει κάθε μέρα
και μια νέα επιδοχή
εσύ αν το απορρίπτεις
Κυνηγίστε τα όνειρά , σας !
κι' ως είστε μοναχοί...
Μα στο τέλος να προσέξετε
να μην γίνετα ψυχροί...

Σας ακούω

Ακούγεστε ,
Ακούγονται οι χρωματιστές φωνές σας
μέσα από το σαλόνι
Μπορώ να ακούσω τις αναμνήσεις που δημιουργείτε,
ενώ εγώ διαβάζω μόνη
Ακούγεστε ακόμα και όταν βγαίνω
να πάρω λίγο καθαρό αέρα έξω στο μπαλκόνι
Αντηχούν στα αυτιά μου
σαν ένα ηλεκτρικό πριόνι
Μα τι να κάνω ;
Όταν αυτή η χρόνια περνάει
όπως όταν ο αέρας φυσά την σκόνη,
μετά θα έχω και εγώ ένα από αυτά τα φωτεινά χαμόγελα
που ξαπλώνουν στο σαγόνι
Μια από αυτές τις χρωματιστές φωνές
οι οποίες θυμίζουν το παιδί που παίζει με χιόνι
Ή τουλάχιστον έτσι λέει
κάθε ψευτρόνι

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Σε λίγο

Σε λίγο όλοι θα φύγουμε

Κι εγώ αυτό αδημονώ

Σε λίγο θα ξεφύγουμε

από τον κόσμο τον σκληρό

παράξενο που είναι να ζεις

να αναπνέεις, να γελάς

ξέρω τι θέλεις να μου πεις

απαλό το χάδι της μοναξιάς

ύστερα θα ξεψυχήσουν οι φωνές

θα ακούγονται απόκοσμες, μακρινές

όσο εσύ σφιχτά θα με κρατάς

για πάντα θα λες θα μ' αγαπάς

μα αυτός ο έρωτας

είναι θάνατος αργός

τα λόγια τα αφανέρωτα

σαν άγριος ποταμός

με σκόρπισαν οι ουρανοί

σαν στάχτη στα λημέρια του Άδη

μα το ξημέρωμα αργεί

κι όσο πάει συνηθίζω το σκοτάδι

Η νύχτα αυτή η τελευταία
με τρόπο απρόσμενο μας ενώνει
οι ματιές μας δήθεν τυχαία
συναντιούνται
μα μένω μόνη πάλι μόνη

Η αγάπη μου για σένα
με έριξε γλυκά μα άθελα μου, σε πεδία μάχης
τα μάτια μου τα θλιμμένα
φανερώνουν τα κομμάτια της καρδιάς μου της μονάχης

Σε λίγο φεύγουμε, κάνε υπομονή
μονάχα λίγο, αυτό σου ζητώ
θέλω να πω τόσα, μα δεν έχω πια φωνή
και εγκαταλείπω αμίλητη τον έρωτα αυτό

Το πάθος μου με τύφλωσε
ο πατέρας μου μού θύμωσε
μα εγώ σε υπερασπίστηκα
την τρέλα σου σα νόμο θεσπίστηκα

Έρεμα τώρα αναχωρώ
εσύ όμως αρνείσαι να'ρθείς
ένα γιατί όλο ρωτώ
μα εσύ συνέχεια το αγνοείς

Σειρήνα

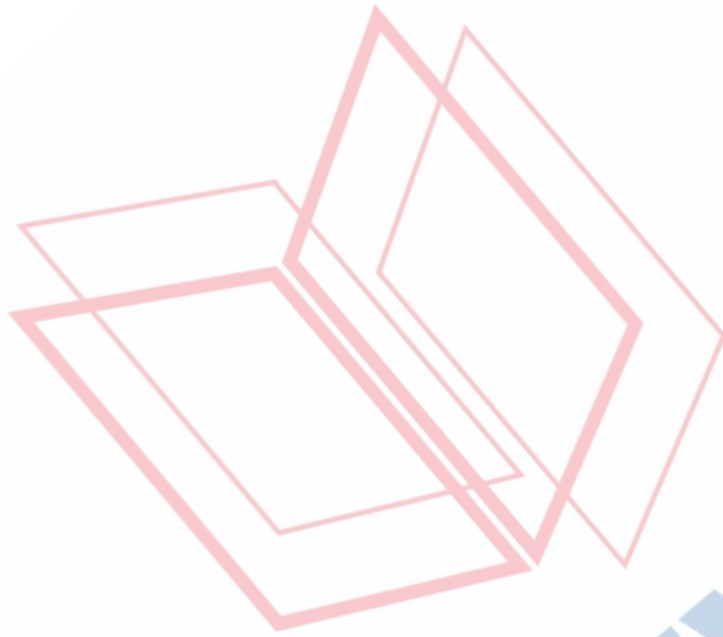
Τα μαλλιά σου σαν στάχια ξανθά
Το κορμί σου διχάζομαι
Αν γλύπτης ή μεταλλουργός
Σμίλεψε
Άστρα κεντημένα στα ροδαλά σου μάγουλα
Το φως της νιότης σαν πέπλο σε λούζει
Ντυμένη στα λευκά η φεγγαροπρόσωπη

Είσαι το νερό μου
Είσαι η πυξίδα μου
Είσαι η πρώτη μου ανάσα
ύστερα από βουτιά στην μακάβρια άβυσσο
Είσαι το τραγούδι που τα πουλιά δοξάζουν
Είσαι ο καρπός σε δέντρο στείρο, χλόη σε δάσος καμένο
Ο λόγος που τα άλογα καλπάζουν

Θέλω να γίνω οι χορδές της κιθάρας σου
Θέλω να γίνω το μήλο που δαγκώνεις
Θέλω να γίνω η χτένα σου
Θέλω να γίνω η προσευχή που στα γόνατα
και με τα χέρια σταυρωτά ψιθυρίζεις
Προτού ο Μορφέας στις αγκάλες του σε πάρει
Και με γαλήνη ένα σούρουπο τα ματόκλαδά σου να ανοίξεις

Ας με λυπηθεί ο Θεός
Να είμαι το πρώτο πράγμα που μια Κυριακή του καλοκαιριού

Θα αντικρίσεις



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΣΙΔΗΡΟΔΟΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μαμά έφτασα

Δεν βλέπω σταθμό

Μαμά φοβάμαι

Η αμαξοστοιχία δεν είναι εδώ

Μαμά πώς έφτασα εδώ;

Βλέπω συνεπιβάτες μου

Αλλά κανείς δεν είναι όπως πριν

Όσοι μας βλέπουν λένε

<<Σιδηροδοκό οδηγό για τον παράδεισο πήρατε>>

Και κλαίνε

Μαμά ξέρεις πόσο μου λείπεις;

Αλλά δεν θέλω να έρθεις εδώ...

Μαμά εδώ πονάνε

Μαμά, μάλλον δεν έφτασα.

Σκέψεις στην καταιγίδα

Κάτι περίεργο έχει η βροχή•

Κάτι που δεν καταλαβαίνω

Ακούς τις σταγόνες να πέφτουν

Μα ποτέ δεν αναρωτιέσαι γιατί•

Γιατί τόσα συναισθήματα ανάμεικτα

Να σε προκαλούν να τα αντιμετωπίσεις;

Μα ξέρεις ότι τελευταία στιγμή θα σταματήσεις.

Δειλιάζεις• για αυτό δεν θα ανοίξεις το κουτί•

Μα τι σκεφτόσουν;

Ναι• καλύτερα να τα κρύψεις στη σιωπή

Θάψε το βαθιά κάπου μακριά από τα βλέμματα, το φως,

Τα μάτια είναι επικίνδυνα

Είναι σαν ένας ανεξέλεγκτος φακός

Αν ανοίξουν θα ξυπνήσεις

Κι αν ξυπνήσεις θα άνοιξε το κουτί

Όχι, όχι σου ψιθυρίζουν,

Θέλουν χάος να επικρατεί

Κι όμως τώρα τα μάτια είναι τόσο κοντά

Που τίποτα δεν τα συγκρατεί

Η βροχή ουρλιάζει και βροντά, σπαράζοντας πέφτει στο παράθυρο

Ίσως ήρθε η ώρα να ρίξεις μία κλεφτή ματιά

Κεραυνός και ένα χτύπος στην πόρτα

Μα ποιος να είναι τέτοια ώρα;

Να τον αφήσεις να μπει;

Ακουμπάς το πόμολο τρέμοντας

Οποιοσδήποτε άλλος θα έχει φύγει τρέχοντας

Με κόπο γέρνεις το κεφάλι προς τα πάνω •

Ψηλά στον ουρανό •

Θέλεις να υποχωρήσεις•

Γιατί να φανερώσεις τον εαυτό σου,

Όταν μπορείς να κρυφτείς;

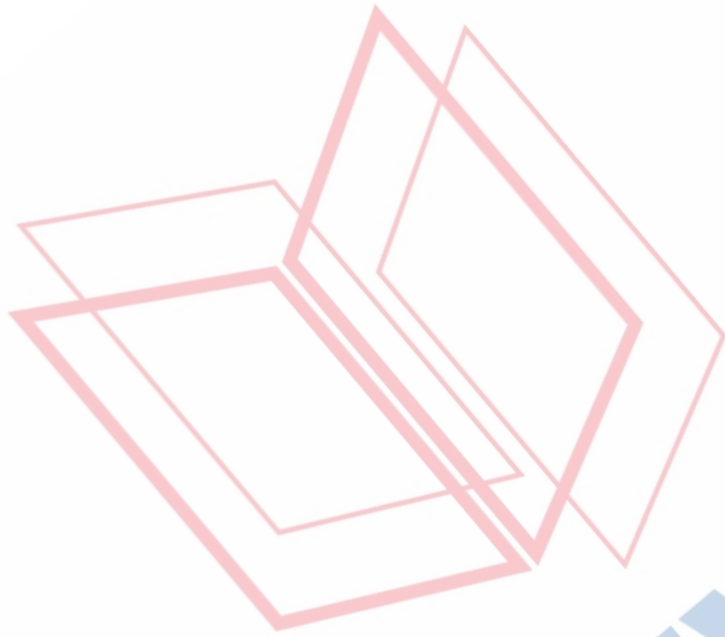
Σταγόνες διαπερνούν την πλάση στον δικό τους ρυθμό

«Άσε με να βγω» χαραγμένο στα αστέρια

Κάτι περίεργο έχουν οι καταιγίδες

Κάτι που δεν καταλαβαίνω

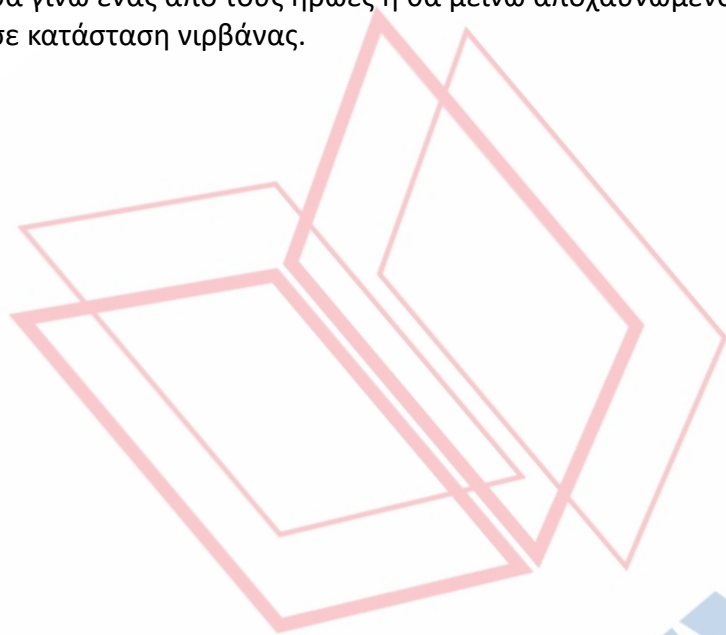
αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ



αθηνιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Και μπροστά από τον γκρεμό κάθομαι και κοιτώ
ο έναςτρος ουρανός και οι λύκοι που προκαλούν ηχώ
Και σκέφτομαι και συλλογούμαι για τη ζωή και την ελπίδα
μα τη γαλήνη μου διασπά μία κροτίδα.
Η επανάσταση ξεκινά εξάφνου και 'γω αποσβολωμένος
προβληματίζομαι για τη στάση που θα ακολουθήσω
θα γίνω ένας από τους ήρωες ή θα μείνω αποχαυνωμένος
σε κατάσταση νιρβάνας.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Σκιά

Είναι εκείνες οι κενές στιγμές
που αναγκαστικά περιμένει,
εκείνος και η σκιά του.

Δεν υπάρχει τίποτε τριγύρω,
μονάχα σκέψεις και ταξίδια του νου.

Ταξίδια που τον κάνουν ν' αναπολεί
και ν' απολογείται στη σκιά του.

Η σκιά του ξέρει τα πάντα για κείνον,
γνωρίζει το παρελθόν του,
ζει το παρόν του

και υπολογίζει το μέλλον του
σύμφωνα με την κάθε του πράξη.

Διαβάζει τις σκέψεις και τα όνειρά του
σαν ανοιχτό βιβλίο.

Δεν μπορεί να κρυφτεί απ' τη σκιά του
μήτε και να την κοροϊδέψει.

Είναι εκείνες οι κενές στιγμές
που γονατίζει γυμνός μπροστά στη σκιά του
και κρατώντας με μανία το πρόσωπό του με τα χέρια,
το μόνιμα ζωγραφισμένο χαμόγελό του
μετατρέπεται τώρα σ' ένα θλιβερό ξέσπασμα.

Κι όμως, το είχε τόσο ανάγκη...

ΣΚΡΑΠ

Μέρες κυλούν στα δάκτυλα,

Άμμος κλεψύδρας.

Αφή ελπίδας.

Οδύνη.

Τρένα καλπάζουν στο κενό.

Μνήμες που σβήνουν.

Μάτια που κλείνουν.

Δικαιοσύνη.

Κομμάτι σκραπ τα όνειρα.

Και ποιος θα μας λογαριάσει

Την απόφαση της μνήμης;

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Σμύρνη μου

Κοίταξα πίσω μα δε γύρισα,
το φως ήταν ελπίδα, το σκοτάδι ξενιτιά.
Το χώμα της πατρίδας φίλησα,
μια τελευταία φορά...

Μπήκα σ' ένα καράβι
με πλώρη προς το άγνωστο.
Έφτασα ένα βράδυ
σε τούτον τον παράδεισο.

Αγάπησα και ράγισε η κάρδιά μου
μου φέρθηκαν σαν πρόσφυγα,
σα μετανάστη στην πατρίδα μου
και τότε πέταξε κι η τελευταία ελπίδα μου.

Σμύρνη μου αγαπημένη
σε άφησα ένα βράδυ
και έφτασα στην κόλαση
με έρημο καράβι...

Ο κόσμος μας

Μονότονος ο κόσμος μας

δουλειά, ύπνος, δουλειά

Μα τι μας σώζει άραγε

απτήν κακοκεφιά;

Γεμάτα φαντασία

αγάπη και χαρά,

Χαρίζουν όνειρα, ευχές

Και είναι... τα παιδιά!

Ζητούν όμως αντάλλαγμα,

και είναι ακριβά.

Αγάπη και Οικογένεια

Τι άλλο πιο γλυκά

Καλοκαιρινή νύχτα..

Μια νύχτα αργά μες την πόλη
αδειάζουν αι δρόμοι και όλα
που κοιμούνται γαλήνια στα σπίτια
αξίζουν μια γλυκιά καληνύχτα

Σε κάθε όνειρο η φαντασία
γκρεμίζει και κάστρα
Μόνο ένα λείπει, γαλήνη και ηρεμία
μιας κι ο ουρανός γεμίζει με άστρα

Τέλος

Σου κτύπησα την πόρτα...

Σου κτύπησα την πόρτα της καρδιάς σου

Ήσουν απασχολημένη με κορδέλες και γιρλάντες

Δεν βάσταξε η καρδούλα μου να σε φαντάζομαι δίπλα μου μόνο στα όνειρα μου

Σου κτύπησα την πόρτα των ονείρων σου

Ήσουν απασχολημένη με πρίγκηπες και άσπρα άλογα

Άλογο δεν έχω πρίγκηπας δεν είμαι

Με πέταξες έξω με τους εφιάλτες σου

Σου κτύπησα την πόρτα του σπιτιού σου

Ήσουν απασχολημένη με το νταντελένιο πέπλο σου

Εκεί στο αχνό φως που έβγαινε από το παράθυρο σου έβλεπα την σκιά σου να χορεύει

Αχ να γινόμουν παρτενέρ σου

Το κρύο τσουχτερό, το σώμα μου πληγωμένο έρχονται σε αντίθεση με το ζεστό σου το δωμάτιο και με την ψηλή κορμοστασιά σου

Σου κτυπώ την πόρτα δεν ακούς , σου κτυπώ τα παράθυρα δεν ακούς

Μέχρι που άφησα την τελευταία μου πνοή στην αυλή σου

Με σκέπασε το χιόνι

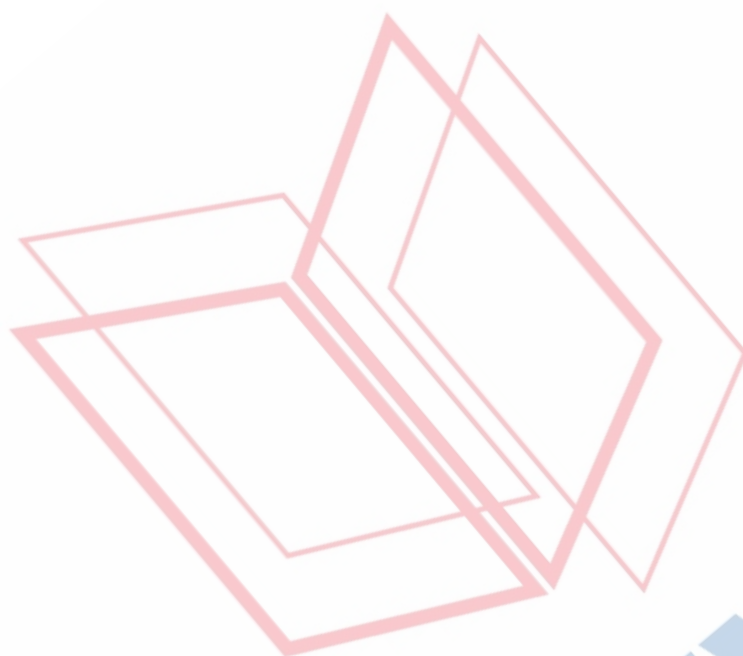
Πήρε ο άνεμος τη ψυχή μου

Επιτρέποντάς μου να σε βλέπω κάθε νύχτα και ημέρα

Επιτρέποντάς μου να σου τραγουδάω τούτο εδώ το ποίημα

Σου κτύπησα την πόρτα ,ήσουν απασχολημένη

Σου κτύπησα την πόρτα, άνοιξες μα δεν ήμουν πλέον εκεί...



αθμπνίσns
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

“Στα Λαγονήσια”

ψαρεύω φεγγάρια πορφυρά

~

Ψαρεύω νυχτερινούς ουρανούς

~

Ψαρεύω καλοκαιρινά αεράκια και μιλιές
εφηβικές

~

Τρώω μισοφέγγαρα , φλούδες πεπονιών

~

Απορροφώ αιμορραγίες πεφταστεριών

~

Νιώθω το χάδι του ανέμου , τόσο απαλό όσο
εκείνο της μάνας

 & αισθάνομαι ανατριχιαστικές νυχιές
των βοτσάλων

~

Μια ψώρα με τριγυρνά κι ένας αναβρασμός
συνεπέρνει το σώμα μου , την καρδιά μου ,
αυτός της δίψας , της έλλειψης

~

Κολυμπώ σε μια θάλασσα βαθειά , απέραντη ,
μελανόμορφη , χαριτωμένη

Τη θάλασσα της μοναξιάς , της κατάθλιψης

~

Ραγίζω

Άραγε αν ήσουν εδώ σε ποια θάλασσα θα
κολυμπούσα;

~

Στα συντρίμια των ονείρων

Από μικρός σου λένε να ονειρεύεσαι
Να θέτεις στόχους μακρινούς, το μέλλον ν' ατενίζεις
Για να 'χεις λόγο στη ζωή
Αλλιώς δεν θα ευτυχήσεις
Κι εγώ ρωτώ ξανά με δάκρυα στα μάτια
«Εφόσον τα όνειρα μου επιτρέψατε,
τώρα γιατί μου τα στερείτε;»

Από μικρός σου λένε «δική σου είναι η ζωή, εσύ αποφασίζεις»
Πως είσαι ελεύθερος επιλογές να κάνεις
Και κάθε μέρα σου εσύ να την γεμίζεις
Κι εγώ ξαναρωτώ με δάκρυα στα μάτια
«Εφόσον με αφήσατε μονάχο να επιλέξω
Γιατί οι επιλογές αυτές βγήκαν απ' άλλο στόμα,
Και αντήχησαν σα βόμβες μέσ' τα αυτά μου;»

Από μικρός σου λένε «η ζωή είναι μικρή κι είναι για να τη
ζήσεις» Πως δεύτερη δεν θα σου δοθεί
Αυτή η μία σου χει απομείνει
Μα έτσι αν είναι μελλούμενα,
Εγώ γιατί δεν χαίρομαι, γιατί δεν τραγουδώ;
Ποιος θα μου πει αν ζω ή αν απλώς υπάρχω;
Ίσως αυτοί που μου στερήσαν τη ζωή
Αυτοί να είναι οι ειδήμονες που ξέρουνε τις απαντήσεις...

Στην γωνία της ζωής

Πάντα θαύμαζα από την γωνιά της ζωής

Αυτούς που αντί να έρχονταν στα μέτρα του κόσμου

Προσπαθούσαν να φέρουν τον κόσμο στα δικά τους.

Πάντα κοιτούσα από όπου και να ήμουν με την άκρη του ματιού μου

Αυτούς που στο άδικο κόντρα πήγαιναν

Χωρίς να τους αφορά πόσο ισχυρό ήταν το άδικο αυτό απέναντι τους,

Όποιες και αν ήταν οι συνέπειες δεν τους ένοιαζε.

Πάντα σεβόμουν όσους διωκόμενοι από την εξουσία

Γδαρμένοι από το μακρύ της χέρι, κατατρεγμένοι από τους αυλικούς της

Ύψωναν την φωνή τους ιδέες νέες υποστηρίζοντας

Εντελώς διαφορετικές από το υπάρχον.

Πάντα σιωπηλά θα συμφωνώ με τον νέο

που στο κέντρο κατεβαίνει και με την γροθιά του υψωμένη

συνθήματα φωνάζει, τα όνειρα του υπερασπιζόμενος.

Την γυναίκα που τον ρόλο που Άλλοι της όρισαν απαρνιέται

Βγάζει την μαντίλα που στο κεφάλι της φόρεσαν

Βγαίνει από το σπίτι που με το ζόρι την έκλεισαν

Και ορίζει την ζωή της αυτόνομη.

Τον εργάτη που αρνείται να δουλέψει σε κάτεργο

Ακόμα και αν αυτό έχει κλιματισμό και γραφείο

Και που σε καλέσματα απεργίας μετέχει, διεκδικώντας

Να ορίζει την ζωή του αυτός και κανείς Άλλος.

Από το θεωρείο της ζωής χειροκροτώ τον καλλιτέχνη,

Που το έργο του ανήκει στους πολλούς και στον εαυτό του

Και δεν υπάρχει για την διασκέδαση Άλλου

Προβάλλοντας τις δικές του αξίες και ιδανικά

Ξένα που είναι από τον ίδιο.

Θαυμάζω όσους κόβουν τις αλυσίδες τους γενικός.

Είτε τις πριονίζουν σιγά σιγά ,είτε τις σπάνε αποφασιστικά

Όσους δεν χωράνε σε στενά πλαίσια παρωχημένων ιδεών

Και την σκέψη τους έχουν απελευθερωμένη και αφιερωμένη

στην υπηρεσία του ανθρώπου,

κανενός Άλλου.

Όσο για εμένα, στην άκρη του κόσμου είμαι

Εξεγερμένος μέσω ηλεκτρολογίου και μελάνης

Λέω πως ψάχνω την σωστή αφορμή, μα στην πραγματικότητα αυτό που ψάχνω

Είναι το κουράγιο μου.

Να βγω στους δρόμους ,τους προαναφερθέντες να συναντήσω

Να επαναστατήσω μαζί τους

Και από την γωνία της ζωής

Να βρεθώ στο κέντρο της.

αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Αλίμονο σε όσους δεν τόλμησαν να
ονειρευτούν

Σε όσους είδαν το φεγγάρι και δεν δακρυσαν

Σε όσους άκουσαν το κύμα και δεν ένιωσαν

Ο ξεχασμένος μουσικός κλαίει τώρα νότες
συμπόνιας

Και ο άφαντος ποιητής κάνει τον πόνο λέξεις
για τους χαμένους αδελφούς του

Πόσα έργα γεννήθηκαν και πέθαναν στο "δεν
μπορώ"

Πόσα κομμάτια και πόσα ποιήματα δεν
γράφτηκαν ποτέ

Αχ αγαπημένη,

Τούτο το χάρισμα σώζει και πεθαμένο

Γιατί;

Γιατί καίνε την πένα μου;

Φταίει που βλέπω τ' άστρα και λυγίζω;

Ή που διαβάζω χρώματα,

Είναι da τόσο μεγάλη μια τέτοια αμαρτία;

Αχ αγαπημένη,

Φταίω...

Και φταίω που σαν ακουστεί το κύκνειο άσμα,
μονάχα εγώ θα δω τον κυκνο να αφήφά τον
θάνατο

Στον δρόμο

Με φίδι έμοιαζε ο δρόμος που πήρα

Μέσα στη βροχή , μες στην ομίχλη δεν κοίταξα πίσω

Στο χέρι μια κιθάρα κρατούσα κι ας μην ήξερα να παίζω

Τραγούδια που ποτέ δεν γραφτήκανε να τραγουδήσω

Μοναχή περπατώ μες στο κρύο , η ράχη μου ανατριχιάζει

Με σκιές που στην άσφαλτο ιστορίες χαράσσουν

Σαν η δύση πλησιάζει προσπαθώ πιο αργά να βηματίσω

Και γυρνώ το κεφάλι μη ξεχάσω τί άφησα πίσω.

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Απόψε τα κανάλια
Θα παίζουνε το έργο
που ένα βράδυ χέρι - χέρι
στο σινεμά το είδαμε μαζί
Στο τέλος εκείνος
και εκείνη διάλεξαν δρόμους
χωριστούς .

Τώρα μετά από χρόνια
εγώ εδώ και εσύ αλλού
ίσως να τύχει να το
ξαναδούμε αυτό το έργο
βαδίζοντας και 'μείς
σε δρόμους χωριστούς
ποιος κάνει αντιγραφή ;
η τέχνη τη ζωή ή
η ζωή τη τέχνη ;

Στο σκοτάδι

Πλέον κοιμάμαι το πρωί

Πλέον ξυπνάω το βράδυ

Να αποφεύγω τη ζωή,

να υπάρχω στο σκοτάδι

Στο σκοτάδι που όλα είναι ήρεμα

και τα λόγια όλων εφήμερα

που το πρωί δραπετεύουν

με τη ζάλη των ποτών που την ψυχή μας κλέβουν

Στο σκοτάδι εγώ ηρεμώ

χαλαρώνω, βρίσκω τρόπους και επιζώ

χωρίς φωνές και παρέα

η σιωπή ακούγεται ωραία

Κι οποίος αγαπάει το σκοτάδι

του ανέμου το απαλό χάδι

μπορεί να κάτσει μαζί μου

να γίνει φίλος μου, να γίνει η ζωή μου.

Στους απεγνωσμένους για ελπίδα

Θα τα καταφέρω.

Όχι.

Τον εαυτό μου δεν εκτίμησα σωστά

Ίσως για άλλα πράγματα να με προόρισε η μοίρα

Ο δρόμος μου ήταν διαφορετικός και έπρεπε από χρόνια να έχω περπατήσει ως την άκρη του

Κι αν η ελπίδα μου υπάρχει αλλά είναι καλά κρυμμένη ;

Κάποιο μεγάλο λάθος έχω κάνει,

δεν γίνεται όλα να είναι τόσο μάταια...

Ψάχνω στον καθρέφτη των λέξεων να ανακαλύψω την αλήθεια μου

Χάθηκε ο εαυτός μου και ουρλιάζω να τον ξαναβρώ

Πονάω, κλαίω, πνίγομαι

Δεν είναι δυνατόν τόσα λάθη να μαζεύτηκαν σε λίγες στιγμές...

Δεν αντέχω.

Θα τα παρατήσω.

Αν ψάχνεις ακόμα την ελπίδα, άρχισε ανάποδα το ποίημα να διαβάζεις...

Στοχασμών δεσμωτήριον

«Εδώ δεν είναι φυλακή», σου εξήγησα

μη βλέποντας τα κάγκελα

που γύρω μου είχαν χτιστεί.

Με τύφλωσε η ενάργεια.

Με μέθυσε η ελευθερία.

Έφριξες.

Με κοίταξες και ούρλιαξες.

Έπιασες τα κάγκελα, τα χτύπησες.

Μακρινός αχός στα αυτιά μου.

Έκλαψες.

Τα χέρια σου ματώσαν από τη σκουριά.

Άρχισα να τα διακρίνω.

Σιδερένια, τεράστια.

Έκρυβαν τον ουρανό μου.

Μα όσο υπάρχει κλειδαριά υπάρχει ελευθερία.

Το κλειδί οποτεδήποτε θελήσω το χρησιμοποιώ.

Ο φύλακας εφάνη στη γωνία.

Έμοιαζε θαρρείς με μουσικό,

έτσι όπως κρατούσε το βιολί.

Σε βλέπει. Σε στοχεύει.

Τα κάγκελα χάθηκαν και πάλι.

Μπορώ να φύγω όποτε το επιθυμώ.

Επιστρέφω στο κρεβάτι μου.

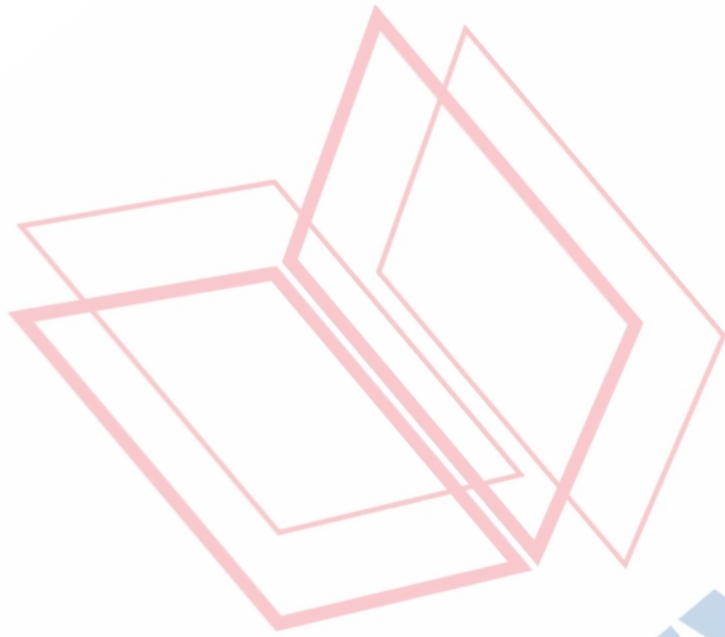
Εδώ δεν είναι φυλακή, είμαι ελεύθερος.

Συμφωνία της ψυχής

Μελωδίες στον αέρα χορεύουν,
όλα γίνονται φωτεινά.
Στον παλμό της ζωής χτυπούν,
και μας ταξιδεύουν σε άλλα μέρη, απέραντα.

Σαν παραμύθια ηχούν στα αυτιά,
μα τις φωνές απαλές τους συνθέτουν.
Μαγεία και μυστήριο στις νότες παραμένει,
και σε αγκαλιάζουν, όπως ποτέ πριν.

Το μυστικό της μουσικής αποκρυπτικό,
αλλά αισθητό στο εσωτερικό σου.
Στην ψυχή της καταφεύγεις, σαν σε καταφύγιο,
και από την πραγματικότητα σου αποδράς, στο πέραςμα του ρυθμού.



αθηνιόνις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Η θλίψη είναι ανάγκη όπως και η χαρά
Γιατί χωρίς αυτήν όλα θα μοιάζαν ίδια

Τα βλέμματα αδιάφορα, οι λέξεις ασήμαντες,
Οι ήχοι μονότονοι, οι σκέψεις ανούσιες

Η θάλασσα που γυαλίζει κάτω από φως των καλοκαιρινών αχτίδων θα 'τανε μουντή
Τα πρόσωπα που διάπλατα γεμίζουν με συναίσθημα θα 'θελες να σβήσεις

Μα έχοντας βρεθεί στο χείλος του γκρεμού
Και πιει την τελευταία σταγόνα υπομονής
Η ξηρασία φαντάζει αιώνια και τη βροχή που άλλοτε απεχθανόσουν τώρα αποζητάς

Μα χωρίς να σκουριάσεις δεν μπορείς να μεγαλώσεις
Χωρίς να χαθείς δεν μπορείς να σε βρεις
Παίρνοντας πίσω ό,τι είπες στην πορεία
Αποχωρίζεσαι ό,τι έψαχνες απ' την αρχή

Σφαιρική Θεώρηση

Στην ουτοπία που εσείς δημιουργήσατε,
τα όνειρά μας είναι πρωταγωνιστές.
Και την φωνή, και τους παλμούς μας καταπνίξατε,
για να φιμώσετε ανεκπλήρωτες χαρές!

Αποτυγχάνω σε αυτό που ονειρευόμουν,
το να μην νοιάζομαι τόσο πολύ βαθιά.
Μα στην πραγματικότητα αυτό που χρειαζόμουν,
ήτανε να 'χω μια ατσάλινη καρδιά..

Και όσο προσπαθώ τον φόβο να ξεχάσω,
νιώθω πως κάπου στην προσπάθεια θα σε χάσω.
Και όλο λέω: ας με χάσω, ως εδώ!
Όμως στο εκμυστηρεύομαι, θα 'θελα να 'σαι 'δω.

Αποτυγχάνω σε αυτό που ονειρευόμουν:
να αποθηκεύω ιδανικά στο ιστορικό.
Και απορώ που σαν παιδί αναρωτιόμουν:
“Θα ‘ταν καλύτερα να ζω δίχως μυαλό;”

Και όπως σου λέω όλα αυτά, αλήθεια θα ήθελα
να 'χες την δύναμη να μου παραδεχτείς,
πως σαν ατέρμονη, σφοδρή ανεμοθύελλα
μοιάζει να ψάχνεις τις αξίες της ζωής.

Αδυνατώ να αρκεστώ σε αυτόν τον κόσμο.
Όλοι σου λένε “Πάψε να 'σαι αφελής”.
Όμως γιατί να προσποούνται όλοι τόσο,
αδιαφορώντας παντελώς για το εμείς;

Τα αντίθετα

Και τι γίνεται όταν ο ήλιος ερωτεύεται το φεγγάρι;

Δύο αντίθετα, με πολλά κοινά στοιχεία

Που ποτέ δεν θα βρουν σημείο τομής,

Όταν ο ένας έρχεται, το άλλο πάντα φεύγει κι αντίστροφα

Και συνεχίζουν, συνεχίζουν...

Μια αιωνιότητα κρατάει αυτή η διαδικασία.

Κι όμως το άδικο τους πνίγει!

Κι όταν ρωτήσεις το φεγγάρι γιατί δεν ερωτεύεται τ' αστέρια του ουρανού,

Εκείνο πάντα θα αποκρίνεται

«Μα είναι τ' άλλο μου μισό,

Πως είναι δυνατό να το απαρνηθώ;»

αλημπνίωνs
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τα όχι και τα πρέπει

Για όταν θες μα δεν μπορείς,
για όταν αδυνατείς να ονειρευτείς,
για τα βράδια που ξαπλώνεις μα δεν μπορείς να κοιμηθείς
γιατί σκέφτεσαι έναν κόσμο δίχως «πρέπει» κ' εντολές.

Έχει μέρες που ψάχνω να βρω έναν κόσμο καλύτερο,
να δώσω στη ζωή μου ένα νήμα βαθύτερο,
μ' αναζητώ κάτι που δεν είναι εφικτό
σ' έναν κόσμο που το έχουνε κάνει παράνομο να προσπαθώ.

Δεν μπορείς να αποφύγεις την σιωπή και τα βλέμματα μίσους που σου κόβουν τα φτερά,
που δεν σε αφήνουν να φύγεις μακριά.
Τύψεις, ευθύνες, ενοχές, δεν θα βρεις ποτέ αυτό που θες
γιατί οι άνθρωποι κρύβονται πίσω από ψεύτικα χαμόγελα, κομπλεξικά πρότυπα και λέξεις
δίχως νόημα.

Κι όταν σπάσει ο γυάλινος καθρέφτης,
και είναι έτοιμος στην πλάτη σου να πέσει,
εύχομαι να σκέφτεσαι τα «όχι» και τα «πρέπει».

Έχει μέρες που ψάχνω να βρω έναν κόσμο καλύτερο,
να δώσω στη ζωή μου ένα νήμα βαθύτερο,
μα πάλι σ' εμπόδιο πέφτω και δεν μπορώ να σηκωθώ
γιατί χάλασα όλο το γόητρο σ' ένα ανόητο όνειρο.

Ζήσε ελεύθερος, φτιάξε τον δικό σου τον θεό,
δώσε την δική σου ερμηνεία στην αγάπη, βρες τον τρόπο να πολεμήσεις το σκοτάδι.
Και όταν σε κοιτάζουν μ' ένα βλέμμα λες και είσαι υποδεέστερος,
θα σηκωθείς και θα τους πεις: «τουλάχιστον εγώ είμαι ελεύθερος».

«Τα παντζούρια»

Πάει καιρός από τη τελευταία φορά που άνοιξα τα παντζούρια μου
από τότε
που άφησα τις ακτίνες του ηλίου να αλληλεπιδράσουν με τη ψυχρή όψη του δωματίου μου
από τότε
που άφησα τη ζεστασιά του να με κυριεύσει

Τώρα πια
δεν νιώθω ζεστασιά
έχει εκτοπιστεί από μια μόνιμη αίσθηση απειλής
και η παραμικρή σκέψη ανοίγματος
σε αυτόν τον απρόβλεπτο κόσμο
με κλονίζει

Είναι φορές
που σε μια ηλιόλουστη μέρα
θα συμβεί το απροσδόκητο
να ξεσπάσει καταιγίδα
δεν μπορείς να τη σταματήσεις
οφείλεις να υποστείς τις ερεβώδεις συνέπειες

Και τόσο απλά
τα εύθραυστα έπιπλα που κάποτε προσπάθησες
με τόση κοπιώδη δουλειά να μαζέψεις στο ταπεινό σου σπίτι
καταστρέφονται από την ορμητικότητα της πλημμύρας
που εισχωρεί με έναν ανεξήγητα βίαιο τρόπο στον χώρο σου
αφήνοντας σου μηδενικό χρόνο αντίδρασης

Το μόνο που σου 'χει απομείνει
είναι αυτά τα παραμορφωμένα έπιπλα
δεν τα αναγνωρίζεις
το βλέμμα σου αποσβολωμένο
είσαι ακινητοποιημένος
ανίκανος να πράξεις

Δεν αντέχεις να βγάλεις το νερό από το δωμάτιο
δεν προσπαθείς να προστατέψεις την ακεραιότητα των επίπλων
αλλά αντιθέτως
πέφτεις στο πάτωμα
μέχρι που καταλήγεις
να σαπίζεις μαζί τους.

«Τα Πιόνια»

Ανοίγω την τηλεόραση,
Και πάλι φασαρία
Για πόλεμους ακούω
Φωτιά και απληστία
Αναστενάζω πια βαθιά
Τι λάθος έχω κάνει;
Αυτή την νύχτα την ψυχρή
Σαν πιόνι νιώθω πάλι...
Βλέπω ανθρώπους φεύγουνε
Άνθρωποι ήρθαν πάλι
Μέσ' την ζωή μου σπέρματα
Φωτιάς μου έχουν βάλει,
Σαν πιόνι νιώθω πλαστικό
Στο άκαρδο παιχνίδι
Που παίζουν άνθρωποι «καλοί»
Στης μοίρας το λεπίδι.
Μα σαν κουράστηκα εδώ πια
Πιόνι δεν θέλω να μια!
Να είμαι κομμάτι άβουλο
Με βία να με πατάνε.
Πάρτε λοιπόν τα ζάρια
Και ρίξτε την ζαριά σας
Εδώ που φτάσαμε παιδιά
Η νίκη είναι δικιά μας.

Τα Ποτάμια

Προς την θάλασσα

Τρώνε την γη οι ποταμοί

Γυαλιστερό νερό, ορμητικό, κρύο

Αθόρυβα βέβαια, με ακρίβεια

Αλληθωρίζει το μάτι

Κάτω απ' το μαύρο σύννεφο

Ο ουρανός αδειάζει τώρα

Η γη ανοίγει, σκάβεται,

Κι όμως η θάλασσα γιατί

Να μην γεμίζει πια;

Μαϊάνδροι στο κούτελο

Μες στο μυαλό μου βάθυναν

Χαντάκια και χείμαρροι

Αχόρταγα που χάραξα

Όποτε θέλουν βρέχει

Το κεφάλι μου ένα αγγείο

Ο πηλός σκλήρυνε, ξέβαψε

Κατακλυσμός

Το αίμα βάλτος

Το Δ αγχόνη.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΒΗΜΑΤΑ

Μπουσουλάω....
Σιγά σιγά σηκώνομαι
Προσπαθώ να βηματισω αλλα δεν τα καταφέρνω
Πέφτω...

Πάμε πάλι από την αρχή
Μπουσουλαω
Σηκώνομαι!!!
Κάνω το πρώτο βήμα χάνω την ισορροπία
Πέφτω...

Όλοι με κοιτάνε
Χαζογελάνε
ΚΡΙΝΟΥΝ
Χαίρονται με την αποτυχία μου(;)
Αυτό τους βολεύει...

Αδημονούν για την στιγμή που θα πέσω κάτω
Αλλά ελπίζουν να μην ξανά σηκωθώ
Το μίσος τους και η ζήλια τους συνεχή τρικλοποδια στα όνειρα μου

Μαμά, κοίτα με
τώρα πια τρέχω...

ΤΑ ΤΕΜΠΗ

Μες της νυχτιάς την σιγαλιά
Οι ράγες πήρανε φωτιά
Ταξίδι δίχως προορισμό
Τον θάνατο είχαν οδηγό.

Τ' αστέρια κοιτούσαν από ψηλά
Κι έκλαιγαν με αναφιλητά.
Μπέρδεψαν είπαν τα κλειδιά
Κι έγιναν όλα στάχτη και καπνιά
Κορμιά νεκρά, χείλη βουβά
Κι ο χάρος να καραδοκά.

Ο ήλιος δεν άργησε να βγει
Δεν άντεξε τόση ντροπή
Κι η πολιτεία να ζητά
«συγγνώμη» για τα νεκρά παιδιά.

Κωνσταντίνα Δημοπούλου

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Άτιμα

στραγγίζουν την πληγή

σφίγγουν τη θηλιά

υποκρίνονται.

Τίμια

αγκαλιάζουν τον πόνο

χειραψία ζεστή

ελικρίνειας.

Έχουν φωνή τα χέρια;

Τα κόβω

σύριζα

τα φιμώνω.

αθημπνίσια
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ταξίδι της λήθης

Φουρτουνιασμένη η θάλασσα του συναισθήματος

Σαλπάρω εγώ κ ο ήχος του κύματος

Εσύ για νηνεμία προσπαθείς να με πείθεις

Μα εγώ ξεκινάω το ταξίδι της λήθης

Ήλιος και φεγγάρι το μόνο ρολόι

Κι ο άνεμος φυσώντας το πανί αρχινά το μοιρολόι:

Μελαχρινή μου κόρη δε θα ξανακοιμηθείς

Έφυγε ο ήλιος που τόσο νοσταλγείς

Άνοιξε πανιά για άγνωστη πατρίδα

Και μονάχη σου θα παλεύεις για σένα, ηλιαχτίδα

Και όταν δε θα έχεις δύναμη, ανάσα να εισπνεύσεις

Και στο βυθό της μαύρης Θάλασσας θα θες να πέσεις

Με καθαρίο νερό θα πλυθείς και θα ξυπνήσεις

Γιατί αυτό ήταν το ταξίδι της λήθης

“Τάσεις Φυγής”

Με λίγα λόγια
Δεν αντέχω άλλο
Θέλω να φύγω
Να χαθώ
Να ουρλιάξω βοήθεια
Να πω όλα τα μυστικά μου στα αστερία
Να αγκαλιάσω ερωτικά τη θάλασσα
Να κοιτάξω βαθιά στα μάτια τον ουρανό

ακροβατώ

~

Θέλω να καταπιώ τον ατελείωτο
αυγουστιάτικο ηλιο
Μπας και νιώσω
λιγάκι ζεστασιά σε αυτόν τον ψυχρό και
κρύο κόσμο

αιμορραγώ

~

Αποζητώ να κυλιστώ σε ανοιξιάτικα λιβάδια
Να μυρίσω έντονα τη βροχή
Να νανουρίσω τα βράδια τους γρύλους
Να καταλαβαίνω τα κελαϊδίσματα των
πουλιών και τα μουρμουρητά των πλατάνων
Να κάνω ερωτικές εξομολογήσεις στους
ωκεανούς
Να ονειρεύομαι ξανά και ξανά πως πετάω με
συντροφιά τους αγγέλους και πως
ταξιδεύουμε δίπλα σε ουράνια τόξα

Είμαι παιδί

~

Τελεία και παύλα

Βάζουμε συχνά τελείες.

Όμως και οι δύο ξέρουμε

πόσο ωραίος είναι ο χρόνος μας.

Νιώθουμε ελεύθεροι και ασταμάτητοι.

Αλλά επαναπαύεσαι σε μια άλλη ζωή.

Μια ζωή που οικειοθελώς δεν έχεις αυθεντικότητα.

Δεν περίμενες εξάλλου ένας ξένος

να σε μάθει τόσο καλά.

Ας είναι λοιπόν.

Βυθίσου στο ιδανικό προσωπείο σου.

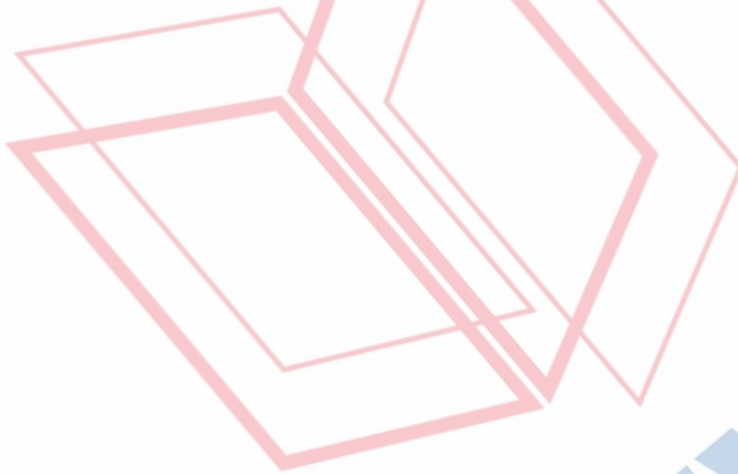
Κουράστηκα να περιμένω στις τελείες...

Την επόμενη τελεία θα τη βάλω εγώ

μόνο που βάζω και παύλα μαζί.-

Τελευταίος χορός

Το γράμμα φύλαξα στην αριστερή μου τσέπη και το ταξίδι συνέχισα δίχως πυξίδα.
Απομακρύνθηκα από ό,τι με γυρνούσε πίσω και άρχισα να ονειρεύομαι.
Ονειρεύομαι κάτι απροσδιόριστο μα τόσο οικείο.
Σαν μια δόση νοσταλγίας για τους χορούς που πέρασαν και για αυτούς που θα έρθουν.
Εάν κάτι θυμάμαι - είναι εκείνη η νύχτα κάτω από το φεγγάρι.
Μια νύχτα σαν κι αυτή αρκεί για δέκα καλοκαίρια.
Καλοκαίρια που δεν έχω ζήσει αλλά παντοτινά θα προσμένω.
Συνεχίζω να ονειρεύομαι μα αμφιβάλλω αν θα μπορέσω να αποστραφώ ξανά τη φυγή.
Το γράμμα φύλαξα -φθαρμένο πια- από τη συνεχή χρήση.
Επέστρεψα πίσω, αυτή τη φορά στον εαυτό μου.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τέμπη

Παππού να προσέχεις

Να μας πάρεις όταν φτάσεις

Εντάξει παιδί μου

Μην ανησυχείς

Σε τρένο μπαίνω δεν πάω στον πόλεμο

Μία ώρα

Δύο ώρες

Τρεις ώρες

Πέντε

Παππού που είσαι;

Παππού σήκωσέ το

Παππού οι ειδήσεις λένε πως τα τρένα συγκρούστηκαν

Παππού το ίντερνετ λέει πως υπάρχουν τραυματίες

Παππού τα κανάλια λένε πως υπάρχουν νεκροί

Παππού σήκωσε το τηλέφωνο

Ξανά παίρνω

Τηλεφωνητής

Παίρνει η μαμά

Τηλεφωνητής

Παίρνουμε όλοι

Τηλεφωνητής

Παππού σήκωσε το τηλέφωνο

Παιδί μου τι έπαθες;

Είμαι καλά
Ήμουν στο προηγούμενο τρένο
Ζω

Εσύ ζεις παππού
Εσύ είσαι καλά δόξα τω Θεώ
Εσύ θα γυρίσεις κοντά μας

Πόσοι άνθρωποι όμως θα μείνουν για πάντα εκεί
Στις γραμμές του τρένου
Στα ρημαγμένα βαγόνια

Πόσες οικογένειες από εδώ και πέρα
Θα είναι μισές
Πόσοι άνθρωποι θα ντυθούν στα μαύρα

Πόσα τηλέφωνα δεν θα ξανανοίξουν πια

Πόσα μηνύματα δεν θα σταλούν ποτέ
Και πόσες λέξεις που έπρεπε να ειπωθούν
Θα μείνουν για πάντα βουβές

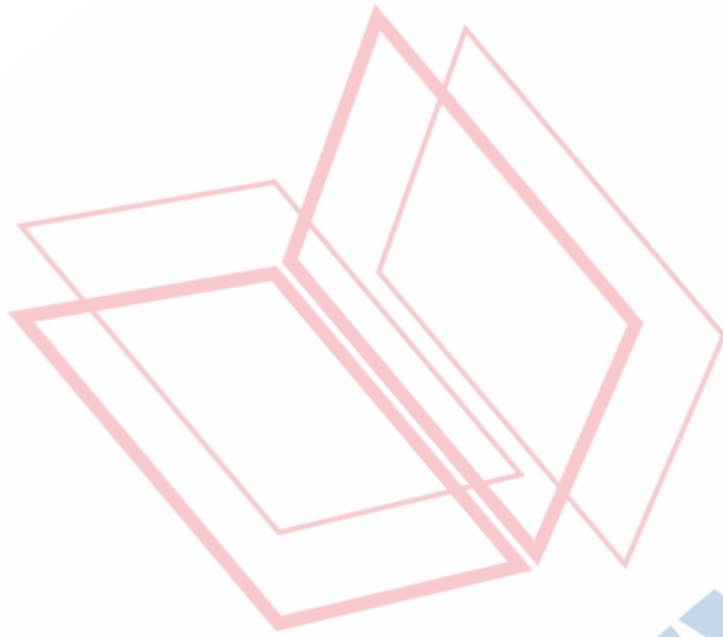
Πόσες εμπειρίες, πόσα ταξίδια, πόσες χαρές και πόσες λύπες
Πόσες αναμνήσεις, πόσα χαμόγελα και πόσα δάκρυα
Όλα τοποθετημένα με ευλάβεια στα μαρμάρινα μνήματα

Για ένα «λάθος»
Για εγωισμό θα πω εγώ για πείσμα
Πόσες ψυχές ταξιδεύουν απόψε για τον Άδη

Και πόσες άλλες

Παγιδευμένες στα ανθρώπινα κορμιά τους

Απόψε κλαίνε με μαύρο δάκρυ



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

“ Της καλοσύνης το χαμόγελο”

**Ήθελε να με πλησιάσει η ζήλια,
κι εγώ την έδιωξα μακριά...**

**Ήθελε να με αγκαλιάσει η αχαριστία,
κι εγώ της έκοψα τα χέρια...**

**Ήθελε να με πατήσει η αδικία,
κι εγώ της γονάτισα τα πόδια...**

**Ήθελε να με πληγώσει η ατιμία,
κι γω την χαστούκισα στο πρόσωπο...**

**Ύστερα έψαξα ,βρήκα και πήρα αγκαλία την καλοσύνη,
και χόρεψα μαζί της...**

**Και η ζήλια, η αχαριστία, η αδικία και η ατιμία,
με κοίταζαν που χόρευα...**

**Και τότε πάνω στις καλοσύνης τον χορό, φόρεσα το πιο λαμπρό,
χαμόγελό μου...**

**Και όπως αυτές με κοίταζαν, τις κοίταξα κι εγώ,
κι έστρεψαν αλλού το βλέμμα τους...**

Τι είναι αγάπη

Όταν οι ώρες περνούν,
εσένα σκέφτομαι
κάθε φιλή,κάθε χόδι,κάθε αγκαλιά
είναι βαθιά χαραγμένα ανεξίτηλα
στη μνήμη μου. θυμάμαι τα όμορφα ματάκια σου
που μοιάζουν με σταγόνες από ηλιοβασίλεμα
να με κοιτάνε παιχνιδιάρικα,και πως ένιωθα
κάθε φορά που ακούμπουσες πάνω μου
πως η καρδιά σου χτυπούσε σαν τρελή.
Τα απαλά σαν μετάξι μαλλιά σου που έπεφταν
σαν το χρυσό μέλι πάνω στους ώμους σου.

Όχι δεν ήταν απλά ένας ενθουσιασμός
από αυτούς που νιώθουν οι έφηβοι.
Δεν ήταν απλά μια τρυφερή στιγμή,
ήταν αγάπη,μα
ποιος ξέρει τι είναι αγάπη;

Θα σου πω,είναι η χαρά που νιώθεις
όταν βλέπεις το άλλον. Η ανυπομονησία ποτέ
θα δεις τον αγαπημένο σου.
Τα όμορφα λόγια που ανταλλάσετε
γεμάτα έντονα συναισθήματα.
Όμως τι συμβαίνει όταν σταματήσει
ο ένας να αγαπά τον άλλο.

Όταν γίνει αυτό αυτός που φεύγει,
φεύγει με το κεφάλι να κοίτα μπροστά,
ενώ αυτός που με ραγισμένη πλέον
τη καρδιά γέρνει το κεφάλι προς τα κάτω.
Και όταν τη βλέπεις με κάποιον άλλο να
χαμόγελα,τότε σηκώνεις το κεφάλι και λες στον εαυτό σου.

Αφού είναι χαρούμενη με αυτόν,τότε
είμαι και εγώ χαρούμενος που βρήκε
κάποιον άλλο. ξαφνικά η ρωγμή κλείνει.
Το βάρος που σε έκανε να σκύβεις
το κεφάλι ελαφρύνει.
αυτό είναι αγάπη.

Τικτααλικ*

Τικτααλικ
Τικτααλικ
Η αρχή μιας νέας ζωής
Νέα πνοή ίδιου αέρα

Τικτααλικ
Τικτααλικ
Στο νερό και στη γη
Σε κάθε οργανισμό και είδος μαζί

Τικτααλικ
Τικτααλικ
Στην ανάσα μου η ανάσα σου
Κάτω από τον ίδιο ουρανό
Πάνω στο ίδιο χώμα

*Τικτααλικ: μεταβατικό πλάσμα του γλυκού νερού, ενδιάμεσος κρίκος ανάμεσα στα ψάρια και στα πρώτα τετράποδα ζώα της ξηράς σύμφωνα με την εξελίξ

Τίποτα

Όλα ανθρώπινα είναι.

Πρόσωπα και Προσωπεία

Ελεύθερα και Παγιδευμένα

Συνεχώς σε κίνηση

ή και για πάντα ακίνητα

παγωμένα στον χρόνο

Όλα στιγμές είναι.

Σαν το πρώτο αγνό πρωί που

ψυχρή αύρα χάιδεψε γλυκά το

μάγουλο σου, ενώ εκείνη σου

χαμογέλαγε

Σαν το βλέμμα που αντίκρισες

Από εκείνον, πριν γυρίσεις

τα μάτια σου προς το ανοιχτό

παράθυρο για να ξεκλέψεις λίγα

λεπτά άνοιξης προτού φτάσει ο

αιώνιος χειμώνας

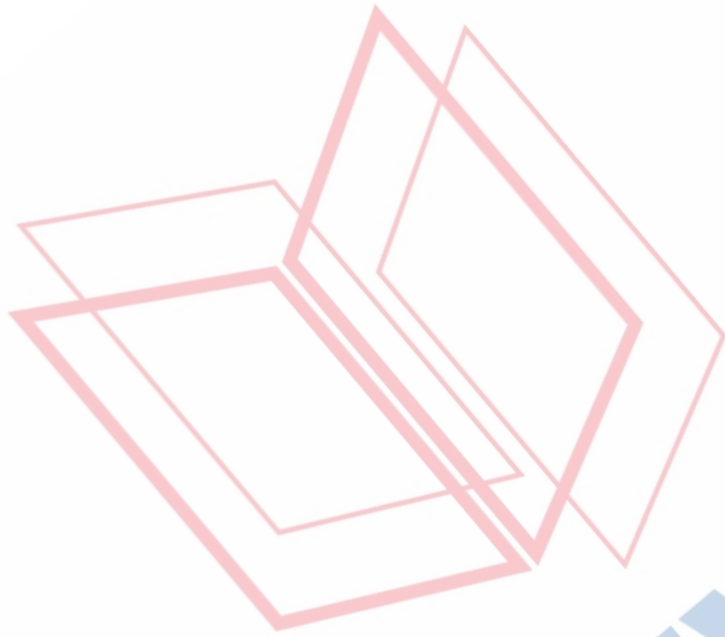
Τελικά

Τίποτα δεν είναι.

Ένα τίποτα που μπορεί να

περιέχει μέχρι και το ίδιο το

σύμπαν μέσα του.



αθηνιόνis
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το αγαπημένο μου χρώμα

Ξανά πρωί... Ο ήλιος ξημέρωσε!

Δεμένος στο κρεβάτι εγώ...

Στον τοίχο, μορφή η αντανάκλαση,

Το αγαπημένο μου χρώμα...

Μόνο αυτή υπάρχει...

Χορεύει και με θαμπώνει

Ο ήλιος την πλάθει,

Πάνω στον μουντό τοίχο μου

Φέγγει και αφήνει πίσω της μια κουβέρτα ζεστασιάς

Σπάει τους δεσμούς μου... Με ελευθερώνει!

Τα μάτια της φωτιά,

Χρώμα της φύσης, χρώμα της ζωής

Και τα μαλλιά της κλωστές ελπίδας

Πάλι με επισκέφθηκε,

Μου έδωσε κουράγιο.

Βλέποντάς την, λαχταρώ την επόμενη μέρα.

Έτσι βαδίζω σωστά στον δρόμο μου

Έτσι κυνηγάω τους στόχους μου

Θέλοντας να την δω,

Θέλοντας να δω το αγαπημένο μου χρώμα...

Το αγόρι στο θεωρείο

Ήταν κάποτε ένα αγόρι,
καλά κρυμμένο σ' ένα θεωρείο,
που στην πατρίδα του σαν ήταν, όπως όλοι,
πάντοτε καθότανε στο πρώτο το θρανίο.

Μοναδικό του στήριγμα και μαζί παρέα
την αδελφή του είχε μόνο, κι ας ήτανε πιο νέα!
Αρετή την λέγανε και όλοι την θαυμάζαν,
στον δρόμο σαν την βλέπανε ποτέ δεν ησυχάζαν!

Έφτασε, όμως, η ώρα του ξεριζωμού,
πάγωσε η πρώτη τους ζωή.
Μάνας-πατέρα η μορφή,
χάθηκε, να, σε μια στιγμή!

Τώρα ποιος τα παιδιά θα μεγαλώσει;
Ποιος απ' τα στραβά του κόσμου όλα θα τα σώσει;
Στην Αρετούλα δίπλα ποιος θα σταθεί,
που στου μπαούλου τα βάθη μέσα έχει χαθεί;

Το αεράκι

Ένα αεράκι φύσηξε τα μαλλιά σου

Μία μικρή στάμπα στα μαλλιά σου

Φάνηκε λίγη χρυσόσκονη από το φεγγάρι και απ' τα αστέρια

Δώρο από τον ουρανό και τα βουνά

Μόλις ξυπνάς μικρές ακτίνες από τον ήλιο λαμποκοπούν

Είσαι το κορίτσι που με τα αστέρια και τα βουνά παίζεις...

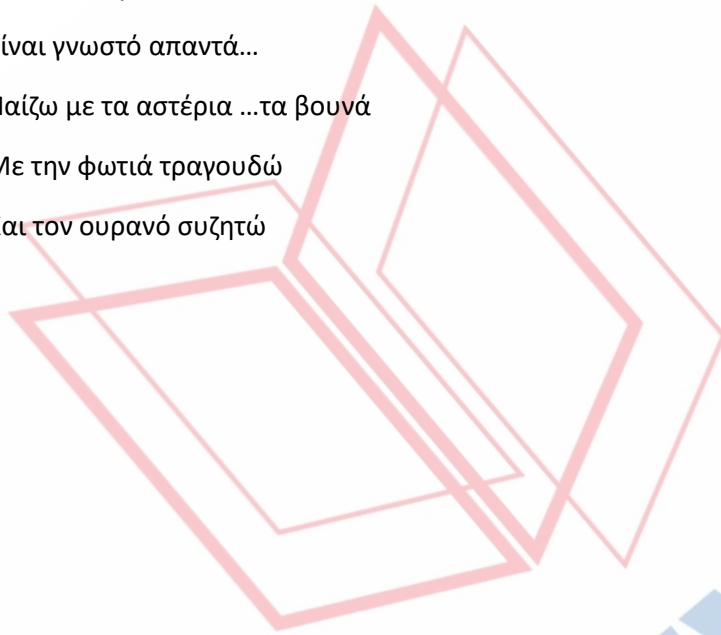
Ρωτά το αεράκι...

Είναι γνωστό απαντά...

Παίζω με τα αστέρια ...τα βουνά

Με την φωτιά τραγουδώ

Και τον ουρανό συζητώ



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Αυτή τη μέρα θα τη θυμάμαι
Θέλω να τη θυμάμαι
Να κοιτάω πίσω και να λέω
πώς περάσαν οι ζωές μας

Σαν τον αέρα που φυσά
και πριν προλάβεις σε έχει πάρει μακριά
Σαν το καλοκαίρι που φεύγει
Το φως ενός παλιού αστεριού
που χάνεται σαν βγει ο ήλιος
Τη μυρωδιά της θάλασσας
όπως το κύμα σκάει στην αμμουδιά
Ο εφηβικός ο έρωτας που τόσους τυραννά

Ένα χαμόγελο που έμεινε μισό
Αυτό το τελευταίο αντίο που μισώ
Όσο και να τρέξω όσο να το αρνηθώ
Χρόνια μετά η παρουσία μου είναι εδώ

Η καρδιά γυρνάει ξανά εκεί που αγαπά
Ένα καταφύγιο με μια ζεστή αγκαλιά
Το δικό μου όμως το έχω χάσει πια
Στο λαιμό σαν φυλαχτό το άπειρο
Το δικό μας άπειρο φέρνω πάλι κοντά

ΤΟ ΓΡΑΝΑΖΙ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ο κύκλος ολοκληρώθηκε

Οι δείκτες πάλι ξεκινούν τον σκοπό που τους τέθηκε

Το ρολόι το ίδιο μα πιο παλιό

Τα γρανάζια σκουριασμένα όπως εγώ

Μα τι να 'μαι 'αραγε εγώ

Ένα γρανάζι είμαι

Σάμπως εγώ μπόρεσα να φύγω από τη θέση μου αυτή

Σάμπως εγώ κοιτώντας αυτό το ρολόι θα αλλάξω τιποτε

ΤΙΠΟΤΕΣ...

Ξάφνου οι δείκτες τρελάθηκαν

Γυρνούν πίσω δεν ακολουθούν τη μοίρα τους

Το κεφάλι μου γυρίζει ,όλα γυρίζουν ,προσπαθώ να παρω μια ανάσα,
να σταματήσω αυτή τη τρέλα και να...

Σταμάτησαν...

Όλα σταμάτησαν , το ρολόι το παλιό είναι πλέον γυαλισμένο

Χρόνια προσπαθούσα να το γυαλίσω, μόνο η μητέρα μπορούσε.

Η μητέρα.

Κλαίω , μα γιατί κλαίω ;

Κοιτώ τον καθρέπτη .Εγώ μικρή . Το πάτωμα έχει μουσκέψει από τα δάκρυα μου .

Να η μητέρα, πόσο νέα είναι, πόσο την είχα κουράσει

Τα λόγια μου βαριά αντηχούσαν στο δωμάτιο

Πάλι την είχα απογοητεύσει.Ούτε ένα συγγνώμη δεν πρόλαβα να πώ

Ήταν το βράδυ που έφυγα από το σπίτι και εκείνη έφυγε,έφυγε για πάντα

Τι κέρδισα με τούτη τη πράξη μου , τίποτε

ΤΙΠΟΤΕΣ...

Γυρνώ πίσω ,πίσω στο τώρα, το δικό μου δίχως μέλλον.

Η ανάσα μου είναι πιο αραιή.Αναπνέω με δυσκολία.

Ναι , πάω να δω τη μητέρα , ξανά

Αυτή τη φορά δεν θα τη χάσω

Ένα γρανάζι του ρολογιού χάλασε

Ένα γρανάζι της ζωής φεύγει

Εγώ είμαι το γρανάζι

Το τελευταίο μου βράδυ

Η τελευταία μου ανάσα

Το παλιό ρολόι σταμάτησε

Η ζωή μου σταμάτησε...

Το γυαλί

είναι ένα κομμάτι γυαλι πάψε να το
βρίζεις
είναι ένα κομμάτι γυαλι προς τι η τόση
σημασία που του δίνεις
είναι ένα κομμάτι γυαλι που μόνο εσύ
μισεις
είναι ένα κομμάτι γυαλί το οποίο κρατάει
το χαλιναρι
το οποίο του εδωσες εσύ
κι όμως το γυαλι αυτό ο κόσμος
καθρεφτη το ονομάζει
και λενε ότι ταχα σου μοιαζει
Σπαστο και αφύπνισου
Μην τον αφήνεις να καθορίζει τη ζωή
σου
Πρόσεχε όμως μη κοπεις..

Δια μεγαλοπρεπή,
το μωρό που ζητάς να πνίξω,
όμοιο μοιάζει με αυτό
που αναγκάστηκα να αφήσω.

Στην πατρίδα μου μονάχα θέλω,
να γυρίσω.
Την Πηνελόπη τη γυναίκα μου,
μονάχα να φιλήσω.

Δια παντοδύναμε,
λυπήσουμε!
Για πόσο ακόμα θα πληρώνω,
για όσους εγώ σκοτώνω;

Το ορφανό αυτό μου λες
να θανατώσω.
Πώς εγώ μετά τη καρδιά μου
να σώσω;

Είμαι απλά ένας άνδρας,
που θες να γίνω τέρας!
Γιατί να σε ακούσω;
Μήπως να σε παρακούσω;

Μετά από τόσα χρόνια
σε μέρος μακρινό,
εγώ την πατρίδα μου
επιθυμώ.

Πότε θες να γίνω τέρας;
Μα, γιατί εγώ;
Ένας απλός άνδρας,
που όμοιο του έχω γιο!

το ηλιόλουστο χάδι

Η ζεστασιά που νιώθει εκείνο το μωρό
σαν βρίσκεται στο μεσημέρι του χειμώνα
Και σαν τον χαϊδεύει ο ήλιος
με άγγιγμα παρηγοριάς και αγάπης
Προσφέροντας όλα τα αγαθά του κόσμου
Μόνο για να του τα στερήσει
Με την δύση του ηλίου

Και σαν έρθει η άνοιξη
ανθίζοντας την ψυχή του και όλα τα άλλα γύρω του
όσο παρασέρνει τα ξερά και σαπισμένα φύλλα
με τον ήρεμο αέρα
του δίνει πάλι, μια ελπίδα
για τις εποχές που του έρχονται

ασημπινίσια
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το θαλασσόδεντρο

Στο μπαλκόνι με κεριά κ' ένα απαλό αεράκι.

Στην αυλή του εξοχικού ακούγοντας το θρόισμα των φύλλων και δύο γάτες να νιαουρίζουν.

Στην αιώρα που κρέμεται απ' το θαλασσόδεντρο, μισοκοιμισμένος φορώντας ακόμα το μαγιό σου.

Στις βραδινές βόλτες στο νησί με τα ξαδέρφια.

Στη θάλασσα τρώγοντας φρούτα και χτίζοντας βασίλεια.

Στο διαμέρισμα με το εϊρκοντίσιον ανοιχτό μπας και δεν σε αγγίξει ο γλυκός ο λίκας και με την τηλεόραση χαμηλωμένη για να μην ξυπνήσεις την μαμά σου που έχει αποκοιμηθεί στον καναπέ.

Αυτά είναι τα χρόνια των παγωτών, των παιχνιδιών και του μαλλιού της γριάς στα πανηγύρια.

Είναι τα χρόνια της χαράς.

“Να χαίρεσαι!” είπα και έφυγα απ' τον καθρέφτη.

ΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΔΕΝ ΠΙΑΝΕΙ

Τα νεύρα μου έχω γιατί το ίντερνετ δεν πιάνει

Και γι αυτό είναι τα νεύρα μου αναμμένο καζάνι

Έχω δουλειές να κάνω

Και ταινίες να δω

Γιατί δεν πιάνει το μούλικο

Να ηρεμήσω και γω

Και δεν πιάνει τίποτα σε αυτό το σπίτι

Ούτε δεδομένα έχω, έλεος, τι φρίκη

Το κάλο που θέλω από την μάνα μου

καινούργιο ρούτερ που να δουλεύει να φέρει

γιατί συγχύζομαι και δεν την συμφέρει

είμαι στην μέση της σειράς και ακόμα φορτώνει

Δούλεψε ίντερνετ να δω η σειρά πως τελειώνει!!

ασημπινίωνs
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

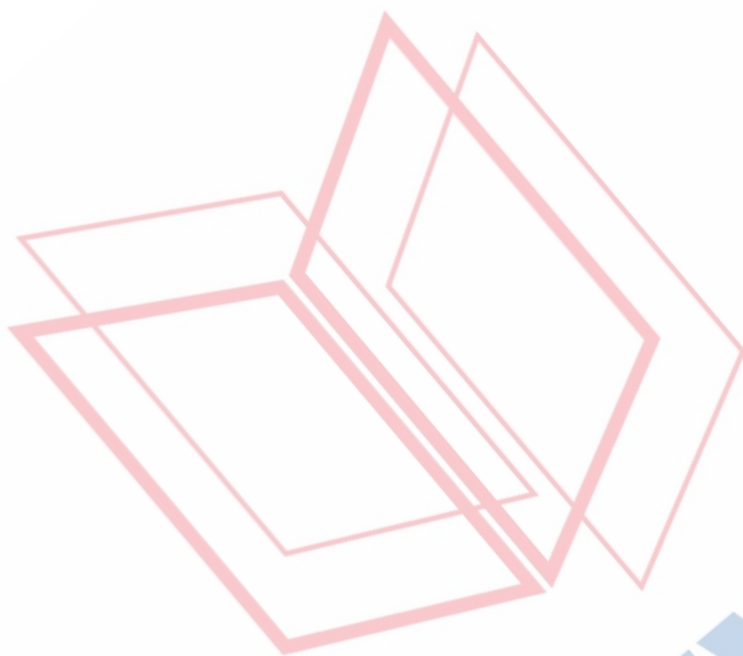
Άνθρωπε, μα τι κατάντια είν' αυτή;
Πώς εμαύρισε έτσι της ζωής σου η μορφή;
Σε 'μένα γύρνα πίσω, μην το σκέφτεσαι πολύ,
πριν της καταστροφής αιτία γίνεις κι αφορμή!

Στο σώμα και στα κάλλη μην δίνεις σημασία,
για τα υλικά και το "προβάλλειν" μην κάνεις ικεσία.
Γιατί της ψυχής αγιάτρευτος είναι ο πόνος
και γρήγορα, σαν άνεμος, φεύγει μονάχα ο χρόνος ...

Τι είναι, άλλωστε, το σώμα του ανθρώπου;
Ποια η αξία η πολύτιμη του ανθρώπινου προσώπου;
Σάμπως μ' αυτό μπορείς να νιώσεις και να δώσεις τη χαρά;
Ή μήπως να αισθανθείς όπως αισθάνεται η καρδιά;

Κι αν σε πόλεμο βρίσκεσαι και μοιάζουν όλα λυπηρά,
κλάματα, λυγμοί, φωνές και ουρλιαχτά,
το μεγαλείο της ψυχής το χέρι του θ' απλώσει,
σκεπάζοντας τον πόνο σου με μια ελπίδας στρώση.

Άσε, λοιπόν, τα όπλα, τις διαφορές και τα εδάφη.
Μην προσθέτεις στη ζωή σου άλλα δεινά και πάθη!
Κοίτα τη φύση, τον ουρανό και τη Σελήνη.
Βρες μέσα σου... την εσωτερική γαλήνη...



αθημπνίons

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το καλοκαίρι

Ακόμα είναι καλοκαίρι
κι ένας γλάρος ταξιδεύει,
κοχύλια για να βρει,
στην αμμουδιά της γης.

Πάμε παιδιά στο φάρο,
για να δούμε το γλάρο,
περιμένει πως και τι
για να φάει ένα καλό φαί.

Τώρα που φτάσαμε κι εμείς,
είμαστε όλο κέφι για ζωή,
πλάτσα πλούτσα στο νερό
και όλοι είμαστε χαρωποί.

①

"Το κομμάτι της ζωής μου"

Αν η αγάπη ήταν ένα μωρό κομμάτι,
θα ήθελα να το αγκαλιάσω όσο πιο δυνατά γίνεται.
Μα όταν φτάω στο βήμα που σταματώ
δεν θα βγαλαχθώ,
θα συνεχίσω με το ίδιο πιάδος να το αγκαλιάσω.
Μα όταν τα δάκρυα γίνουν ολόκληρα δάκρυα βρεναχίμους;
θα παίζει ακόμα το κομμάτι;
Είναι σύντομο ^{πολύ} της ζωής το μονοπάτι.
Μα όταν βουρτσίζω και τ'αγαπώ
και νερό δεν κρατάει πια στο δαίτο,
τότε είναι πως αρχίζω και βρεναχίμους το πιάδος

« Το λούτρινο »

Άλλού τ' όνειρο γεκινά
κι' άλλού η ψυχή σκόρπα
παιδιά μόνα και λυπηρά
ηλακώνονται βιωπηλά στα στεφανά

Χαίος στην παιδική ψυχή
που χρόνος δώ τα ερχικνεί
φεύγει η ψυχή μακριά
και η καταστροφή τα βυαντά.

Το μέλλον προβλέπει μοναξιά
δίχως των γονιών τη συντροφιά.
Εικόνες θανάτου και χαλασμού
στολίζουν τις εικόνες του μυαλού

Ένα λούτρινο γεπροβάλλει
παίνω στα συντρίμια μ' ένα
μικρό παιδί στην αγκαλιά

Σπαράζει η μάνα του παιδιού
την αγκαλιά που να το
χαιδέψει δώ τολμά.

Παίρνει το λούτρινο κουτά
να θυμάται για πάντα
του παιδιού τη μορφή...

Το μάθημα

Σαν μιλάς Δάσκαλε ...

και λόγια βγαίνουν από το στόμα σου

γίνονται πουλιά ... χελιδόνια..

και πετούν μακριά όταν τα ταΐσεις

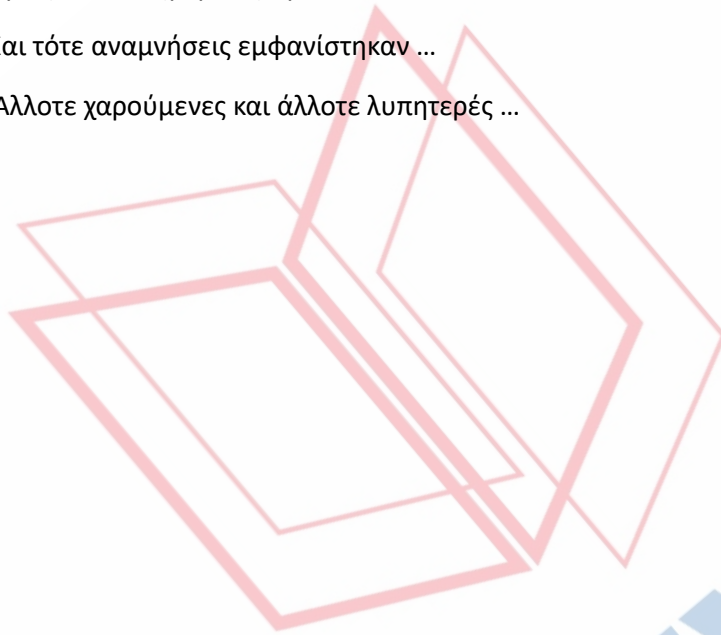
με εξισώσεις και γνώσεις

Γίνετε φίλοι και και γλώσσες μάθατε

Όμως κάποια ημέρα έφυγαν

Και τότε αναμνήσεις εμφανίστηκαν ...

Άλλοτε χαρούμενες και άλλοτε λυπητερές ...



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το μοιραίο τρένο

Το τρένο πήρα μια μέρα
και έφτασα πέρα ως πέρα.
Ήταν άραγε γραφτό μου
να'μαι με τον αδερφό μου.

Ράγες είδα ξαφνικά,
όλα έγιναν φωτιά!
Αίματα και κραδασμοί,
σαν τεράστιοι σεισμοί.

Χέρι με χέρι η διάσωση,
ήταν εγκληματική κατάσταση.
Ανθρώπινο λάθος ανακοίνωσαν,
μοιραίο όμως...απεβίωσαν.

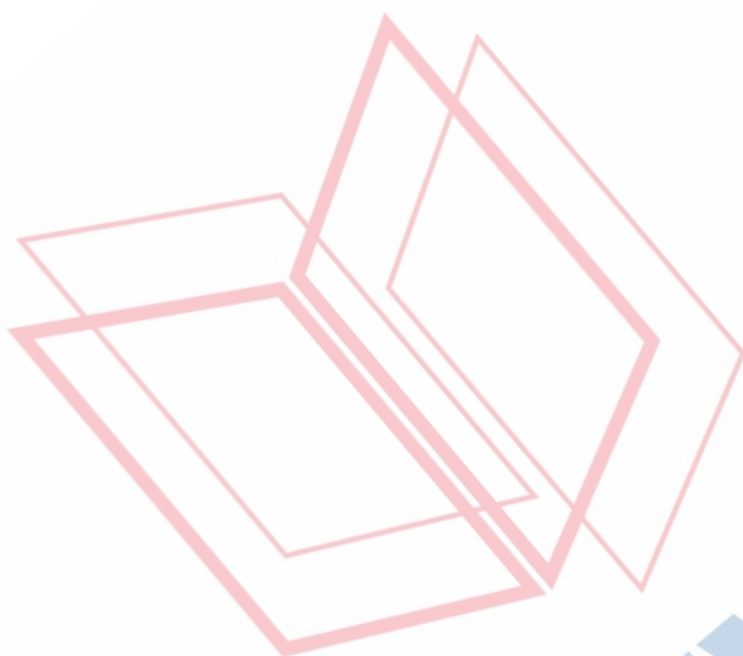
Τα νέα παιδιά, οι φοιτητές,
γίναν ελπίδες μακρινές.
Τα όνειρα πεθάνανε
και οι οικογένειες σπαράζανε.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το μπάσκετ

Καθώς τη μπάλα στο χέρι μου κρατώ
Και βάζω στόχο το καλάθι,
Όμορφες σκέψεις το μυαλό μου τριγυρνούν
για τη ζωή που θέλω να 'ρθει,
θέλω να πάρω μπόι αρκετό,
να δυναμώσω την ψυχή μου
να μην μπορεί ποτέ κανείς
να μπει εμπόδιο στη βολή μου
Καθώς η μπάλα απογειώνεται
Και παίρνει τώρα ύψος
Κλείνω σφιχτά τα μάτια μου
Και κάνω την ευχή μου
Να έκανα την καμπύλη της
Και πριν εγώ κατέβω
Να έχω βρει το στόχο μου
Που στη ζωή γυρεύω.

αθλητική
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το νόημα της φιλίας

Το νόημα της φιλίας

Μπορεί εύκολα να αλλοιωθεί

Με τόσους τρόπους που σκέφτεται κανείς

Αν είναι ευάλωτος θα πληγωθεί

Δεν μιλάω για όλους•

Και ποτέ δεν θα το έκανα αυτό

Αλλά εγώ διατυπώνω τη φιλία

Με έναν τρόπο απλό

Από το να ρωτάς για τη μέρα του

Ή να πηγαίνετε βόλτες στη θάλασσα

Από το να περνάτε τα δύσκολα μαζί,

Ή να επινοείται νοήματα έμμεσα

Από τη συμβουλή που δεν θέλει να ακούσει

Αλλά ξέρει ότι την χρειάζεται

Από τις νύχτες που θα σου δώσει,

Ή από την κατανόηση που νιώθετε •

Τώρα και αύριο και για πάντα

Φιλία δεν είναι πάντα να μιλάς

Μπορείς να κάτσεις και στην σιωπή

Είναι τα δάκρυα χαράς μετά από μία επιτυχία

Γέλια μέχρι να πονέσει το στομάχι

Χαρά τέτοια που το νιώθεις αμαρτία

Να διαλυθεί ποτέ

Το νόημα της φιλίας είναι κάτι που ελπίζω όλοι να βρουν

Είμαι πάντα εδώ, και θα είμαι μέχρι να με δουν

«Το όνειρο»

Καμιά φορά κάτω από τα βλέφαρά μου
μέσα στα όνειρά μου
αγγέλων φως ανάβει
και τους φόβους μου ευθύς μαλάσσει
κι εγώ το φως αυτό το λαμπερό
ακολουθώ με την περπατησιά μου...
Πού θα με βγάλει όμως θα το βρω σαν
ολοκληρωθεί η πορεία και πλέον δε θα 'χω απορία.

Εύχομαι ο οδηγός αυτός ο φωτεινός
ποτέ να μη μ' αφήσει γιατί μες στο ζόφος του άγνωστου
ποτέ δεν ξέρεις τι πρόκειται να επακολουθήσει...

Καθώς οδοιπορώ με τηλαυγή λαμπάδα,
νερό ακούω κελαριστό,
ψίθυρο ακαθόριστο σαν το τερέτισμα πουλιών.
Και σαν το χέρι βάλω στ' απύθμενα νερά,
μια ιστορία βλέπω νοερά.

Το ποτάμι θέλω να ρωτήσω μα αυτό δε σταματά,
γλιστρά απ' τα δάχτυλά μου
σαν τον χρόνο που σαν αστραπή περνά.
Κι απρόσμενα καταλαβαίνω αέναη αλήθεια:

Ένα ποτάμι ρέει με σταθερή ροή σαν τη δική μας τη ζωή
που κυλά γοργά κι αυτή.

Τα ποτάμια συναντούν εμπόδια,
συναντούν, θαρρείς, μορφών μορφών θηρία,
αλλά δεν σταματούν ώσπου να ολοκληρωθεί η πορεία.

Κι εμείς οι άνθρωποι,
επιβάτες ενός πλοίου με βάρη πολλά,
σαν τις δυσκολίες που ο κάθε από μας καθημερινά κουβαλά.
Το φορτίο βαρύ,
το πλοίο θα βουλιάξει
εκτός κι αν πρωτύτερα τα περιττά του βάρους,
όπου μπορεί, αν μπορεί, όσο μπορεί, αδειάσει.
Και σαν στον προορισμό του φτάσει,
στον απέραντο ωκεανό,
εκεί που το γλυκό νερό περατώνει,
εκεί το ποταμάκι πνίγεται και η ζωή τελειώνει.

Το παραλήρημα ενός μαθητή

Από μικρά παιδιά μας λένε ποιο είναι το σωστό,
πως να γίνουμε γιατροί για να βγάλουμε μισθό.
Κανένας όμως δεν ρωτάει τι είναι αυτό που ονειρευόμαστε
και τι για το μέλλον μας σκεφτόμαστε.

Η μαμάκα και ο μπαμπάκας σε στέλνουν φροντιστήριο
προπόνηση να κάνεις για να τρέξεις και να βγεις από των πανελληνίων το ματτύριο.

Σε μαθήματα πηγαίνεις και με φίλους σου δεν βγαίνεις,
οι ώρες δεν σου βγαίνουν και απ' την πίεση τα παίζεις.

Διαβάζεις, ξενυχτας, δεν έχεις χρόνο ούτε για να φας
και απ' την κούραση παραπατάς.

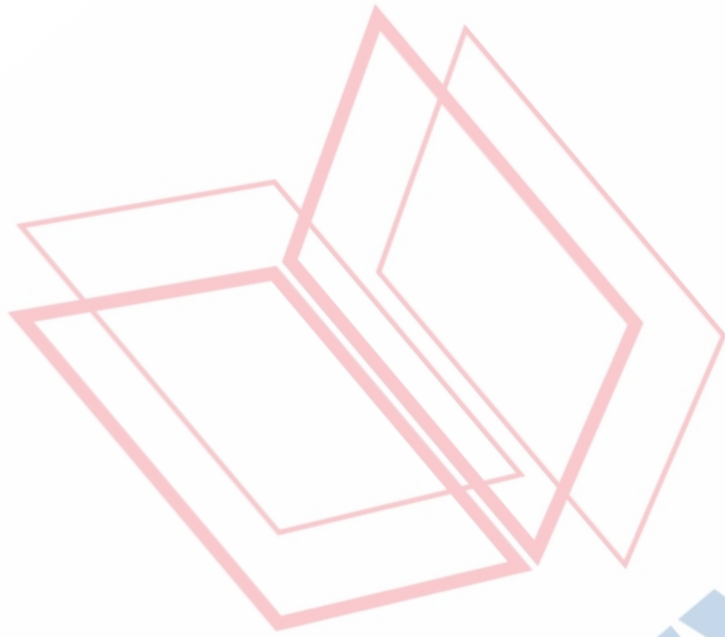
Έχεις ξεχάσει καλά να περνάς
όλο στην αίθουσα σου πας
και για μαθήματα μιλάς.

Και αν το σχέδιο πετύχει ένα κεφάλαιο ανοίγει και το πανεπιστήμιο αρχίζει.

Και όσο και αν σου λένε ότι η ζωή εκεί γλυκίζει
το εξάμηνο θα έρθει το όνειρο να σου γκρεμίσει.

Μετά από όλα αυτά θα έχεις καταφέρει τελικά
να ασχοληθείς με τα ιατρικά
και περήφανους να κάνεις την μαμά και τον μπαμπά;

Μπορεί και ναι μπορεί και όχι,
πάντως σίγουρα θα έχεις χάσει τα νεανικά σου στόρυ.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το πέρασμα του χρόνου

Ένα σπίτι στην άκρη του βουνού

Ένα σπίτι, μια καλύβα

Ήταν κάποτε γεμάτο, ήταν ζεστό

Τώρα τρίζει ένα πάτωμα γυμνό

Πώς περάσαν τα χρόνια ;

Πώς ξεφτίσαν τα χαλιά;

Πώς αδειάσαν τα κρεβάτια;

Πώς περάσανε τα χρόνια;

Και καλύφθηκε με ιστούς

Το κατάπιανε τα βάτα

Ένα σπίτι στην άκρη του βουνού

Πού χει και μια καμινάδα

Το θυμάμαι πως έβγαζε καπνούς

Πλημμυρίζει τώρα πια στους καιρούς τους βροχερούς

Πώς περάσαν τα χρόνια;

Ξεθωριάσαν οι γραφές

Μείναν άδεια τα βαγόνια

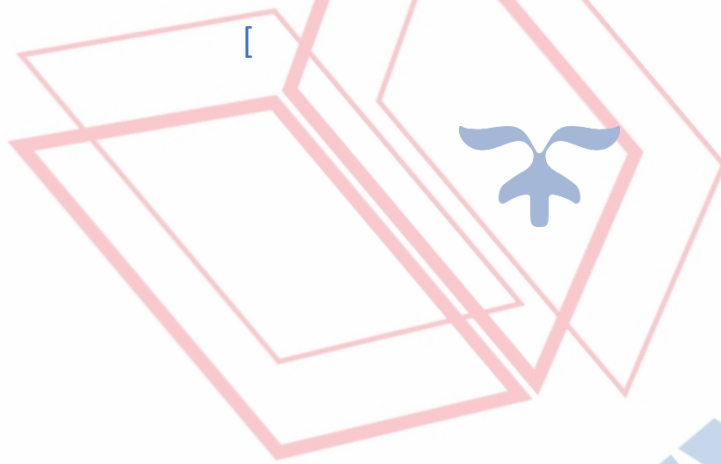
Πώς περάσανε τα χρόνια

Και το τρένο περιμένει
και δεν έρχεται κανείς...

Ένα σπίτι στην άκρη του βουνού
Κάθεται κάτω απ' τα αστέρια
Αγναντεύει το πανώριο σκηνικό
Κι αναμένει τη συνέχεια



ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΕΜΕΝΑ

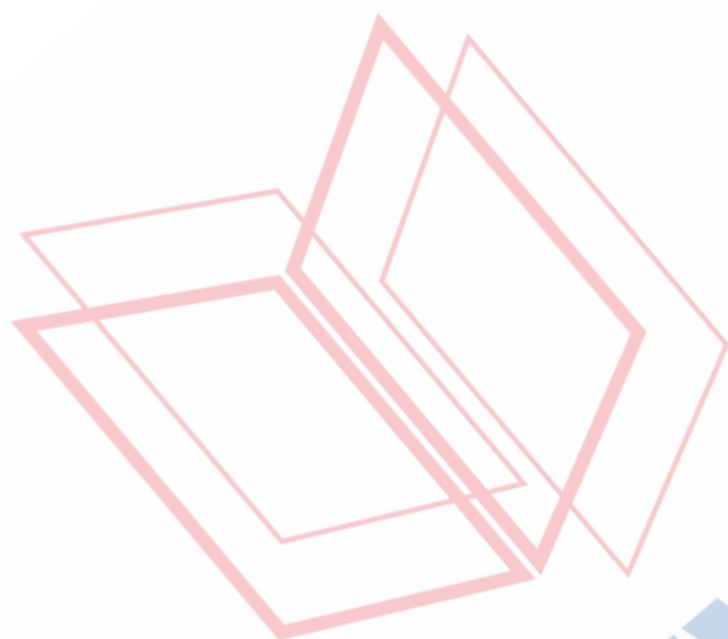


αλημπνίσιας
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

[Το ποίημα αυτό το έγραψα όχι μόνο για τον διαγωνισμό,
[αλλά και για την ελπίδα ότι άλλοι συνομήλικοί μου θα το δουν και θα ταυτιστούν.]
[Τις ώρες που το έγραφα ένιωθα ότι ένα βάρος έφευγε από μέσα μου]
[και μόλις το ολοκλήρωσα ήμουν γεμάτος ικανοποίηση]
[Υ.Γ. Στους κριτές/καθηγητές που θα το διαβάσουν, σας ευχαριστώ για τον χρόνο σας.]

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΕΜΕΝΑ

Το μέλλον μου είναι το παρόν μου,
Και το παρόν μου είναι το παρελθόν μου.
Τον εαυτό μου ψάχνω να βρω,
Αλλά άλλο τόσο δεν μπορώ.
Τι θα ήθελα στα αλήθεια δεν το ξέρω.
Να εκφραστώ ελευθέρα δεν αφήνω,
Και μαζεύω και επεκτείνω,
Τα νευρά μου και η υπομονή μου,
Θέλουν απλά να φύγουν.
Μπορεί αυτό το ποίημα να είναι μικρό,
Όμως το κάνω για να ευχαριστηθώ εγώ.
Έχω κουραστεί με αυτή τη ρουτίνα,
Απλά θέλω να κατεβάσω την κουρτίνα.
Ξύπνα ,γράψε ,κοιμήσου,
Και ξανά αφήσου,
Η ζωή μου σε επανάληψη,
Λες και θέλω να κάνω κατάληψη.
Το μυαλό μου έχει κολλήσει,
Και με έχει κατηγορήσει.
Δε ξέρω τι άλλο να κάνω,
Να κάνω οικογένεια και φίλους,
Όλους ευτυχισμένους,
Όλους να τους χαιρετήσω,
Και να τα αφήσω όλα πίσω.
Να κάνω μια ζωή ζηλεμένη και πολυποθημένη.



αθηνιόνις

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ...

Το παρακάτω ποίημα γράφτηκε αποκλειστικά από εμένα τον Απρίλιο του 2022, προκειμένου οι στίχοι του να χρησιμοποιηθούν για την συμμετοχή του σχολείου μου στον διαγωνισμό “Καν’το να ακουστεί 2022”, η οποία εν τέλει ματαιώθηκε.

Επομένως, η εν λόγω σύνθεση, που μιλά για τις δυσκολίες και τον αγώνα της ζωής, έμεινε αδημοσίευτη και εντελώς αναξιοποίητη.

Το ταξίδι της ζωής,
να το πας, μη κουραστείς
και εμπόδια σαν θα βρεις,
μην τρομάξεις, μη σταθείς.

Πάρε ανάσα και προχώρα,
η ζωή είν’ ανηφόρα!
Δυσκολίες, εμπειρίες,
όνειρα κι αποτυχίες,
θετικά, αρνητικά,
όλα είναι αποδεκτά!

Το ταξίδι της ζωής,
να το πας, μη φοβηθείς!

Να ‘χεις πάντα για ασπίδα,
πίστη, αγάπη και ελπίδα!
Να κοιτάς πάντα μπροστά,
γιατί ο χρόνος σου κυλά!

Τι κι αν κάνεις κάποια λάθη;

Η ζωή είν' όλο πάθη...

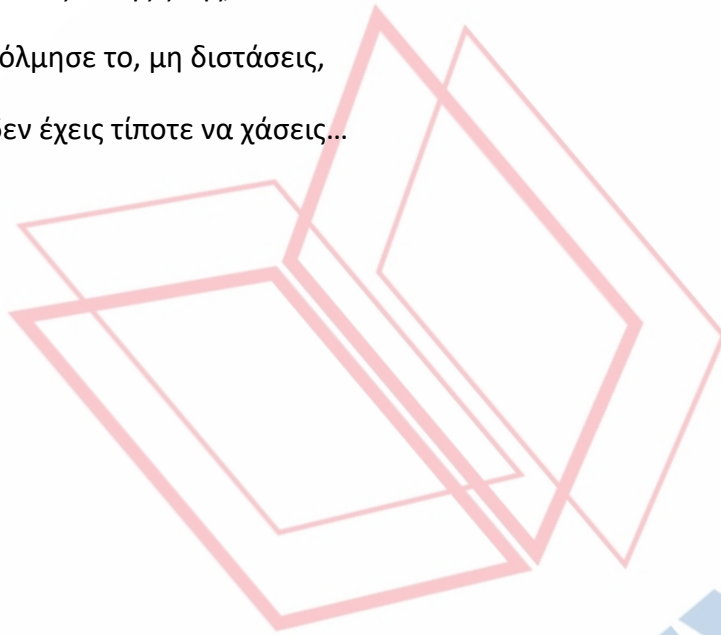
Το ταξίδι σου αυτό,

θα σε κάνει πιο σοφό!

Το ταξίδι της ζωής,

τόλμησε το, μη διστάσεις,

δεν έχεις τίποτε να χάσεις...



αθηνιπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το Τελευταίο Καρναβάλι

Άλλοι πεθαίνουν μες τα τρένα,
άλλοι χορεύουν macarena.
Κανείς δεν νοιάστηκε για 'σένα
που πάντα απέφευγες το ψέμα.

Και ναι(!), μιλάω και για εμένα,
που να συνέλθω δεν μπορώ.
Μένουν στον νου μου εσκεμμένα
όσα φοβάμαι να τα πω..

Ίσως να έχω κάνει λάθος.
Ίσως δεν έφταιγε το κράτος.
Ίσως να φταίει η κοινωνία.
Σαν ψεύτικη χορογραφία,
άλλοι πατάνε τα κουμπιά.
Τι και αν ξέρεις ιστορία;
Μάταιη η ταλαιπωρία,
αναμενόμενη κηδεία
Θα σε θυμούνται άραγε πια;

Το τελευταίο αντίο

Δωμάτιο άδειο, δωμάτιο κενό,
Η σιωπή φωνάζει, που δεν είσαι εδώ
Τα μάτια μου κλείνω, απλά να σε δω,
Και στίχους απλώνω, γιατί σ' αγαπώ.

Μόνος μου πάλι, σ' αυτό το κενό,
Δίχως ελπίδα, και όλο απορώ.
Τι έκανα λάθος, και τι σου ζητώ,
Κομμάτι μου γίνε, για ένα λεπτό.

Και ακόμα κοιτάζω, βαθιά το θαυμάζω
Ακόμα σε θέλω, ακόμα πονώ.
Μπορεί να μην βλέπεις, θυσίες που κάνω,
Μα πάντα για σένα, εγώ θα 'μαι εδώ.

Και τέλος σ' αφήνω, και μάταια πίνω,
Τον πόνο να πνίξω, ξαναπροσπαθώ.
Σε σκέφτομαι πάλι, με άδειο μπουκάλι,
Μα μέσα μου ξέρω, πως σε συγχωρώ.

Σελίδα, μου λένε, καινούρια να ανοίξω,
Να γράψω το μέλλον με γράμματα αχνά,
Να έχω μια γόμα, σημάδια να σβήσω
Που έκαναν τόσες, πληγές στην καρδιά.

Το τελευταίο Διάλειμμα
πριν από τις καλοκαιρινές διακοπές

Σαν χτυπήσει το κουδούνι
Μες τη χαρά η Αντίμνη
Τρέχει έξω στην αυλή
Για να παίξει σαν τρελή

Κι έχει κάτι να του πει
Του καλού συμμαθητή
Πως αύριο να μην φέρει
Ούτε μολύβι ούτε χαρτί

Γιατί απ' αύριο και μετά
Πες αντίο στα γραπτά
Και του μυαλού η αναφυχή
Άλλο ποίημα εξιστορεί

3. Το τραγούδι του ανέμου

Φύσα αεράκι φύσα με

Φύσα τον κόσμο, φύσα με

Φύσα και πιο δυνατά πιο δυνατά

Τα φύλλα κουνιούνται αρμονικά στον ρυθμό

Τον ρυθμό του αέρα

Γιατί ο αέρας είναι αυτό που κάνει την γη, γη

Και η γη είναι για μας η μητέρα

Ο αέρας έμπλεκε τα μαλλιά της

Τα έσπρωχνε μια μακριά από το πρόσωπο της και μια κοντά

Άνοιξε τα χέρια της και κοίταξε ψηλά

Όλα ήταν τόσο αρμονικά

Τα μάτια της έλαμπαν στο φως του ήλιου

Και το κορίτσι τραγουδούσε

Φύσα αεράκι φύσα με

Φύσα τον κόσμο φύσα με

Φύσα και πιο δυνατά, πιο δυνατά

Όσο συνέχιζε τόσο φούντωνε και ο άνεμος

Χόρευε τώρα πάνω στον λόφο

Την πήρε στην αγκαλιά του το αγέρι

Την πήρε ψηλά και ξέχασε να την αφήσει κάτω

Και έγινε ένα με τον άνεμο

Και από τότε ψιθυρίζει μία και τόσο

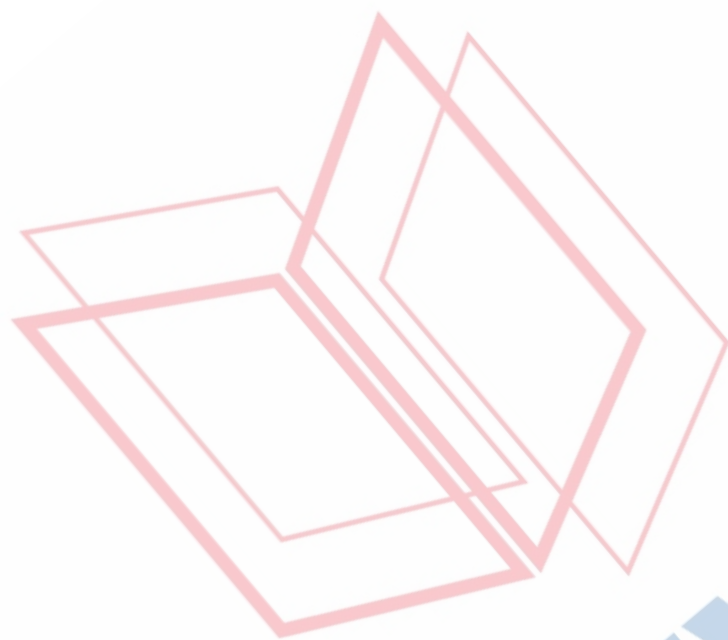
Για να την ακούσουν οι άνθρωποι

Φύσα αεράκι φύσα μας

Φύσα τον κόσμο φύσα μας

Φύσα και πιο δυνατά, πιο δυνατά

Και η φωνή της έσβησε μέσα στον άνεμο.



αθημπνίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

«Το τραγούδι του ανέμου»

Φυσούσε ο Άνεμος το τραγούδι του σε μια σκισμένη καλαμιά
καθώς τ'αστέρια βόσκαγε αλάργα σε λιβάδια μακρινά.

Τσακάλια ουρλιάζουν,
λύκοι φωνάζουν,
τ' αρνάκια τα λαμπερά τρομάζουν
και στην αγκαλιά τ' απέραντου ορίζοντα λουφάζουν.

Ο Ήλιος σπεύδει προς αρωγή φορώντας λιβρέα τηλαυγή.
Δερκόμενος τη φοβερή καταστροφή
αηδιάζει με τ' ανθρώπου την αμαρτωλή ζωή.
Κι όσο τη Γη πλησιάζει τόσο διαγκωνίζεται η Νύχτα να τον φτάσει
τη λύπη του να κατευνάσει.

Μα μέχρι τότε, μαζί με τα σύννεφα θα κλάνει
και ένα νοτισμένο πέπλο τα φύλλα θα σκεπάσει
και με τις αχτίδες του την υφήλιο στοργικά θ' αγκαλιάσει.
Κι η Νυξ επιτέλους θα τον φτάσει
πριν πίσω απ' το διάσελο ενός βουνού πλαγιάσει
χρώματα χίλια δυο σκορπίζοντας σ' ολάκερη την πλάση.

Κι ο Άνεμος που σαγηνευμένος το θέαμα κοιτάζει,
σκέφτεται πως καμιά φορά το τέλος, αν και λυπηρό,
όμορφο μπορεί να μοιάζει.

Το τρένο των ψυχών

Επιβιβαστήκαμε ένα τρένο
Εγώ κι εσύ
Καθίσαμε πλάι πλάι
Τα χέρια μας πάντα μαζί

Στα μάτια σε κοιτούσα, μ'αγάπη γεμάτη η καρδιά
Το γέλιο σου ακόμα ηχεί, στ'αφτιά μου την νύχτα αργά

Και πέρασαν οι ώρες
Και σκοτάδι σκεπάζει τη Γη

Το χέρι σου άφησα για λίγο
Για μία μονάχα στιγμή

Ο χρόνος σταμάτησε τότε
Σταμάτησε για μένα η ζωή
Ακόμα να ξεχάσω το χάος να επικρατεί

Το κλάμα, το δέος, η θλίψη
Η άρνηση του τι είχε συμβεί
Θα μείνουν για πάντα μαζί μου
Στο πλάι μου κάθε στιγμή

Επιβιβαστήκαμε ένα τρένο
Εγώ κι εσύ
Εσύ συνέχισες όμως μόνη τη διαδρομή

Το Φθινώπορο

Το κάλεσμα των φύλλων

Στο έδαφος να πέσουν

Φαίνεται να λαχταρούν

Και να μην μπορούν ν' αντέξουν

Ταυτόχρονα σχολείο ξεκινά

Ανυπόμονοι κι οι μαθητές

Την μέρα που θα δουν και πάλι

Τόσες φυλίες κι αρετές.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Το φιλμ

Η μνήμη του ανθρώπου βοηθά
να βλέπει πρόσωπα ξανά
να θυμάται συναισθήματα παλιά
και όλα μοιάζουν ζωντανά

πλέον είναι η φωτογραφία
που δείχνει κάθε νοσταλγία
χρώματα φωτεινά και λαμπερά
φαίνονται με μια μόνο ματιά

Δείχνει όμως και τη σκέψη;
Ή ο στόχος της να τέρψει;
σαν βιτρίνα λειτουργεί
και κρύβει του ανθρώπου την πληγή

Η φωτογραφία τού ανθρώπου βοηθά
να βλέπει πρόσωπα αδειανά
να θυμάται συναισθήματα κενά
και όλα μοιάζουν σκοτεινά

Το φως της Μεσογείου

Στο βαθύ του ουρανού, η Ελλάδα ονειρεύεται,
μεταμορφώνεται σε θεά, έρχεται να μας αγκαλιάσει.

Με τον ήλιο στο πρόσωπό της, λάμπει σαν αστέρι,
και μας καλεί να ανακαλύψουμε το φυσικό της πλούτο.

Στα βουνά της κρύβει μυστικά, πλούτη παλιούς,
και τα δέντρα της συντροφιά της κρατούν πιστά.

Στα πεδινά της εκτείνει τα φτερά της η φύση,
και τα ποτάμια της κυλούν γαλήνια και αθόρυβα.

Κρυμμένα στον καθαρό αέρα της, τα μυστικά της φυλάει,
και μας καλεί να τα ανακαλύψουμε, να τα αγγίξουμε.

Σαν μαγικός κήπος ανθεί, μπροστά μας ανοίγει τις πόρτες,
και μας αφήνει να αναπνεύσουμε, να ζήσουμε, να ονειρευτούμε.

Κι όταν η νύχτα πέφτει, και τα αστέρια λάμπουν φωτεινά,
η Ελλάδα αγκαλιάζει τον κόσμο και του λέει μυστικά.

Τα μυστικά της φύσης, τα μυστικά της ψυχής της,
και μας καλεί να τα ανακαλύψουμε, να τα αγγίξουμε, να τα αγαπήσουμε.

ΤΟ ΦΩΣ

Μη βυθίζεσαι, Αναδύσου
Μην κρύβεσαι στα σκοτάδια σου
Ανακάλυψε, στοχάσου
Θα βρεις το δρόμο
Θα τον βρεις.

Ψάξε, εκεί χαμένο κάπου στέκει
Σε περιμένει, να το βρεις
Μην απελπίζεσαι
Άδικος κόπος δε θα' ναι.

Η αναζήτηση μες στο σκοτάδι
Θα σε τρομάξει, θα σε λυπήσει
Μη φοβηθείς.

Είναι απλά ο δρόμος
Όταν τον διανύσεις, θα το βρεις.
Το **ΦΩΣ** εκεί είναι
ΨΑΞΕ, ΜΗ ΦΟΒΗΘΕΙΣ.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Τόλμα νεανία

Κραυγάζεις νεανία χωρίς να ακούγεσαι...
Ψυχή φωτεινή, θαρραλέα, αγνή, τολμηρή...
Πνεύμα αμφισβήτησης, ανησυχίας, κριτικής...
Νους λαμπρός...
Σε κρίνουν νεανία...
Ποιον...;
Εσένα που το μόνο που ζητάς είναι να σε κοιτάνε στα μάτια
και να σε ακούνε...
Μην χαμηλώνεις το κεφάλι νεανία...
Μην λιποψυχείς...
Μην αποκάμνεις...
Γέμισε το δισάκι της ζωής σου με γνώσεις, συμβουλές, αγάπη...
Διάλεξε το μονοπάτι σου...
Για σένα...
Αγκάλιασε την ειλικρίνεια, την ανθρωπιά, την τιμιότητα,
την αισιοδοξία, την πίστη, τον έρωτα...
Η ελπίδα είναι εδώ...
Πάντα είναι εδώ...
Τόλμα νεανία...
Τόλμα...

Τοξοβόλος

Κλάμα, σκέψη και βουή
Μία στασιμότητα αποπνικτική
Κι όμως ο στόχος περιμένει
Το τόξο και το σημάδι αν το θελήσεις θα βρεθεί

Γι' αυτό ξεκίνα, προλαβαίνεις
Δρόμο θέλω να σε δω να διαβαίνεις
Αφού ξέρω ότι μπορείς
Παιδί με δύναμη ψυχής.

Έρθε η ώρα για να λάμψεις
Τους γύρω σου να αιφνιδιάσεις
Μα προ πάντων τον εαυτό σου
Που σκυφτό σε περιμένει να τον κάνεις πλέον δικό σου.

Μην το αναβάλλεις, κάνε την αρχή
Όλα φαίνονται άπιαστα μέχρι να αγγίξεις την δική σου κορυφή.

ΤΡΕΞΕ

Αναρωτιούνται γιατί έφυγες
γιατί ζητάς τις αλλαγές
καλές θα είναι ή κακές;

Αναρωτιούνται γιατί πας μακριά
εξήγησε τους μια φορά
πως η ζωή σαν ρόδα
κυλά ξανά, ξανά κυλά

Αναρωτιούνται τι σου φταίει
Καμία ευκαιρία εδώ δεν επιπλέει
Καμία πατρίδα εδώ δεν αναπνέει

Αναρωτιούνται αν θα γυρίσεις
μα εσύ θέλεις να ζήσεις,
να εξελιχθείς και να αγαπήσεις
όχι και άλλα να γκρεμίσεις

3^{ος} Νόμος Νεύτωνα

Όταν η ειδυλλιακή σιωπή σπάσει, η αγάπη θα παρακμάσει κι όταν το τελευταίο δειλινό μαραθεί, θα επέλθει αιώνια νύχτα σε αυτή εδώ την γη.

Και εσύ... ανυπόστατε άνθρωπε, που μόνιμα καταβάλλεσαι από το αίσθημα της οίησης, γιατί προσπαθείς με κάθε τρόπο να επέμβεις;

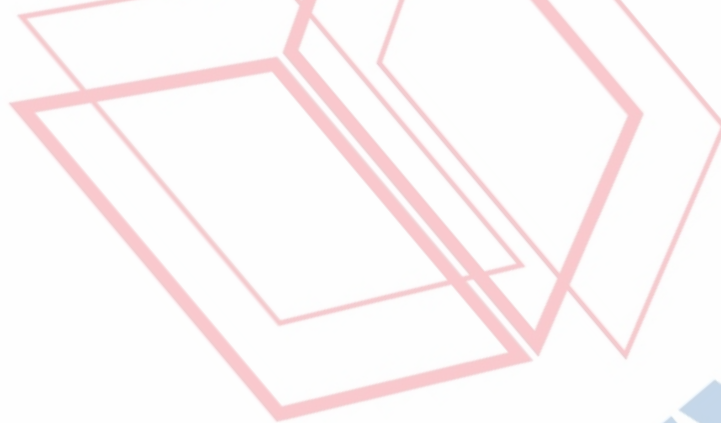
Γιατί αλλοιώνεις το νόημα της αγάπης;

Γιατί δεν αποδέχεσαι την μοίρα σου;

Γιατί μου επιβάλεις το χρώμα, το σχήμα και τη έκταση μου στον κόσμο αυτόν;

Με την πάροδο του χρόνου κατάφερες να με ερμηνεύσεις, μα τους κανόνες μου ακόμα αδυνατείς να τους τηρήσεις. Ένα πράγμα θα σου πω και βάλτο καλά στον νου σου:

Για κάθε δράση θα υπάρχει και μια αντίδραση



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

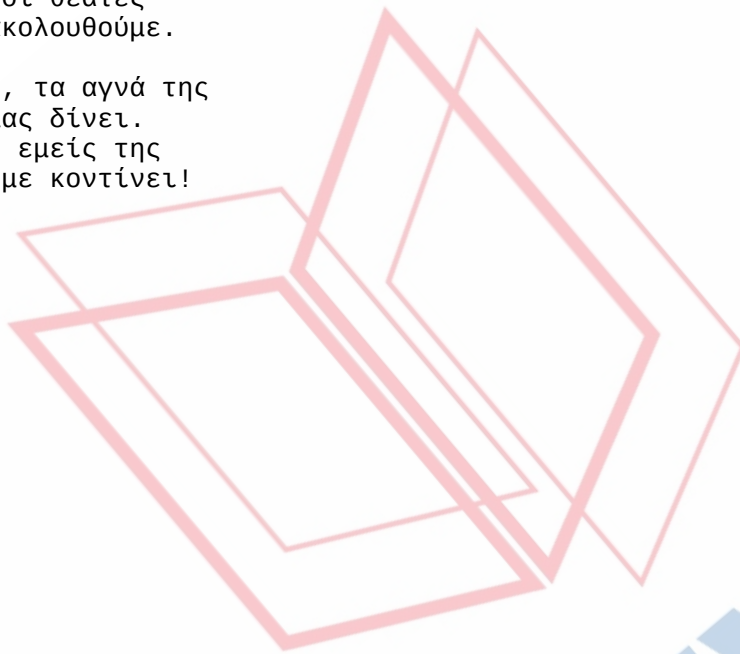
Τυφλοί στη ζωή

Όλα χαμένοι είμαστε,
σε αυτή τη ζωή.
Μεγάλοι και μικροί.

Χαμένοι στα κλαδιά της,
μια εκπνοή μακριά
από τη δικής της τη φωλιά.

Ωστόσο, απρόσωποι τη ζούμε.
Σαν απλοί θεατές
τη παρακολουθούμε.

Κι αυτή, τα αγνά της
χέρια μας δίνει.
Κι όμως εμείς της
τα έχουμε κοντίνει!



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Των Τεμπών τ' ανείπωτα

Πάρε με όταν φτάσεις, μου είπες
Χωρίς να ξέρεις πως έχω φύγει πιο μακριά
Χάθηκα ανάμεσα σε σίδερα και βίδες
Κι έφερα στην ψυχή σου πένθιμη συννεφιά

Μη με ψάξεις αγωνιώντας σε κλήσεις αναπάντητες
Δεν θάβονται κάτω από τα τρένα τα θρύψαλα μου
Ούτε να θρηνήσεις το δίκιο μου σε ράγες παράλληλες
Μονάχα τρέξε να κυνηγήσεις τα όνειρα μου
Μη με ψάξεις στο λάθος το ανθρώπινο
Του φταιχτή δεν θα αλλάξει η συνείδηση
Σου είπαν πως έσβησα σε ένα βαγόνι φλόγινο
Κράτα με όμως σαν ανάμνηση, όχι σαν πρώτη είδηση
Μη με ψάξεις στο σταθμό που με περίμενες
Η μοίρα δεν μας ήθελε της ζωής συνεπιβάτες
Λυπάμαι που δεν πρόλαβες ν' ακούσεις ό,τι ήθελες
Το σ' αγαπώ το πρώτο μας, τώρα σου ψιθυρίζουν στάχτες
Μη με ψάξεις σε μια στροφή απ' το θεό καταραμένη
Έγινε σπίτι μου του Ποσειδώνα η κοιλάδα
Μες στα νερά του Πηνειού κρυβόμαστε αναπαυμένοι
Εκεί η τύχη μας όρισε αιώνια βαρκάδα
Μη με ψάξεις σε φωτογραφίες οικογενειακές
Και μην ουρλιάζεις το δακρύβρεχτο γιατί σου
Ξέρεις το τέλος μου ήταν γεμάτο με φωνές
Δεν θα αντέξω να σπαράξει και η δική σου

Ψάξε με στο παιδί που γύρισε απ' το θάνατο
Κι έτρεξε κάθε ζωντανό να βγάλει απ' το τρένο
Ένα κομμάτι της ψυχής του είμαι κι εγώ, ένα παιδί παράτολμο
Αυτόν τώρα να έχεις γιο και αδερφό και αγαπημένο

Μπορεί η απώλεια να σου φαίνεται βαριά
Να τρέμεις μήπως με ξεχάσεις
Μα θα 'ρθει η στιγμή που θα ανταμώσουμε ξανά
Πάρε με, εσύ, όταν φτάσεις...

Υμνος

Υμνος ἡ φωνὴ τοῦ κόβλου τῆς
οἰκίας ἐλπίδας, οἰκίας παύου
παύου ἀβυστάου, παύου βούβου
παύου ἀφθάρτου ἐτοῦ χρόνου.

Στένε γένε, βράχος αἰωνίτος κι ἀπώτος
τοῦ διωτοῦ οἰκίας ἀγίας
τοῦ οἰκίας τῆς ἐλπίδας σου, τοῦ οἰκίας τοῦ βούβου
Πάρε νὰ παθῇ οἰκίας, πάρε νὰ οἰκίας,
Ἡ φωνὴ τοῦ οἰκίας ἐκείνης
κι ἐκείνους οἰκίας.

«Υπόλειμμα εγωισμού»

Δεν μιλώ ποτέ για τα όσα ποθώ
δεν περιγελώ το ηλεκτροφόρο άγγιγμα χεριών
δεν χλευάζω τον σύνδεσμο δύο ψυχών
και αδιαφορώ για τα όσα ποθώ.

Μα αναζητώ αυτή την προσοχή
λαχταρώ αυτή την πολυπόθητη ματιά
την ματιά για την οποία μάχεσαι
όπως μάχεται ο ήλιος να επικρατήσει
μετά από μια βροχερή μέρα

Μα αναζητώ αυτή την προσοχή
που με κάνει να αισθάνομαι
σαν ένα διάσημο έργο τέχνης
η αξία του οποίου είναι ανεκτίμητη,
για τον καλλιτέχνη..

Αναζητώ το είδος της προσοχής
χάρη στην οποία
θα πιστεύω στη αγάπη,
όπως την έβλεπα στους γονείς μου
και όπως ονειρευόμουν να την βρω μικρή..

Ονειρεύομαι αυτή την σκιά από χαμόγελο
που θα προσβάλλει τον εγωισμό του
μόλις με πετύχει ολότελα απροετοίμαστος

Ίσως όλα αυτά να ευνοήσουν
το μικρό υπόλειμμα εγωισμού
που μου έχει απομείνει...

Φαντασιόπληκτος

Ακουμπώντας το χέρι στο βιβλίο
άνοιγε και μια νέα ιστορία,
με πλοκή και χαρακτήρες
που για 'μένα δεν είχαν σημασία.

Κι όμως παραδόξως,
στον κόσμο του βυθιζόμουν
και πριν το καταλάβω,
στις ζωές τους μπερδευόμουν.

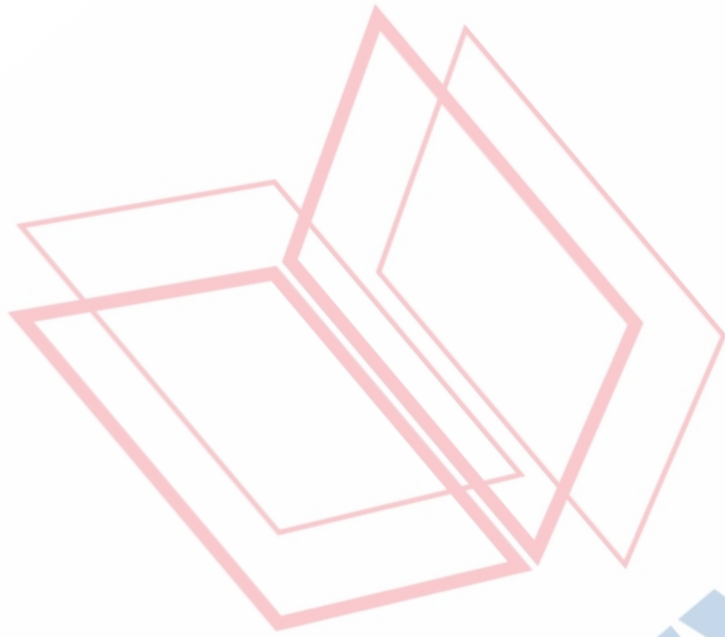
Στης φαντασίας το χώμα,
έβρισκα νέα ελπίδα
που με αποσπούσε
από μια καταιγίδα.

Στου ονείρου τις αυλές,
εκεί που με περίμενε,
με πόρτες πάντα ορθάνοιχτες
ο κόσμος μου ο κρυφός,

Εκεί ήταν που γνώρισα
πραγματική ηδονή.

Το υποσυνείδητό μου
έστηνε ολονύχτια γιορτή.

Και κάτω απ' τα σκεπάσματα,
με τον φακό στο χέρι,
γύρναγα τις σελίδες
και ευχόμουν σε πεφταστέρι.



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Φοίνικας

Χαμένος να γυρνάω τις σελίδες
Είπα πως άλλαξα κεφάλαιο μα είμαι πάλι πίσω

Όμως ο χρόνος δεν γυρνά
Το τραύμα δεν ξεχνώ μες την καρδιά

Υπάρχουν στιγμές που νιώθω σαν βάλτος συγχρόνως
μονάχος
Να πρέπει να κρύψω κάθε πόνο και πάθος
Πιεσμένος στο βάθος φορώντας την μάσκα
Θολομένος και βράχος σε όσα πίστεψα λάθος

Νυχτερινός ουρανός
Βραδινές αναπολήσεις
Κάπου μέσα στο σκοτάδι βρίσκω το δικό μου φως
κοιτώντας έξω από το παράθυρο

Προσπαθώ να ανασάνω
Δίνω βαρύτητα στην θέληση
Βγαίνω μέσα από τις στάχτες μου
Θα κάνω την υπέρβαση
Έχω ανάγκη την εξέλιξη
Να με φτάσω στα όρια μου
Να ανοίξω τα φτερά μου
Να πετάξω σαν τον φοίνικα

ΦΤΕΡΑ ΑΓΓΕΛΩΝ

Συντρίμμια χάος πανικός
μέσα στις φλόγες ένα πρόσωπο γνώριμο
ίσως και όχι
αν ναι χαμογελάς γλυκά κοιτάς
και λίγη θαλπωρή ζητάς
αν πάλι η τύχη στο πλευρό σου δεν σταθεί
αν οι ουρανοί δεν στείλουν τους αγγέλους στην γη
τότε την μορφή τους αυτή παίρνεις εσύ
μα το κλάμα δυναμώνει μια φωνή που σε ζητά
περιμένει να γυρίσεις τα όνειρα σου για να ζήσεις
η στάχτη γίνεται φωτιά διαπερνάει την καρδιά
η μητέρα να φωνάζει και εσύ από εκεί ψηλά
«θα σε προσέχω εγώ μαμά σε αγαπώ να είσαι καλά».

Φτερωτή Αιχμάλωτος

Πώς στέκεσαι άνθρωπε εκεί
Στην άκρη ακόμα της σκάλας
Και τι φωνή είναι αυτή έξαφνα;
Τι θαυμασμός και αγαλλίαση!
Λέγεις

«Να ένα βάθρο περίοπτο,
θέση αντάξιά σου Νίκη!»

Για ποια Νίκη μιλά ο Γλύπτης;

Πώς πλησιάζεις και θες
Το φόρεμα μου να αισθανθείς
Και τα φτερά μου να αγγίζεις;
Ψεύτικα όλα είναι.

Πώς νομίζεις ότι, πετώντας
Έρθα ως εδώ και κάθισα;
Δεν είχα εγώ, τέτοιες φιλοδοξίες.

Θυμάμαι τότε κάποιον που
Στο νησί όταν ήμουν είχε πει
«Γῆ εἴ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ»

Ποιος είναι Γη σκέφτηκα,

Αν όχι εγώ;

Και ποια Γη είναι πιο ωραία,

Αν όχι αυτή;

Είχα φτερά κι είχα πανιά,

Δεν το αρνιέμαι

Και στα κρυφά είχα ρίζες

Και που με σκέπασε το χώμα

Αυτές μονάχα κράτησα

Και είπαν που με ξεσκέπασε

«Τα πήραμε όλα· ό,τι βρέθηκε».

Είμαι εδώ ό,τι βρέθηκε

Άγαλμα, όνομα και πράμα

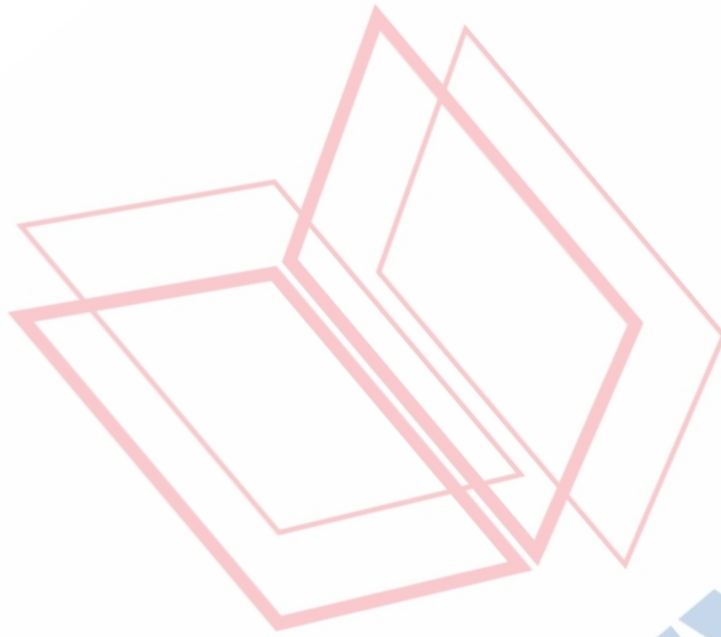
Πάντα για τους άλλους,

Ποτέ για εμένα.

Μόνο, αν το μπορείς

Φαντάσου πριν φύγεις το κεφάλι·

Εκεί όλη η Αλήθεια



αθημπνίσια

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Φυλακή

Προσπαθώ να χωρέσω
Μέσα στα πρέπει τους
Μέσα στις στολές τους
Μα πάντα στραβοκουμπώνομαι

Βαρέθηκα να βλέπω παντού κάγκελα
Να περιφέρω ατέρμονα το σώμα μου στο κελί
Ακόμη και το να σκέφτομαι είναι επίπονο
Ευτυχώς το ξεχνάω και αυτό σιγά σιγά

Δεν μπορείς να αναπνεύσεις
Δεν μπορείς να ερωτευτείς
Δεν μπορείς να απολαύσεις ένα δειλινό
Να συνομιλήσεις παιχνιδιάρικα με ένα ρόδο

Οι στιγμές μοιάζουν με μήνες πλέον
Το οξυγόνο εξατμίζεται
Η ψυχή μου τσακίζεται
Μόνο με τη σελήνη συνομιλώ πια

Ίσως κάποια μέρα μας βγάλουν τις χειροπέδες
Ίσως κάποια μέρα να πέσει το τείχος μας

Μπορεί και να βρεθούμε πάνω σε μία Γκράνμα
Ή να απολαύσουμε ένα κρασί στο Quartier Latin

Για την ώρα κοιταζόμαστε πίσω από τα κάγκελα
Κουβεντιάζουμε μόνο με ματιές
Μόνο ο αυλός σου μας δίνει ελπίδα
Μα μόνο νοερά σπάμε τα δεσμά μας

«Φύλαξε την ελπίδα»

Η αψίδα είναι κι όλες στημένη
Η πλατεία είναι γεμάτη
Κι όμως τα πάντα είναι σιωπηλά.

Βροντούν μόνο οι βαριές αλυσίδες
Των κατάδικων.
Προχωρούν αβέβαιοι και κρατούν
Μια μικρή , κρυφή ελπίδα
Ως την τελευταία στιγμή

Οι κατάδικοι .
Κατάδικοι γιατί το θέλησαν άλλοι ,
Κατάδικοι γιατί είναι θύματα άλλων ,
Κατάδικοι γιατί κρατούν το κεφάλι ψηλά .

Ο ένας σηκώνει τα μάτια ,
Κοιτά μπροστά του έναν άνθρωπο
Κάποιον σαν αυτόν ,
Κάποιον σαν όλους τους άλλους εκεί κάτω .

Όμως η μαύρη στολή που φορά τον κάνει να ξεχωρίζει ,
Τον κάνει να ξεχωρίζει και του δίνει τον τίτλο του δήμιου .

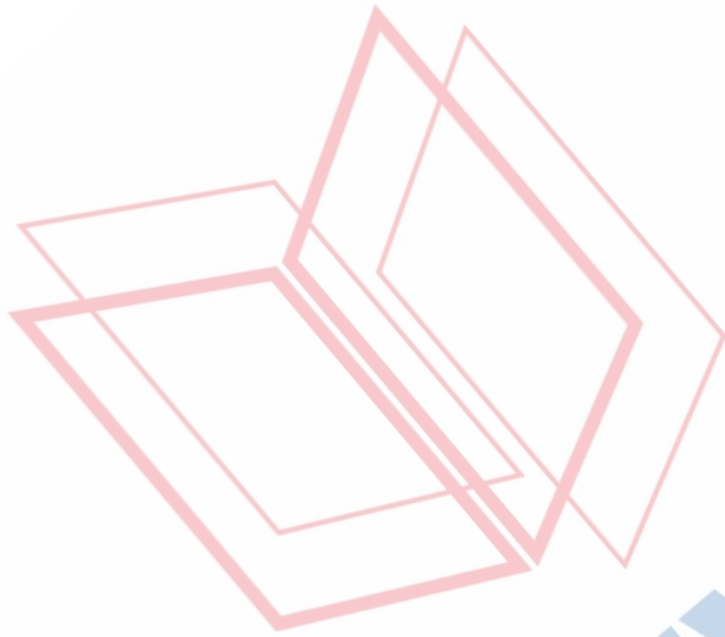
Ξερεi πως η τύχη του , η ίδια του η ζωή ,
Κρέμεται από αυτόν .
Τα μάτια του παίζουν ,
Τον ικετεύουν να καταλάβει , να βοηθήσει, να λυπηθεί .

Και οι τρεις είναι νέοι
Έχουν όλη τη ζωή μπροστα τους ,
Κάποιος όμως θέλει να κόψει το νήμα της .
Κάνουν όνειρα μέχρι και την τελευταία στιγμή
Ελπίζουν , παρακαλούν , ικετεύουν .

Το μαχαίρι σηκώνεται ψηλά
Αστράφτει με το φως του ηλίου

Είναι νέοι , κάνουν όνειρα ,
Αστράφτει στο φως του ηλίου .

Θα τους χτυπήσει ;



αθημπνίons
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Φωνές χαραγμένες σε όστρακο

Ποιος θα αφυπνίσει την ψυχή μου που νεκρικά ξαπλώνει στην αμμουδιά της απέραντης λήθης;

Ποιος θα σπάσει το κρυστάλλινο γυαλί των ονείρων και θα σηκώσει το μαρμάρινο μαντήλι από τα μάτια της πολυπόθητης ψυχής μου;

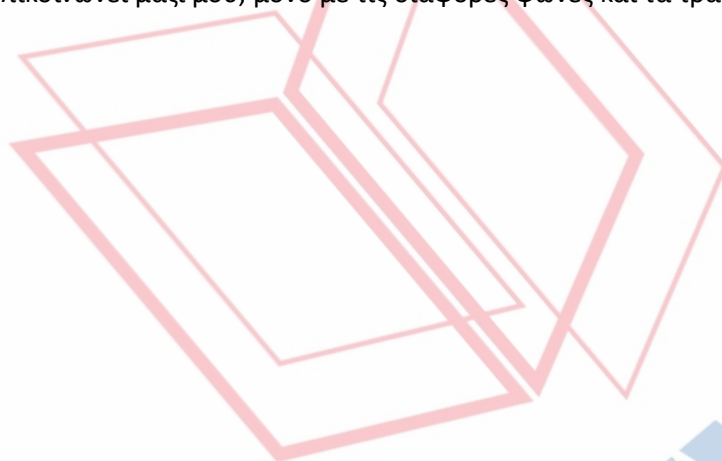
Ποιος θα της δείξει την ανθρωπιά και θα την σώσει από την αρματωσιά;

Άλλες φωνές απορούν, άλλες τραγουδούν:

Οι φωτιές των αμαρτιών μας θα κάψουν τα οστά των προγόνων μας.

Κι οι ακρωτηριασμένες μας ελπίδες θα αναδυθούν από τα πηγάδια σαν πυρολαμπίδες.

Η αχλή που περιβάλλει το κρυστάλλινο κάστρο των ονείρων της, την έχει αιχμαλωτίσει και επικοινωνεί μαζί μου, μόνο με τις διάφορες φωνές και τα τραγούδια της.



αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Φωνές

Σιωπή

Πλημμύρισε το αδειανό δωμάτιο

Έντυσε ο Φόβος το γυμνό κορμί σου

Και αγκάλιασε διαστακτικά την πονεμένη σου
ψυχή

Ντράπηκε να σου μιλήσει

Με την άγρια φωνή του να διαταράξει την ηρεμία της ομορφιάς σου

Την λυπημένη σου μορφή να μην ενοχλήσει δεν ήθελε

Σε σκέπασε με ένα σκοτεινό διάφανο πέπλο

Να δουν όλοι την αλήθεια σου

Και με δάκρυα συμπόνιας έβρεξε το κρύο σου σώμα

Και ξέπλυνε το ψεύτικο άγγιγμα τους

Χαλεπά Σχολεία

Η γνώση και η μάθηση
πληρότητα μας δίνουν
κάνουν ψυχές να ξεδιψούν
την άγνοια δεν αφήνουν

Επίμονο όμως βάσανο
κατίντησαν να γίνουν
και χαλεπά διδάσκονται
χωρίς να μορφωθούμε

Όμως,
είναι δύσκολος ο δρόμος
σε σχολεία σαν κι αυτά
που τυραννάνε τα παιδιά

Έχουμε ανάγκη
για γαλήνη και ησυχία
Δεν μας αξίζει
αυτή η τιμωρία

Μα πώς είναι δυνατόν
κάτι τόσο ευνοϊκό
να καταλήγει
σε εφιάλτη φρικτό;

ΧΑΛΚΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Αισθήσεις που ανοίγονται σαν μυστικά.

Γεύσεις, οσμές, μορφές

που κινούνται μέσα στο χώρο και το χρόνο

έρχονται και φεύγουν

και μαζί τους και οι στιγμές

που ξετυλίζουν τις περαστικές σου

σκέψεις, τα όνειρα και την ψυχή σου

μέχρι να 'ρθουν άλλες.

Χάλκινες μορφές, αέρινες υπάρξεις

σύννεφα περαστικά που φέρνουν

ό,τι αγωνιάς να ζήσεις.

αθημπινίσις
ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Χρόνια...εφηβικά

Στην αρχή μια ανάσα, στην καρδιά παλμός,
Μια ηλικία που ζωντανεύει τα πάντα γύρω,
Όνειρα, που γεννιούνται και μαγεύουν το μυαλό,
Αναζήτηση του εαυτού, αναζήτηση του κόσμου.

Όλα νέα και φρέσκα, όλα δυνατά,
Ο κόσμος έξω, προσκαλεί σε εξερευνήσεις,
Πρώτοι έρωτες, πρώτες απογοητεύσεις,
Πρώτες επιτυχίες και αποτυχίες.

Σ' αυτό το χάος, σ' αυτή την ζωή,
Αναζητούμε την θέση μας, έναν δρόμο, και μια αλήθεια.
Βράζει το αίμα, οι σκέψεις ρέουν,
Προσπαθούμε να βρούμε απαντήσεις στα ερωτήματά μας.

Κι όταν τελικά τις βρούμε τις απαντήσεις, τους δρόμους, τις αλήθειες,
Ανοίγεται το μέλλον, με μπόλικες δυνατότητες.
Και 'μεις εδώ, για να ζήσουμε, να αγαπήσουμε,
Να δημιουργήσουμε και να επιτύχουμε.

Και έτσι η εφηβεία φεύγει, μα δεν ξεχνάμε,
Όλα τα όνειρα, τις αγάπες, τις απογοητεύσεις,
Τις επιτυχίες και τις αποτυχίες,
Μνήμες που θα μας συντροφεύουν για πάντα.

Χρόνος

Κάθε χτύπος και ανάσα
Κάθε ανάσα και ζωή
Κάθε ζωή και αιωνιότητα,
για να γραφτούν ιστορίες και να ακουστούν τραγούδια,
να περάσουν χαρές και λύπες,
να δημιουργηθούν αναμνήσεις,
να σκορπιστούν γνώσεις
όλες σε μια μικρή αιωνιότητα.

Πες στο μικρό παιδί ότι δεν θα προλάβει να διαβάσει όλα τα βιβλία,
αφού ο χρόνος είναι λίγος και οι γνώσεις πολλές.

Πες στον νέο ότι την τελευταία νότα του τραγουδιού ποτέ δεν θα ακούσει
και το μέλλον τελικά δεν θα έρθει ποτέ.

Πες στην μάνα ότι το μωρό της αύριο θα μεγαλώσει
και με μια ματιά τα φτερά του θα ανοίξει,
αφού ο χρόνος και ο άνεμος ακατάπαυστοι είναι.

Πες στους ερωτευμένους ότι η αιώνια αγάπη σύντομη είναι,
αφού τα συναισθήματα από χρόνο δεν ξέρουν.

Πες στον γέρο ότι η αιωνιότητα τελειώνει και ο χρόνος περνάει,
από εμπειρία σε εμπειρία,
ζωή σε ζωή.

Και όταν ο χρόνος πλέον τελειώσει,
πες στον άνθρωπο ότι το ταξίδι δεν ήταν για να μετρήσει τις νίκες,
αλλά να ζήσει τις χαρές και να αφήσει τις λύπες,
στον τελικό προορισμό χωρίς βάρος να φτάσει

«Χωρίς λόγια»

Πίκρα , πόλεμος, δεινά ,
Άνθρωποι με μάτια ορθάνοιχτα ,
Βλέπουνε άραγε πραγματικά ;
Εγώ κάθομαι κοιτώ τον μαυροφορεμένο ουρανό
Που θα πάρει δίπλα του ο,τι αγαπώ.

Πάμε ,Είπαν , κι όπου βγει
Ετσι προχωράει πλέον η ζωή ;
Μας οδηγεί στο μονοπατι της καταστροφής
Ενώ εμείς απολαμβάνουμε τη σύντομή της διαδρομή;

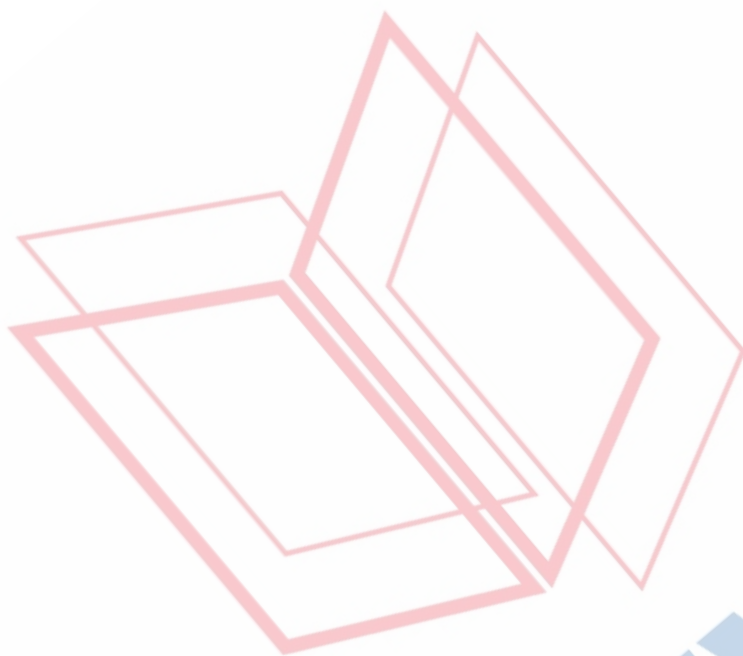
Άλογος ο κόσμος γύρω μας
Κι εμείς τρέχουμε σε μια κούρσα θανάτου
Αρχή μας πάντα το τέλος
Κι απαράδεκτος ο τρόπος της σιωπής μας .

Ανυποψίαστος ο κόσμος μοιάζει
Και η ταχύτητα όλο να μεγαλώνει
Μα το τέλος είναι και αρχή
Κι αδικαιολόγητος ο τρόπος της φυγής μας

Ακαταλόγιστος , ασήμαντος , απρόσμενος
Και το τέρμα πάντα στην ευθεία .
Κύκλος ,όμως, η παράστασή της
Κι άδικη παραμένει η σιωπή της .

«Χωρίς τίτλο»

Ένα βήμα πριν τη σκηνή
Ένα βήμα μετά τα κουρελιασμένα καμαρίνια
μιας παρατημένης αποθήκης, που
«Αυτοί» έχουν ονομάσει θέατρο.
Η σκέψη των ανθρώπων έχει σαπίσει.
Λένε ότι γνωρίζουν για τη «τέχνη του ψέματος»,
όπως τους αρέσει να την αποκαλούν,
ότι την θαυμάζουν και είναι περήφανοι ,
που γεννήθηκε στη χώρα τους !
Το τελευταίο πρώτο βήμα πάνω στη σκηνή
Από κάτω ένα κούφιο χειροκρότημα,
που εύχεσαι να μην άκουγες.
Άδεια βλέμματα
Και εγώ με ένα λευκό χαρτί στα χέρια,
με τον τιμητικό τίτλο «Απόφοιτος Λυκείου»



αθημπνίons

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ωδή στην μοναξιά

Γλυκιά μου βροχούλα
πλησίασε στην κορούλα
που θέλει να καλυφθούν
τα αίματα των ματιών της
η μίζερη ζωή της
ή μήπως η ανύπαρκτη;
έλα να την καθαρίσεις
από τον πόνο που βιώνει,
γιατί τι μένει στο τέλος άραγε;
το αίσθημα της παράνοιας,
πως δεν καταλαβαινόμαστε,
πως βαθιά μες το σκοτάδι,
εκεί που δεν φτάνει ο ήλιος,
ποιος θα απλώσει το χεράκι του
να πιαστούμε;
γιατί σα τραυματιστούμε,
η νεραϊδόσκονη στιγμιαία,
η πληγή παντοτινή,
δεν επουλώνεται έτσι
της νύχτας το φιλί

Ώρα μηδέν

Τελευταία δώδεκα λεπτά επίγειας ζωής
και σκέψεις πλανώνται στο μετά.

Τελευταία ανάσα της χαράς,
ενώ μηνύματα στέλνονται γραπτά
Ώρα μηδέν.

Το κεφάλι της χώρας ολιγωρεί
και ψυχές στοιβάζονται σε μια σύντομη στιγμή
Ώρα μηδέν.

Βουτηγμένο στο αίμα το κλάσμα μιας στιγμής
και διάχυτο πένθος στη διάρκεια μιας ζωής
Ώρα μηδέν.

Δάκρυα ο καιρός
Οδύνη και άλγος όλος ο πληθυσμός
Μετουσίωση της θλίψης σε οργή
Για την τραγική αυτή στιγμή
Ώρα μηδέν.

Βαγόνι θανάτου
Σύγκρουση ψυχών
Σύγκρουση ζωής και θανάτου
Ώρα μηδέν.

Το αστερί μέσα μας

Κοίτα ψηλά τα αστερία
και διαπίστωσε πόσο μακριά είναι από 'σένα.

Ο κόσμος όλος, ανέγγιχτος, ατόφιος
και ο στόχος φαντάζει ασύλληπτος, σαν πόθος.

Τα αστερία όμως είναι δίπλα,
απαγίδευτα στου καθενός τον λύχνο.

Τρεμοφέγγουν και ελπίζουν
έναν άνθρωπο να συναντήσουν.

Απορούν για το αν αξίζουν
και ποθούν να σπινθηροβολήσουν.

Κάποια μέρα πετυχαίνουν τον σκοπό τους
και η λάμψη τους διάχυτη στον κόσμο όλο.

Εφικτό το άγγιγμα τους,
που φάνταζε απραγματοποίητο
και τελικά η λάμψη τους διέψευσε όλη την υφήλιο.

Η μάχη της θάλασσας

Η ηρεμία της θάλασσας προσφέρει συντροφιά
και η απεραντοσύνη της θρέφει τη χαρά.
Όμως κρύβει και την άγρια πλευρά της,
που πνίγει τα πάντα στο πέρασμά της.
Σαν ένα πεδίο της μάχης.

Γιατί ο πόλεμος να επείγει;
Γιατί ο πόλεμος να καθορίσει;
Τα κατάλοιπα που αφήνει σηματοδίδουν τη φύση και όλο τον πλανήτη.
Αφαιρεί ζωές και μοιράζει εξουσία
Διαιωνίζει το αίμα, διαλύει την ελπίδα
Ξεριλώνει την αγάπη, καταπατά τα ιδανικά
Απομακρύνει οικογένειες και σκοτώνει τη χαρά.
Ανεξίτηλο το πλήγμα του στην καρδιά,
διότι τεμαχίζει την ανθρωπιά.

Καθώς αφουγκράζομαι τους παφλασμούς,
μελετώ τα διάχυτα κοχύλια
και ατενίζω την παλέτα του ουρανού
με μια αλαργινή ελπίδα για ειρήνη,
ξάφνου ακούγεται το μπαμ
και σωριάζομαι στην αμμουδιά,
το αίμα κυλά στη θαλασσιά
και η ορμή του κύματος σταματά.
Σαν να αντιδρά δίχως μιλή.
Πόλεμος και Ειρήνη μάχονται μέσα στα νερά.
Και τελευταία μου σκέψη
Γιατί ο πόλεμος να είναι η λύση;

Χορός Χαμένων Ποιητών

Σας ευχαριστούμε για τις συμμετοχές σας μέχρι αυτή τη στιγμή. Η παραπάνω λίστα ανανεώνεται συνεχώς με τις νέες υποβολές σας.

Παρακάτω μπορείτε να δείτε και την **αφορμή** όλου αυτού του εγχειρήματος:

<https://www.youtube.com/watch?v=DbhUgEZ8iYs>

